LINDA LAEL MILLER

PRINȚESA ANNIE

EDITURA MIRON

Linda Lael Miller

Prințesa Annie

Princess Annie

by Linda Láel Miller

© copyright for romanian language
by MIRON

©copyright 1996 by Editura MIRON

Toate drepturile rezervate
Editurii MIRON.
Nici o parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nici o formă și prin nici un fel de mijloc –electronic sau mecanic –inclusiv prin fotocopiere, înregistrare magnetică sau prin alt sistem de stocare și redare a informației, fără permisiunea scrisă a Editorului.

Linda Lael Miller

Prințesa Annie

Traducere de Cosac Mihaela

Editura MIRON
București

ISBN 973-95059-6-5

Capitolul 1

DOMENIUL ST. JAMES, BAVIA, 1895

– Ce naiba face acolo, sus? a întrebat Rafael St. James, prinţ de Bavia, deschizînd fereastra şi chinuindu-se să privească prin burniţa rece şi deasă ce cădea parcă la nesfîrşit în seara aceea întunecată de mai.

Îmbrăcată într-o pereche de pantaloni şi o bluză largă, Annie Trevarren stătea lipită de parapetul turnului din partea de sud. La vederea ei,

prinţul a simţit dintr-o dată cum se naşte în sufletul său un sentiment necunoscut, altceva decît teama pentru siguranţa fetei. Alături, Phaedra, sora lui în vîrstă de optsprezece ani, îşi frămînta mîinile neliniştită.

– Annie voia să vadă mai bine lacul, a spus încercînd să-l convingă că acela era un motiv foarte important pentru ca o persoană să-şi rişte propria viaţă. Nu trebuie să te înfurii Rafael, ea are o fire nestăpînită... Ştii, e o trăsătură moştenită din familie.

Ca un vîrtej, prinţul a traversat camera pînă la uşile deschise, urmat de Phaedra mişcîndu-se greoi în fustele lungi şi chinuindu-se să ţină pasul cu el.

– Annie face uneori lucruri ciudate pe care le regretă mai tîrziu, şi-a continuat sporovăiala apărîndu-şi cu îndîrjire prietena de şcoală. Dar Rafael îi ignora spusele, gîndurile lui fiind numai la Annie: „Ţine-te bine, prostuţo! Ţine-te bine!"

Cînd a ajuns în capătul scărilor a apărut şi Edmund Barrett, prietenul său din copilărie şi garda sa de corp.

– Lasă-mă pe mine, Înălţimea Ta, i-a spus el.

Rafael şi-a clătinat capul şi l-a împins în spate

spre scara în spirală. Era încă stăpînul domeniului St. James, cel care ţinea în mîinile sale puterea întregii ţări, era răspunzător de siguranţa tuturor celor care se aflau în interiorul zidurilor ei antice. Printre aceştia se aflau şi prietenii săi cei mai buni, părinţii Anniei, Patrick şi Charlotte Trevarren. Ce le-ar fi spus dacă ea ar fi căzut? Că mai au acasă încă patru fete şi nu trebuie să-şi facă griji pentru că au pierdut-o pe cea mai mare dintre ele? Tînăra obrăznicătură era oaspete în casa lui de o săptămînă şi avea obligaţia să o protejeze. Uşa din capătul scării era deschisă şi Rafael a păşit atent peste prag. Annie stătea la cîţiva metri în faţa sa cu braţele încrucişate peste parapet, deasupra prăpastiei, cu părul roşu-auriu fluturînd în aerul umed.

– Nu te teme, Annie! a strigat Phaedra din spatele prinţului. Rafael o să te salveze!

– Taci şi rămîi acolo! a şuierat printre dinţi, evaluînd din priviri stabilitatea parapetului, în timp ce ploaia rece cu miros de praf îi biciuia faţa. Nu te mişca! a strigat spre Annie.

Chiar şi în situaţia aceea cumplită, cu toate că tremura şi avea chipul palid, fata continua să zîmbească curajoasă şi asta numai datorită educaţiei

deosebite pe care o primise la *Academia Pentru Educarea Tinerelor Fete,* unde învăţase împreună cu Phaedra în ultimii patru ani.

– N-o să mă mişc, a promis ea.

Rafael n-a rezistat ispitei şi a privit în jos pe lîngă zidul de cărămidă, spre curtea interioară plină de oameni cu torţe aprinse. A închis ochii cîteva secunde şi a şoptit o rugăciune, apoi simţind cum pietrele i se rostogoleau printre picioare, s-a sprijinit de zid. Oare micuţa Trevarren va fi destul de norocoasă să supravieţuiască căderii?

– Fii atent! l-a consolat ea, ca şi cum prinţul trebuia salvat.

Obrajii lui Rafael au fost cuprinşi de o căldură stranie în timp ce picioarele-i tremurau cu fiecare pas pe care-l făcea spre ea.

– N-aveam de gînd să stau agăţat într-un picior, domnişoară Trevarren, a ridicat el vocea. Nu era nici timpul, nici locul să-şi piardă răbdarea şi poate dacă erau norocoşi, mai tîrziu, cînd o va duce înăuntru, îi va da cu siguranţă o lecţie pe care va avea grijă să n-o uite niciodată. Cînd, în sfîrşit, a ajuns la ea, bîntuit de aceste fantezii, i-a prins mijlocul.

– E-n regulă, domnişoară Trevarren, i-a şoptit

cu un calm aparent. După ce te desprinzi de zid, ne vom întoarce împreună încet, fără mişcări bruşte. Ai înţeles?

– Ordinele au fost foarte clare, Înălţimea Ta, a rostit ea cu demnitate.

Ţinîndu-şi respiraţia, înaintau pas cu pas împreună, dizlocînd din cînd în cînd din zidărie bucăţi mari de piatră. Ceaţa din jurul lor se transformase din nou în ploaie, o ploaie rece care-i udase pînă la piele hainele şi părul Anniei, şi stinsese torţele, făcînd ca drumul îngustat să devină alunecos şi instabil. Aruncîndu-i o privire, prinţul a fost surprins să-i observe sîngele rece şi curajul cu care-şi stăpînea lacrimile.

– Totul o să fie bine, i-a spus mult mai blînd ca înainte. Annie a strănutat zgomotos şi, încercînd să-şi păstreze echilibrul cu o mînă, s-a rezemat de perete. Pînă la uşă mai erau cîţiva metri, trebuia să reziste.

– Mă gîndeam la noua mea rochie galbenă, ar fi păcat să n-o pot purta.

– Mă interesează prea puţin acest lucru, spuse Rafael indiferent în timp ce-l observa pe Barrett stînd în cadrul uşii cu o frînghie în mînă.

– Asta pentru că tu nu ai o rochie galbenă.

Prinţul nu i-a răspuns. A simţit o atingere scurtă în obraz şi cu o mişcare rapidă, s-a întors şi a prins frînghia exact în momentul în care-şi pierdea echilibrul.

– Galbenul n-a fost niciodată culoarea mea preferată, i-a vorbit el serios. Uite, acum îţi voi prinde frînghia în jurul mijlocului, pentru ca în cazul că aluneci să te putem sprijini atît eu, cît şi Barrett.

Ochii fetei au strălucit puternic pe chipul ei palid şi pentru prima oară Rafael a observat că erau de un albastru întunecat.

– Şi tu?

Pentru o clipă, prinţul s-a gîndit că n-ar fi fost rău să alunece în prăpastie, poate astfel i-ar fi scutit pe rebeli de efortul de a-l prinde şi de a-l spînzura, iar pe locuitorii din Bavia de un război civil.

– Într-adevăr, domnişoară Trevarren... ce fac eu?

– Gata? a răsunat vocea lui Barrett în amurgul ceţos.

– Da, i-a răspuns Rafael examinînd chipul fetei biciuit de ploaie. Apoi a răsucit-o spre el, dar în clipa imediat următoare o bucată de parapet s-a

rupt, iar Annie cu un ţipăt disperat a alunecat în gol, agăţată numai de mîini şi cu trupul pendulînd deasupra curţii interioare.

Priveliştea înfricoşătoare l-a speriat pe Rafael accelerîndu-i bătăile inimii. Imagini de coşmar i-au trecut prin faţa ochilor: trupul tinerei zdrobindu-se de stînci, apoi palatul din Moravia unde stătea alături de iubita sa Georgiana. Cu cîteva săptămîni înainte, tatăl său, ultimul prinţ de Bavia, murise, iar Rafael abia se întorsese în ţară după doisprezece ani de exil în Anglia. În seara aceea liniştită, un străin s-a apropiat, şi-a scos brusc pistolul din haină şi l-a îndreptat spre pieptul tînărului prinţ. Realizînd ce se întîmplă, Georgiana a sărit între ei, oprind cu trupul său glonţul destinat bărbatului pe care îl iubea.

Rafael a auzit din nou ecoul împuşcăturii, a închis ochii şi după cîteva clipe şi-a revenit, a privit spre turn, exact în momentul în care Barrett o trăgea pe Annie înăuntru.

– Acum e în siguranţă, a răsunat glasul lui Edmund prin rafalele vîntului puternic şi ale ploii torenţiale. Capul sus, aruncă frînghia!

Sub picioarele care-i tremurau de încordare, prinţul simţea cum totul se mişcă. În clipa cînd a

prins frînghia cu ambele braţe, a auzit parapetul prăbuşindu-se, iar Barrett şi Lucian, fratele vitreg al prinţului, l-au tras înăuntru.

– Vă simţiţi mai bine? a întrebat paznicul îngrijorat. Prietenia lor era atît de veche şi atît de adîncă...! Rafael a zîmbit cu un colţ al gurii, apoi a întrebat furios:

– Ea unde e?

În capătul scărilor, Annie aştepta tremurînd şi murmurînd rugăciuni pentru salvarea prinţului. La sunetul vocii cunoscute, o căldură binefăcătoare ca o vară fierbinte i-a cuprins inima. Phaedra, care o urmărea atentă, a prins-o de mînă şi a tras-o spre scări.

– Repede! Dacă ne găseşte Rafael aici, nu se ştie ce va fi în stare să facă.

Annie s-a dezmeticit dintr-o dată şi cu forţe noi, incomodată de fustă, a început să alerge prin pasajul ce se deschidea în faţa lor, fără să gîndească unde s-ar fi putut ascunde. Din cauza vitezei, la unul din colţuri s-a împiedicat şi a căzut

pe podea. Înainte să apuce să fugă din nou, două mîini puternice au ridicat-o.

– Rafael...! a strigat Phaedra strîngînd braţul fratelui ei. El a împins-o şi fixînd cu ochi furioşi chipul fetei, a poruncit soldatului ce apăruse ca din pămînt:

– Du-o pe domnişoara Trevarren în camera ei şi încui-o. O să-i vorbesc mîine dimineaţă; pentru moment nu mă simt în stare s-o fac.

Deşi tremura şi trupul îi era ud şi rece, Annie a fost foarte indignată de cuvintele lui, dar mai ales de tonul deosebit de dur cu care fuseseră rostite.

– De ce nu mă arunci în lanţuri, a spus sfidător.

– E o idee încîntătoare, a rostit Rafael continuînd s-o privească. Mai ai şi altele, domnişoară Trevarren? Mai drastice, sper.

Annie şi-a dat seama că mersese departe cu îndrăzneala şi întorcîndu-şi ochii spre privirea ca de gheaţă a prinţului, s-a întrebat de ce se simţea atrasă de el atît de mult? Era puternic, frumos, bun, şi numai gîndul la el îi producea o durere adîncă în inimă.

– Nu, a încuviinţat ea, nu am.

Abia atunci Rafael şi-a desprins degetele de

pe braţul ei, urmărind-o în tăcere, ca un spectator întunecat, cum se îndepărta împreună cu Barrett şi Lucian.

– Nu te amăgi să crezi că voi uita acest incident. Aşa cum ţi-am spus, vom discuta din nou mîine dimineaţă! a strigat în urma ei.

Îşi dorise atît de mult s-o intimideze şi reuşise, dar Annie era prea încăpăţînată ca să-şi dezvăluie freamătul din suflet în faţa lui. Ridicînd bărbia, fără să-şi coboare ochii, şi-a îndreptat umerii şi i-a întors spatele.

Prinţul şi-a scuturat părul negru, strălucitor, şoptind ceva neînţeles, apoi a pornit înainte cu pas iute. Imediat, Phaedra a prins-o de braţ.

– Eşti supărată?

Annie nu era sigură dacă prietena ei se referea la episodul cu parapetul turnului sau la cel în care schimbase cîteva cuvinte dure cu prinţul. Era complet zdruncinată de cele întîmplate şi pentru că Rafael nu le mai putea vedea, a lăsat ca lacrimile să curgă în voie, uşurîndu-i suferinţa. Ce-o apucase oare să-şi rişte viaţa urcîndu-se în turn? Obosită şi-a continuat drumul alături de Phaedra spre dormitoarele lor alăturate din partea de vest a castelului.

– Citeodată îmi vin în cap tot felul de idei ciudate, a început Annie, şi imediat simt o nevoie acută să cuceresc înălţimile. Vreau să te asigur că în seara aceasta, la început, a fost o dorinţă neînsemnată de-a privi de sus lacul de un albastru-azuriu, de o frumuseţe insuportabilă chiar şi prin ploaia deasă... Cuvintele ei au fost întrerupte de un strănut violent şi prinţesa a forţat-o să meargă mai repede. Copaci, conducte, grătare, velatura de pe vasul tatălui meu... pe toate le-am escaladat. Doream să privesc viaţa din unghiuri noi, diferite de cele pe care le ştiam.

La numai nouă ani, ea a început să cerceteze împrejurimile căminului regesc. Atunci cînd tatăl ei a coborît-o de pe poziţia nobilă pe care se afla, a primit de la viaţă prima şi ultima palmă, deşi mama ei, Charlotte, îi era foarte apropiată şi-i aproba întotdeauna escapadele.

Din mîndrie, nu i-ar fi povestit niciodată experienţele dureroase prin care trecuse. Prinţesa era o fată emancipată datorită poziţiei pe care o deţinea în Bavia.

– Ce-o să faci în viaţă, Annie Trevarren, a întrebat-o prinţesa clătinîndu-şi capul într-un mod superior şi enervant. Uită-te la tine, te îmbraci ca un

băieţoi, te cocoţi peste tot ca o maimuţă. Crezi că vei găsi vreodată un bărbat care să se însoare cu o sălbatică, aşa cum eşti tu?

În clipele acelea, Annie nu-şi dorea decît să ajungă cît mai repede în camera ei, să se schimbe cu lucruri curate şi uscate, să se încălzească la foc şi să soarbă cu nesaţ dintr-un pahar cu sherry. N-avea chef să asculte o teorie pe care i-o repetaseră de o sută de ori, cu mult timp înainte, maicile de la Mănăstirea St. Aspasia. Şi-a pus mîinile în şolduri şi i-a aruncat Phaedrei o privire îngrijorată.

– În viaţă mai sînt şi alte lucruri interesante de descoperit decît să cauţi un bărbat cu care să te măriţi, spuse ea gîndindu-se cu teamă că n-ar fi putut să-i enumere cu exactitate care erau acelea. Dar şi-a amintit foarte uşor cît de mult se schimbase viaţa ei din clipa în care-l întîlnise pe Rafael, în ziua în care împlinise doisprezece ani şi el făcuse o vizită părinţilor săi pe coasta Franţei.

– Ca de exemplu? a întrebat-o Phaedra. Cele două tinere se întorseseră în Bavia în urmă cu aproape o săptămînă, după ce părăsiseră şcoala din Elveţia, pentru nunta regală a prinţesei, o sărbătoare magnifică aşa cum se cuvenea. Eveni-

mentul a făcut-o pe Annie să se gîndească cu tristeţe că în curînd urma să-şi piardă cea mai bună prietenă.

Un nou strănut a salvat-o de curiozitatea prinţesei.

– Mi-e foarte frig, a spus intrînd repede în dormitor. Din fericire, focul era aprins şi s-a apropiat să se încălzească. Mai tîrziu, după ce s-a asigurat că Phaedra n-o urmărea, a început să-şi scoată încet hainele ude şi lenjeria de corp. Avea picioarele şi braţele pline de vînătăi şi răni dureroase, dar ele nu reprezentau mai nimic faţă de mîinile însîngerate ale lui Rafael. Tremurînd de frig, a scos un prosop din dulap şi-a frecat pielea ca de găină, apoi şi-a tras peste cap o cămaşă de noapte transparentă. Aproape terminase cînd o bătaie uşoară în uşă i-a atras atenţia. Nu putea fi decît menajera cu băutura binefăcătoare, pe care i-o ceruse, aşa că a strigat fără ezitare:

– Intră!

Pentru cîteva secunde inima ei a încetat să mai bată şi ar fi putut jura că aşa s-a întîmplat cînd Rafael a păşit înăuntru îmbrăcat cu aceleaşi haine ude pe care le purta cînd se urcase în turn după ea. Avea părul presărat cu picături stră-

lucitoare de ploaie, răvăşit ca şi cum degetele se jucaseră prin el, iar mîinile îi erau mînjite cu sînge uscat. Flăcările focului aruncau o lumină stranie asupra chipului său, făcîndu-l să semene mai degrabă cu un diavol decît cu Rafael St. James, prinţul moştenitor al unui ţinut mic şi osîndit să piară.

Privirea lui cercetătoare s-a prelins peste trupul fetei, deşteptînd o căldură înfiorătoare, necunoscută. Lumina roşiatică ce pătrundea din spate prin cămaşa subţire îi contura formele apetisante, dar Annie s-a speriat dintr-o dată şi s-a refugiat în cel mai apropiat scaun, stînjenită de liniştea stranie ce-i înconjura.

– Dacă aţi venit să mă aruncaţi în temniţă, cum m-aţi avertizat mai devreme, vă anunţ că o să mă împotrivesc.

St. James a studiat-o mult timp, de parcă ar fi confundat-o cu altcineva, apoi, deodată, a izbucnit în rîs. Sunetul acela pur masculin, adînc şi cuceritor, a răscolit inima fetei cu senzaţii delicioase. A căutat în jur un adăpost mai bun decît scaunul îmbrăcat în catifea, dar nu era nimic care s-o salveze de prinţul trufaş. Dezamăgită a privit în podea.

– Cred că ar trebui să plecaţi, a adăugat politicoasă.

Rîsul lui Rafael s-a transformat încet într-un zîmbet demonic, pe măsură ce-o cerceta cu sprîncenele ridicate.

– Ai dreptate, trebuie să recunosc, dar vreau să ştii că Rafael St. James, stăpînul acestei ţări, e liber să meargă unde doreşte.

Fetei i-a venit foarte greu să-şi stăpînească sentimentele disperate care-o străbăteau în timp ce-l urmărea cum se îndepărtează. Îi iubea de atîta timp şi atît de profund, încît ar fi murit o dată cu el dacă ar fi fost prins de rebeli şi executat.

– Îţi mulţumesc pentru că m-ai salvat, a şoptit.

Prinţul şi-a privit mîinile însîngerate observîndu-le parcă pentru prima dată, apoi ochii lui au întîlnit ochii fetei şi expresia lor s-a adîncit.

– N-ai pentru ce, domnişoară Trevarren, dar dacă mai faci vreodată asemenea lucru prostesc cît timp te afli în casa mea, îţi jur pe fiecare piatră, pe fiecare lemn din acest domeniu, că te voi duce ca momeală pentru peşti pe primul vapor care ancorează aici.

– Tatăl meu va fi foarte furios şi cu siguranţă că vă va biciui pentru o astfel de faptă, a spus ea

îmbujorată.

– Îndrăznesc să risc, domnişoară, a zis prinţul cu privirea aţintită în continuare asupra ei. Te simţi mai bine? N-ai nevoie de un doctor?

– Nu, a şoptit pierdută pentru durerea pe care i-o pricinuise şi pericolul în care-l aruncase în seara aceea. Cred că aveţi mai multă nevoie de doctor ca mine...

– Da, a rostit Rafael privindu-şi încă o dată mîinile. Noapte bună, domnişoară Trevarren. Cu asta, prinţul s-a întors să piece.

– Rafael? El s-a oprit fără să se întoarcă. Îmi pare rău.

Într-un tîrziu, cînd s-a răsucit spre ea, ochii lui erau plini de furie.

– Da, şi cred că-ţi va părea rău chiar şi mîine.

Apoi a ieşit.

La zece minute după ce se despărţise de Annie, în camera sa de lucru, aşezat într-un scaun lîngă foc, Rafael tresărea şi scuipa de cîte ori Barrett, prietenul, paznicul şi sfătuitorul său cel mai

apropiat, îi dezinfecta cu whisky rănile din palme.

Deoarece crescuseră aproape împreună – tatăl lui Barrett fusese pădurarul întregii proprietăţi Northumberland, unde copilărise Rafael – erau ca nişte fraţi. După ce a pierit şi ultimul prinţ de Bavia – William St. James, un tiran, urît atît de familie, cît şi de popor –, Rafael a fost adus acasă pentru a prelua puterea, iar Barrett, soldat loial şi experimentat, i-a stat mereu alături.

– Aşa se întîmplă cînd salvezi doamne deghizate, a spus paznicul zîmbind şi ştergînd uşor cu un prosop palmele prinţului. Întotdeauna ai fost mai cavaler decît ar fi fost necesar.

– Şi ce-ar fi trebuit să fac? Să las o şcolăriţă, fata unor prieteni dragi, în voia soartei acolo, lipită de parapet?

– Puteai să mă laşi pe mine s-o aduc înăuntru, a spus Barrett în timp ce-i bandaja mîna dreaptă.

– Nu e treaba ta.

– Datoria mea e să te apăr.

– Şi aşa ai făcut cînd mi-ai aruncat frînghia şi m-ai tras la adăpost. Îţi mulţumesc pentru tot.

Barrett a zîmbit şi i-a acoperit cealaltă mînă.

– E o obrăznicătură curajoasă, domnişoara din America.

– E o trăsătură de familie, dacă i-ai cunoaşte părinţii ai înţelege.

După ce şi-a terminat treaba, paznicul a traversat camera spre dulapul cu băuturi, a umplut două pahărele şi s-a întors oferindu-i prinţului unul din ele. Acesta a sorbit încet, sperînd ca Barrett să-şi păstreze gîndurile pentru el, aşa cum făcea de obicei, dar se pare că englezul avea chef de vorbă.

– E periculos aici, a spus Barrett sorbind din paharul său. Mă mir că i-ai permis sorei tale să vină în ţară.

Rafael a închis ochii. Mîinile, genunchii şi umărul drept îi pulsau puternic; toate se loviseră sau se juliseră de pereţii scobiţi ai castelului cît timp atîrnase suspendat, zvîrcolindu-se în bătaia ploii ca un peşte în undiţă. N-avea chef de vorbă.

– Fără îndoială că te întrebi de ce i-am permis Phaedrei să-şi aducă o prietenă cînd vremurile sînt aşa de tulburi. Ai devenit cam curios de cînd ai început să îmbătrîneşti, Barrett.

Paznicul a zîmbit. La fel ca prinţul se apropia de treizeci de ani şi amîndoi îşi pierduseră mamele la o vîrstă fragedă. John Barrett, tatăl lui Edmund, fusese blînd cu tînărul exilat, învăţîndu-l

cu răbdare să călărească, să pescuiască, tratîndu-l ca pe propriul fiu, lucru pe care Rafael şi l-a dorit din tot sufletul.

– Lumea spune că sînt cam băgăreţ, s-a confesat Edmund.

– Aşa e, dar faptul că de cîteva ori ţi-ai riscat viaţa salvînd-o pe a mea, îţi dă drepul să-ţi bagi nasul din cînd în cînd. După o scurtă pauză în care prinţul a băut din nou, a continuat: De aproape şapte sute de ani femeile din familia noastră şi-au dat jurămîntul de credinţă faţă de soţii lor, în capela din interiorul zidurilor bătrîne ale acestui castel. Amintirea nunţii grandioase cu iubita sa, Georgiana, care avusese loc la Londra, datorită urii dintre Rafael şi tatăl ei, i-a umplut dintr-o dată sufletul şi mintea de durere. A înlăturat cu repulsie imaginile de coşmar.

– Cu sau fără pericol, nu pot să renunţ la tradiţie. În ceea ce o priveşte pe Annie... pe domnişoara Trevarren, ea a venit să asiste la minunata şi plictisitoarea ceremonie regală. Şi după cum ai putut observa are o fire foarte îndrăzneaţă.

Barrett a încuviinţat tăcut, deşi în ochii lui strălucea o lumină ciudată.

– Observ că mirele nu prea se grăbeşte să-şi

facă apariţia.

Rafael s-a încruntat şi s-a lăsat brusc pe spate, aproape răsturnînd coniacul pe covorul persan vechi, moştenit de la mama sa, unul dintre puţinele lucruri de valoare care le păstrase după întoarcerea în Bavia, cu mai puţin de doi ani în urmă.

– La ce te gîndeşti? l-a întrebat Barrett pe un ton supărăcios cînd l-a surprins pe prinţ studiindu-l.

– Mi s-a părut o remarcă ciudată ce-ai spus mai devreme. Ce-ţi pasă dacă viitorul soţ al prinţesei vine mîine, poimîine sau în oricare altă zi?

Gîtul lui Barrett s-a înroşit brusc, un fenomen la care Rafael nu mai asistase din tinereţea lor. A vrut să vorbească, apoi, nehotărît, s-a întors şi a sorbit ultima rămăşiţă de coniac din pahar.

Prinţul era neliniştit. Dorea să se întindă şi să doarmă într-o cameră întunecată, să uite de nunta Phaedrei, de revoluţie, de cumplita prăbuşire a familiei sale care, de aproape şapte secole, domnise peste mica naţiune europeană. Tînjea după pace şi era aproape sigur că nu va trăi să se bucure de ea. S-a foit în scaunul de piele şi a închis ochii.

– Eşti îndrăgostit de prinţesă, nu-i aşa? Cînd s-a întîmplat? Anul trecut în vacanţa de vară cînd a venit acasă?

Paznicul a tăcut mult timp, iar cînd a vorbit vocea lui a răsunat aspră şi sfidătoare.

Rafael a deschis ochii şi întîlnind privirea fixă a prietenului său, a făcut un efort enorm să-şi ascundă sentimentele faţă de el.

– Această unire este o chestiune de onoare şi învoiala, nu poate fi încălcată nici măcar pentru tine, prietene.

– Dar ea nu-l iubeşte. Siguranţa cu care Edmund rostise cuvintele l-a îngrijorat pe prinţ.

– N-are importanţă. Rareori aceste aranjamente se bazează pe dragoste, ele au, mai degrabă, legătură cu proprietatea şi alianţa politică.

Barrett nu l-a contrazis, el cunoştea cel mai bine obiceiurile străvechi ce guvernau viaţa celor din Bavia, şi a înţeles că subiectul era închis. A încuviinţat şi s-a îndreptat spre uşă obosit.

– Ca de obicei, voi pune garda în faţa camerei tale.

– Bine. Te rog să pui una şi la uşa domnişoarei Trevarren, pentru că şi în somn are obiceiul să se caţere pe turnuri.

Barrett a zîmbit, deşi ochii lui erau trişti.

– Cum doreşti. Apoi a ieşit.

Imediat ce a rămas singur, Rafael s-a ridicat nervos şi-a desfăcut bandajele şi le-a aruncat în foc. A îndoit degetele, strîmbîndu-se de durere, şi-a mai turnat coniac şi gîndul i-a zburat din nou la Annie. Nu putea s-o arunce în temniţă, Patrick Trevarren l-ar fi biciuit pentru asta şi ar fi avut tot dreptul s-o facă, dar după o noapte atît de chinuită, după ce-i promisese o pedeapsă, avea intenţia să se ţină de cuvînt.

Capitolul 2

Ridicîndu-şi cămaşa cu o mînă, Annie a urcat cele patru trepte spre patul moale, îmbietor, în care s-a aruncat obosită. De acolo urmărea jocul flăcărilor din cămin şi umbrele de pe pereţi, rememorînd evenimentele neplăcute ale serii ce se sfîrşea.

Totul pornise de la intenţia ei vinovată de a admira Crystal Lake care se întindea de-a lungul domeniului pînă în inima pădurii dese. Trebuia

neapărat să-l admire de undeva de sus şi s-a hotărît să se cațere pe turnul sudic al castelului. Se deplasa atentă la fiecare pas, ignorînd cu desăvîrşire abisul ce se căsca dedesubt. Nu s-a întîmplat nimic pînă în clipa cînd a vrut să se întoarcă şi a alunecat pe piatra cilindrică. Atunci frica a paralizat-o, s-a aruncat cu ambele braţe spre parapet şi s-a lipit de el pînă cînd a urcat Rafael să o salveze.

Acum stătea întinsă şi nu putea înlătura sentimentul de groază trezit de rememorarea celor întîmplate. Gînditoare, a privit spre locul unde puţin mai devreme apăruse prinţul, cu mîinile rănite, cu părul şi hainele răvăşite şi ude de ploaie, bărbatul pe care-l iubea încă din copilărie.

Niciodată pînă atunci n-ar fi bănuit că adîncurile firii lui ascundeau dragoni ce băteau din aripi întunecate aruncînd flăcări pe nări şi îngeri ce stăpîneau puterea întunericului. A închis ochii, dar imaginea prinţului era încă acolo, sub pleoapele ei, privind-o cu o furie uimitoare.

S-a cutremurat. El jurase s-o pedepsească pentru că-l forţase să privească moartea de aproape şi era convinsă că se va ţine de cuvînt. Întrebarea era: cum va proceda? *Nu se aflau în*

Evul Mediu şi deci nu puteau s-o ardă pe rug, s-o vîndă ţiganilor, s-o trimită la mănăstire sau s-o arunce în lanţuri, mai ales că era un oaspete la St. James. Era de neimaginat. Era de neimaginat că ar fi putut s-o trateze fără consideraţie. Cel puţin aşa au făcut majoritatea bărbaţilor, a reflectat Annie simţind că-şi recapătă curajul. Dar prinţul de Bavia nu era precum ceilalţi bărbaţi şi cu toate că ea avea prea puţine cunoştinţe despre politica acelei ţări, ştia totuşi că ţăranii se temeau de Rafael, considerîndu-l un bărbat neîndurător cum fuseseră tatăl şi bunicul lui.

Annie a încercat să doarmă, dar imaginea prinţului a urmărit-o toată noaptea în visele ei.

În dimineaţa următoare, cînd Annie, îmbrăcată într-o rochie galbenă, strălucitoare, şi cu o coroniţă frumoasă peste părul arămiu, a intrat în măreaţa sală a castelului, unde se servea masa, Rafael stătea în scaunul său obişnuit.

La vederea ei, furia prinţului a dispărut ca prin minune şi deşi încerca din răsputeri să se opună

sentimentului, trebuia să recunoască că domnişoara Trevarren era o povară încîntătoare. Şi-a ascuns zîmbetul, ce-i înflorise pe buze, după o felie de pîine prăjită, mulţumit că era singur şi putea măcar pentru cîteva clipe s-o privească în voie.

De la moartea Georgianei, fusese pustiit pe dinăuntru, pentru ca în clipa aceea, dintr-o dată, emoţiile să pornească aşa cum primăvara gheţarii pornesc să se topească de pe crestele munţilor. Poftele trupului său amorţit s-au deşteptat dureros. A rupt o bucată de pîine aromată şi a mestecat-o înciudat.

Între timp, Annie îşi umpluse farfuria la bufet şi se întorcea spre masă cercetîndu-i figura indiferentă. O clipă a ezitat, dar Rafael s-a ridicat şi a aşteptat în picioare pînă cînd ea s-a aşezat.

– Bună dimineaţa, a spus fata fără să-l privească, cu spatele drept şi bărbia ridicată.

Doamne, era o creatură micuţă, obraznică şi strălucitoare, dar dintre toate Rafael admira cel mai mult la ea curajul.

– Bună dimineaţa, a salutat-o aşezîndu-se. Apoi şi-au continuat masa în linişte.

Annie ciugulea dintr-o felie de costiţă şi un

timp a rupt cu furculiţa bucăţi mici de ou, apoi s-a forţat să-l privească direct în ochi.

– Ai de gînd să mă ţii în casă ca pedeapsă pentru cele întîmplate ieri? a întrebat cu obrajii îmbujoraţi.

Adevărul era că după un somn binefăcător, ca urmare a coniacului băut şi a faptului că mîinile nu-l mai dureau (aproape se vindecaseră), Rafael uitase deja de pedeapsă. S-a încruntat şi s-a lăsat pe spate măcinat de gînduri. Ar fi putut să-i spună că uitase incidentul, că nu mai avea nici o importanţă ce se întîmplase, dar ceva în interior îl oprea să renunţe aşa uşor. Îi făcea atîta plăcere s-o privească amuzat...

– Da! a spus într-un tîrziu cu o voce dură, de comandă. Vei sta înăuntru toată ziua ca să nu mai poţi escalada turnurile. Nu vei mai avea posibilitatea să cazi şi să-ţi frîngi gîtul gingaş.

Ce-l făcuse să spună aşa ceva? s-a întrebat surprins.

Obrajii fetei erau roşii, iar ochii albaştri străluceau triumfători sau răzbunători, nu ştia cu exactitate.

– Va fi foarte plictisitor pentru amîndoi, a remarcat ea evitîndu-i privirea.

– Oaspeţii mei nu au obiceiul să excaladeze parapeţii ca să admire peisajul, a spus şi, urmărind-o cum se foia în scaunul ei, profitînd de avantajul său, a continuat: Dacă tatăl tău ar fi fost aici aseară, cred că ai fi avut probleme mult mai mari.

Supărată, Annie şi-a întors capul şi Rafael ar fi vrut foarte mult să rîdă, dar n-a făcut-o. Cînd a surprins-o privindu-l din nou, ochii ei ardeau şi înainte să apuce să-i vorbească, în cameră şi-a făcut apariţia Lucian, fratele vitreg al prinţului. El semăna foarte mult cu Rafael, dar era puţin mai scund, mai subţire şi cu trăsături aristocratice. Crescut într-o altă regiune a Angliei, fusese departe de fratele său, devenise un străin. Cu toate astea, de cîte ori intra într-o încurcătură, Rafael şi Barrett erau mereu acolo gata să-l salveze.

În dimineaţa aceea Lucian şi-a umplut farfuria şi s-a apropiat de masă cu ochii trişti şi obosiţi, adresîndu-i Anniei un zîmbet cavaleresc care l-a iritat cumplit pe Rafael. Ignorîndu-şi fratele s-a aşezat lîngă fată.

– Mă bucur să văd că întîmplările din noaptea trecută nu te-au marcat nici un pic, domnişoară Trevarren. Eşti chiar mai frumoasă ca oricînd,

poate, pentru că ai rămas în viaţă.

Ascultîndu-l, furia lui Rafael s-a intensificat şi a atins apogeul cînd fata i-a răsplătit fratele cu un zîmbet la fel de cald ca o rază de soare.

– Mulţumesc, spuse ea.

Prinţul a aruncat şerveţelul la picioarele scaunului, pe care l-a împins în spate, şi s-a ridicat în picioare.

– Vino, domnişoară Trevarren, a spus brusc. N-am timp să stau aici toată ziua să te urmăresc cum mănînci.

Spre încîntarea lui, Annie s-a înroşit de la decolteul în forma literei V, care-i dezvăluia sînii rotunzi, pînă la rădăcinile părului. Şi-a împins şi ea farfuria şi s-a ridicat.

– Te rog să mă scuzi, s-a adresat ea lui Lucian pe un ton confidenţial, dar vezi, prinţul a hotărît să nu părăsesc interiorul acestui castel.

Temperamentul vulcanic al tînărului strălucea în ochii lui în timp ce Rafael îl privea indiferent.

– Despre ce e vorba? a întrebat Lucian cu o politeţe rece şi pentru că prinţul nu-i răspundea, a adăugat: Vreau o explicaţie!

– Da? Îmi pare rău, dar nu vei primi nici o explicaţie.

Apoi Rafael a prins-o pe Annie de braţ şi a grăbit-o spre uşă, mergînd atît de repede, încît făcea eforturi mari să ţină pasul cu el.

Aşa cum îi stătea în caracter, Lucian nu i-a urmărit, dar prinţul ştia foarte bine că privirea lui era aţintită asupra lor.

Annie mergea lîngă el într-o tăcere stranie încît Rafael avea impresia că într-un fel ea savurase incidentul. Era o enigmă pentru el, aşa cum erau şi reacţiile lui faţă de ea. Cînd au intrat în camera de consiliu, de unde prinţul conducea treburile ţării, doi miniştrii i-au întîmpinat nerăbdători. Annie şi-a smuls braţul din mîna lui, s-a apropiat de foc cu rochia ei ca o rază de soare, luminînd încăperea, apoi cu o graţie desăvîrşită s-a aşezat într-un scaun cu spătar înalt ascunzîndu-şi mîinile fine în faldurile fustei.

Domnii în vîrstă erau surprinşi să întîlnească o femeie în camera de consiliu, dar nici unul din ei *n-a* îndrăznit să pună întrebări. S-au aşezat cu toţii pe locurile lor, în faţa biroului masiv al prinţului, unul dintre cele mai vechi şi frumos ornate obiecte de mobilă din castel.

După ce şi-a dres glasul, şi-a trecut o mînă prin păr, vizibil iritat de prezenţa fetei, i-a întrebat:

– Ce noutăţi mi-aduceţi din Moravia? adresîndu-se mai tare decît în mod obişnuit. Moravia, oraşul fortificat pe care Rafael îl vizita foarte rar din cauza amintirilor dureroase pe care i le trezea, domina Marea Mediterană, aşa cum făcea întregul domeniu St. James.

– Lucrurile sînt liniştite deocamdată, a spus Von Freidling, ministrul zonei de nord, aruncînd ocheade poftcioase fetei, aşa cum un copil priveşte salivînd, o farfurie cu bunătăţi.

Rafael nu era mulţumit de informarea lui Von Freidling. Tot aşa de liniştite fuseseră lucrurile şi înainte ca Georgiana să fie împuşcată.

– N-au fost incidente?

Butterfield şi Von Freidling au făcut un schimb de priviri.

– A fost ceva la locuinţa domnişoarei Covington, Înălţimea Ta, a punctat Butterfield privind-o scurt pe Annie.

Rafael s-a reaşezat în scaunul său, străbătut de o teamă rece. La aproape un an de la moartea Georgianei, Felicia Covington devenise amanta şi prietena lui, la care ţinea foarte mult. N-ar fi suportat niciodată durerea dacă ea ar fi păţit ceva.

– Ce fel de probleme? a întrebat.

– Cîţiva rebeli au încercat să intre în casă, dar oamenii domnului Barrett au reuşit să-i îndepărteze. Acum, domnişoara Covington este în siguranţă.

– Vreau s-o aduceţi imediat aici şi să fie bine păzită.

Nimeni n-a comentat ordinele prinţului, numai chipul fetei s-a întunecat, iar trăsăturile ei nobile s-au înăsprit. Privind-o, Rafael a simţit o durere ascuţită în inimă.

Annie era cutremurată de vocea emoţionată a prinţului şi de expresia îngrijorată de pe chipul lui, cînd discuta cu miniştrii despre misterioasa domnişoară Covington. Cu siguranţă că ea ocupa un loc foarte important în viaţa prinţului şi fără îndoială trebuia să fie foarte frumoasă şi foarte sofisticată.

În rîndul nobilimii, se obişnuia ca bărbaţii, deci şi Rafael, să aibă cel puţin o amantă; pînă şi prietenii tatălui ei se bucurau de acest privilegiu.

Ca să-şi ascundă de privirile prinţului chipul

tulburat, Annie s-a ridicat, s-a întors cu spatele şi a început să se plimbe prin camera cu puţină mobilă, admirînd pereţii poleiţi ca toţi pereţii castelului, şi acoperiţi cu picturi şi tapiserii. Singurele lucruri care se găseau acolo din abundenţă erau cărţile: unele zdrenţuite şi cu coperţi rupte, altele noi.

În timp ce stătea la fereastră şi privea grădina inundată de lumină, a cuprins-o o nevoie acută de a plînge. Cu buzele strînse a încercat să se abţină, să-şi şteargă din minte gîndul că Rafael o iubea pe Felicia, că fusese atît de naivă că se îndrăgostise de el şi că prinţul o aşteptase numai pe ea. Nu, pentru el, Annie nu reprezenta decît prietena năstruşnică a Phaedrei şi cea mai mare dintre fetele familiei Trevarren. S-a gîndit la Jean D'Arc pe care o admira din copilărie şi ca prin minune puterile i-au revenit. Îl iubea pe Rafael şi tot ce sperase venind la St. James era să aibă cît mai multe amintiri frumoase despre el, care să-i mîngîie anii de siguratate ce urmau să vină. Atunci de ce o durea atît că prinţul o iubea pe domnişoara Covington?

Cînd conferinţa s-a încheiat şi cei doi miniştri au părăsit încăperea, Annie a fost foarte bucu-

roasă. Spera ca prinţul să-şi schimbe decizia de a o ţine toată ziua lîngă el şi să-i permită să hoinărească prin grădina minunată, să-şi ascundă emoţiile şi să se reculeagă.

I-a simţit privirea şi împotriva voinţei s-a întors spre el.

– Annie... a început prinţul trecîndu-şi mîna prin păr. Eu şi Lucian vom face o partidă de scrimă.

– Poate, a spus ea cu o voce blîndă, voi avea plăcerea să vă urmăresc.

Rafael a rîs şi o parte din tensiunea lor s-a împrăştiat.

– Poate, a spus în cele din urmă conducînd-o de braţ spre ieşirea camerei maiestuoase. Între timp hai să vedem dacă eşti în stare să te porţi civilizat.

– Mă judeci prea aspru, Înălţimea Ta, a şoptit Annie încercînd să se liniştească. Parcă aş fi făcut o mulţime de lucruri îngrozitoare, cînd de fapt n-a fost decît o singură greşeală.

Rafael s-a încruntat, apoi i-a zîmbit blînd.

– Phaedra îmi scria adesea de la St. Aspasia, ca să-mi ceară bani, dar şi ca să-mi descrie cu afecţiune, trebuie să recunosc, cît de disperate

erau maicile de năzbîtiile tale.

Annie a fost cuprinsă de o căldură stranie. Era hotărîtă să-i spună (cînd o va întîlni) Phaedrei cîteva lucruri despre secretele prieteniei care trebuiau păstrate cu sfinţenie.

A coborît împreună cu prinţul scara principală, au traversat holul larg şi abia cînd au ajuns în curtea interioară, unde-i aştepta Lucian cu zîmbetul pe buze şi două săbii lungi în mînă, a vorbit şi Rafael:

– Stai jos, i-a spus fetei nepoliticos, şi să nu te mişti pînă nu-ţi dau eu voie.

– Hai, Rafael, a protesat Lucian înainte ca Annie să se poată apăra, nu crezi că te porţi cam dur? Într-o zi vei sfîrşi şi tu sub ghilotină ca bietul Louis al Franţei.

Prinţul şi-a scos haina verde, de catifea, rămînînd într-o cămaşă albă, de bumbac, la fel ca şi cele purtate de tatăl Anniei, şi i-a aruncat fratelui său un zîmbet dispreţuitor.

– Ăsta e privilegiul prinţului de Bavia şi pe urmă chestia asta n-ar trebui să te preocupe pe tine.

Annie a deschis gura şi din nou Lucian a oprit-o, îndreptînd una din săbii spre Rafael care

a prins-o de mîner şi a rotit-o în aer cu abilitate.

– Salut prinţul unei ţări înconjurată de putregaiuri, care alunecă spre descompunere şi spre propriul mormînt. Cine va mai trăi să jelească pămîntul acesta atît de iubit cîndva?

Rafael nu i-a răspuns, dar Annie a putut observa cum un muşchi de la gît îi pulsa nervos. A înţeles atunci că cei doi trăiau într-o lume tensionată, violentă, condusă de legi ştiute numai de ei. Ar fi putut pleca fără să fie observată, dar fascinaţia şi durerea dulce din inima ei a făcut-o să se aşeze pe banca din apropiere, cu mîinile în poală.

Lupta începuse. Primele zgomote ale săbiilor încrucişate i-au trimis fiori reci pe şira spinării, făcînd-o să-şi ţină respiraţia. Cei doi se aruncau unul asupra celuilalt cu o furie oarbă, bucurîndu-se pe rînd de victorie. În ciuda staturii dezavantajoase, Lucian era foarte puternic, para şi împingea cu îndemînare, reuşind chiar de cîteva ori să-l facă pe Rafael să se retragă pînă la gardul viu al grădinii.

Era evident că între cei doi exista mai mult decît o simplă rivalitate, ceva necunoscut care-o înspăimînta. Niciodată nu mai văzuse atîta ură

între doi oameni de acelaşi sînge. Unchii din familia ei, toţi muncitori forestieri, departe în Washington, se băteau adesea (o distracţie de familie), dar încăierările lor erau nevinovate, punctate de insulte rostite într-un limbaj deosebit de colorat şi multe rîsete. Chiar şi surorile ei, Gabriella, Mellisande, Elisabeth şi Christina, mult mai mici, se certau, dar niciodată Annie nu le-a urît sau nu le-a făcut vreun rău. Ea le adora şi le-ar fi protejat cu preţul vieţii sale.

Pentru Annie lupta a durat minute în şir, aproape o eternitate pînă cînd Rafael învîrtind încheietura mîinii drepte, a prins sabia lui Lucian şi a aruncat-o într-un tufiş. Prinţul răsufla din greu, iar pieptul lui ud de transpiraţie se întrezărea prin cămaşa descheiată, în timp ce ochii fratelui său vitreg îl săgetau cu privirea lor de fiară încolţită. Au stat nemişcaţi cîteva minute, ura lor electrizînd aerul din jur.

– Poate altă dată Lucian, i-a şoptit Rafael şi Annie a sesizat o părere de rău în vocea lui.

Lucian a întîrziat vrînd parcă să spună ceva, apoi şi-a recuperat sabia şi a dispărut în grădină.

– Aş vrea să plec, a spus Annie privindu-l pe prinţ, surprins că ea se mai afla încă acolo.

– Nu, mai rămîi.

Fata s-a ridicat, genunchii tremurîndu-i sub rochia cea nouă pe care, numai cu o seară înainte cînd stătuse agăţată de parapet, se temuse că nu va mai apuca s-o poarte vreodată.

– Uite, mîinile tale sînt iar rănite. A alergat spre el şi i-a strîns mîna stîngă în palmele sale, în timp ce prinţul ţinea încă sabia cu cealaltă. Sîngerezi, a şoptit Annie examinîndu-i palma.

Cînd şi-a ridicat privirea spre el, i-a văzut în ochi durerea din inimă şi hotărîrea de a-şi trage mîna, dar i-a ridicat bărbia cu un deget şi s-a apropiat s-o sărute.

La început, Rafael a intenţionat doar s-o atingă, apoi a forţat-o să-şi deschidă buzele pentru el cucerindu-i întreaga gură cu o pasiune violentă. Un foc dulce s-a răspîndit prin trupul ei dizolvînd orice împotrivire; nu era decît gura lui şi a ei. Atît. Într-un tîrziu, Rafael s-a depărtat murmurînd absent:

– Iartă-mă, Annie. Apoi s-a întors şi a plecat lăsînd-o să-l privească împietrită.

A rămas acolo, efectele sărutului reverberîndu-i în tot trupul o dată cu ecoul cuvintelor: „Iartă-mă, Annie", apoi, cînd s-a putut mişca din nou, a por-

nit cu mîna la gură plîngînd încet prin grădina fermecată. Paşii o purtau printre trandafirii roşii, parfumaţi, curtaţi de albine zgomotoase, dar nimic nu-i putea atrage atenţia; sărutul lui Rafael o răscolise, trezise senzaţii pe care nu credea că le va simţi vreodată, oferindu-i imaginea dureroasă a viitorului fără el. Un viitor pe care nu l-ar fi suportat.

S-a aşezat în iarbă plîngînd în hohote, cînd nişte mîini calde i-au cuprins umerii. S-a uitat în direcţia lor şi a întîlnit chipul lui Lucian. El a ridicat-o şi a tras-o în braţele sale, iar Annie a cedat. Avea nevoie de o îmbrăţişare.

– Plîngi pentru Rafael? Nu-ţi irosi lacrimile, Annie, nu merită.

El îşi schimbase cămaşa pe care o purtase în timpul partidei de scrimă; mirosea plăcut şi senzaţia lui o relaxa.

– Ce te face să crezi că plîng pentru el?

– Multe femei au plîns pentru fratele meu: Georgiana, Felicia şi încă multe altele.

Cutremurată, Annie s-a retras un pas.

– Toată lumea ştie că el o adora pe Georgiana, a şoptit.

– Oh, da, a repetat Lucian cu dispreţ, o adora,

dar a uitat să le spună şi celorlalte amante.

Dragostea lui Rafael pentru Georgiana era ca o legendă şi Annie nu dorea ca Lucian să mîn-jească această amintire.

– Minţi!

– Mai bine întreab-o pe Felicia, a spus el calm. Domnişoara Covington trebuie să sosească în curînd, ea nu ignoră niciodată chemările lui Rafael.

Rana proaspătă din inimă a început s-o răs-colească din nou, dar respirînd adînc, a reuşit să se stăpînească.

– Bineînţeles că n-am s-o întreb nimic pe dom-nişoara Covington. Legătura ei cu prinţul nu este treaba mea.

Lucian a zîmbit şi o ură rece ca oţelul a apărut în ochii lui.

– Nu-ţi spun poveşti. Prinţ sau nu, fratele meu nu este un om corect şi dacă începi să te îndră-gosteşti de el, te va distruge.

Nu se îndola de cuvintele lui, dar era prea tîrziu să mai dea înapoi. A încuviinţat în tăcere şi a privit în altă parte, obligîndu-l astfel ca după cîteva minute de ezitare să plece.

În timp ce Annie traversa holul dorind să

ajungă cît mai repede în camera ei, să-şi spele faţa cu apă rece, Phaedra a apărut în fugă pe scara principală cu chipul îndurerat şi părul negru ca abanosul fluturînd în vînt.

– Vine! a gemut strîngîndu-şi prietena la piept cu putere. Trăsura lui a fost văzută spre turnul de nord.

– Cine? a întrebat Annie încruntîndu-se.

– Chandler Haslett, a spus Phaedra respirînd cu greu. Mirele meu! Vine tocmai din America.

Deşi nu-l văzuse niciodată, Annie ştia totul despre domnul Haslett. Tatăl lui fusese un nobil din Bavia, iar mama o frumoasă moştenitoare din Boston. Avea mulţi bani, vînase tigri în Africa şi urşi albi la Polul Nord. În fotografii părea un bărbat destul de chipeş, în jur de treizeci de ani, o vîrstă potrivită pentru căsătorie.

Pentru Annie era foarte romantic. Ea pierduse multe nopţi împreună cu Phaedra, la mănăstirea St. Aspasia, vorbind despre căsătoria prinţesei, pusă la cale încă de pe vremea cînd era doar un copil. Ea nu-l văzuse pe domnul Haslett din copilărie şi probabil că era foarte schimbat acum.

– Şi dacă nu-l iubesc? a şoptit prinzînd mîinile Anniei.

– Dacă nu-ţi va plăcea, a spus prietena ei emoţionată, trebuie doar să-i spui lui Rafael că nu vrei să te măriţi cu el şi sînt sigură că totul se va rezolva.

Phaedra era aşa de palidă...

– Oh, Annie, eşti aşa de americancă... Tu nu înţelegi, am fost promisă domnului Haslett cu mulţi, mulţi ani în urmă. S-au semnat hîrtii şi s-au împărţit proprietăţi. Aici e vorba de onoare şi Rafael nu va rupe niciodată jurămîntul încheiat.

– Atunci totu-i în regulă. Sînt sigură că domnul Haslett este un om minunat. Trebuie să fie şi te vei îndrăgosti de el imediat, i-a spus Annie încercînd să zîmbească.

– Şi dacă nu va fi aşa? a întrebat Phaedra intrînd în panică.

– O să ne gîndim la asta cînd va sosi momentul, i-a răspuns Annie fericită că ea nu fusese promisă unui străin ca o clădire sau ca o bucată de pămînt şi era foarte supărată pe Rafael că-şi sacrifica propria soră pentru a-şi apăra onoarea.

Capitolul 3

Tîrziu în aceeaşi după-amiază, şi-a făcut apariţia şi Chandler Haslett intrînd pe poarta principală cu o escortă de soldaţi în haine albastre pe cai roibi. Două trăsuri mici deschideau calea vehiculului luxos cu două lămpi de alamă şi monograme pe laturi.

Annie şi Phaedra stăteau împreună, înconjurate de o armată de servitori curioşi, în timp ce de la balconul camerei de consiliu, Rafael urmărea

alături de Barrett desfăşurarea ceremoniei.

Cînd s-a oprit trăsura, fetele şi-au ţinut respiraţia. Vizitiul a coborît, a scos scara de sub uşă şi abia atunci şi-a făcut apariţia şi domnul Haslett. Era de statură potrivită, construit proporţional, cu păr castaniu-închis. Purta pantaloni, cizme, vestă şi haină, iar ochii-i străluceau de bucurie cînd peste capetele celor adunaţi să-l întîmpine a zărit faţa palidă a Phaedrei.

În timp ce Annie privea dezamăgită spre balconul din care Rafael dispăruse, Chandler s-a apropiat şi a sărutat mîna prinţesei.

– Bine aţi venit la St. James, domnule!

– Plăcerea e de partea mea, a răspuns el. Sînt onorat să vă revăd, prinţesă.

– Trebuie să fiţi foarte obosit de pe drum, a spus ea, înroşindu-se brusc şi respirînd din greu, şi sînt sigură că doriţi ceva reconfortant, aşa că vă rog să poftiţi înăuntru.

Annie s-a încruntat constatînd că deşi domnul Halett era un gentleman atrăgător, prinţesa se purta foarte distant.

– Mulţumesc, a răspuns el invitaţiei, fără să arate în vreun fel dacă era sau nu încîntat de primirea făcută. Vă rog să mă scuzaţi, dar aş dori

să văd ce-mi fac oamenii şi caii.

Phaedra s-a întors şi a intrat în castel.

– Phaedra...! a strigat Annie, în timp ce alerga după prinţesă prin labirintul de coridoare luminate din loc în loc de razele soarelui ce se strecurau prin grinzile vechi, crăpate. Într-un sfîrşit, Phaedra s-a oprit în faţa unei uşi de lemn, rotunde în partea de sus, a descuiat zăvorul şi a intrat în capelă o dată cu Annie.

Era un loc larg şi pustiu, suficient de mare ca să încapă înăuntru atît familia regală, cît şi toţi servitorii de pe domeniul St. James. În faţa lor se înălţa un altar din lemn de stejar cioplit, iar în spatele lui şase ferestre prin care se zăreau cîţiva sfinţi rugîndu-se. Deşi locul era foarte vechi culorile străluceau încă vii.

Prinţesa s-a aşezat într-o strană şi şi-a acoperit faţa cu mîinile, suspinînd. Îndurerată, Annie s-a aşezat lîngă ea şi i-a oferit o batistă.

– Ce se întîmplă, Phaedra? Domnul Haslett mi se pare foarte atrăgător şi...

– Dacă aşa ţi se pare mărită-te tu cu el, Annie Trevarren! a strigat prinţesa ridicîndu-se.

– Dă-i măcar o şansă; cred că...

– Nu, ştiu că n-am să-l iubesc niciodată!

– Dar ce-a făcut? Te porţi de parcă ţi-ar fi făcut ceva îngrozitor.

Dar Phaedra n-a putut să-i răspundă din cauza hohotelor de plîns care-i zguduiau pieptul. Atunci, Annie s-a ridicat şi descoperind o cană în faţa altarului, a şters-o cu marginea juponului şi a ieşit în curte. După ce a umplut-o cu apă de la fîntîna din apropierea intrării principale, s-a întors.

Aproape disperată, prinţesa a băut toată cana, apoi şi-a şters gura cu ambele mîini şi cînd a terminat era deja mult mai liniştită. Annie stătea urmărind-o tăcută.

– Nu e vorba că el ar fi urît sau rău, i s-a destăinuit Phaedra zîmbind, este cu totul altceva. Toţi anii care au trecut m-am rugat în tăcere să simt ceva minunat cînd îl voi întîlni pe acest domn Haslett, şi uite, ne-am întîlnit şi...

– N-ai simţit nimic, a sosit promt răspunsul Anniei plin de amărăciune.

– Aşa este. N-am simţit nimic din ce mă aşteptam, ci mai mult o durere ca un avertisment.

– Atunci trebuie să te duci imediat la Rafael şi să-i spui că nu te mai măriţi cu acest domn. Cred că n-o să se bucure, dar cu timpul o să se împace cu gîndul că nu-l iubeşti pe Chandler Haslett.

– Nu înţelegi? Rafael preferă să moară decît să-şi calce cuvîntul, iar eu nu voi suporta aşa ceva.

Disperarea Phaedrei a impresionat-o pe Annie care ştia că într-o asemenea situaţie oamenii sînt în stare de orice.

– Dacă nu vrei să vorbeşti cu fratele tău, atunci lasă-mă măcar pe mine să încerc.

– Nu te va asculta niciodată.

– Trebuie să încerc! a spus Annie. Ştia cît de impulsiv putea să fie Rafael şi că misiunea ei va fi foarte grea, dar nu-şi putea lăsa prietena singură şi conta pe ajutorul părinţilor ei în cazul în care lucrurile s-ar fi complicat.

– Bine, a spus prinţesa ştergîndu-şi ochii cu podul palmei.

Întîmplarea a făcut ca Annie să nu-i poată vorbi prinţului tot restul zilei, pentru că imediat după sosirea mirelui, o altă trăsură încadrată de soldaţi şi-a făcut apariţia la castel.

De cum a văzut-o, domnişoara Trevarren a ştiut imediat că femeia elegantă care cobora cu graţie treptele trăsurii nu era alta decît domnişoara Felicia Covington, pe care Rafael a întîmpinat-o cu un zîmbet fericit şi un sărut cald pe buze. Involuntar, Annie şi-a atins gura cu dege-

tele mîinii drepte, simţind parcă din nou sărutul acela fierbinte, răscolitor.

Cina a fost o altă experienţă dureroasă pentru Annie. Sperase că prinţesa va sta lîngă ea la masă, dar Phaedra se scuzase motivînd o durere îngrozitoare de cap, veste care l-a bucurat foarte mult pe Chandler. S-a simţit penibil privind-o pe Felicia stînd aproape de Rafael, atrăgîndu-i atenţia cu frumuseţea ei de înger, cu rîsul cristalin, ce răsuna în camera imensă, şi cu ochii strălucitori la lumina lumînărilor. S-a chinuit să-şi termine mîncarea, apoi s-a scuzat şi s-a retras aproape alergînd. A continuat să fugă pînă în capătul dormitorului Phaedrei, unde s-a oprit şi a bătut uşor în uşă.

– Phaedra?... Nu i-a răspuns şi a intrat. Camera era luminată numai de focul din cămin şi Annie s-a îndreptat încet spre pat. Nimeni. Încruntată, a părăsit încăperea şi a intrat în camera ei unde a întîlnit-o pe menajeră.

– Ai văzut-o cumva în seara asta pe prinţesă? a întrebat Annie foindu-se în rochia de mătase maro pe care o îmbrăcase special pentru cină, ca să-i poată vorbi lui Rafael despre problemele Phaedrei. Dar nici de data asta nu avusese oca-

zia s-o facă şi-i părea tare rău. Unde putea fi prinţesa?

– Eu nu ştiu domnişoară, dar puteţi s-o întrebaţi pe Sally Jeeves, camerista prinţesei.

– Nu, lasă, a spus Annie îngîndurată.

După plecarea fetei, şi-a scos rochia şi a căutat în dulap pantalonii şi cămaşa pe care le purtase în expediţia de pe acoperişul castelului. Lucrurile dispăruseră.

Încă se mai întreba cine le-ar fi putut lua cînd auzi un zgomot pe fereastră. Apropiindu-se încet a zărit-o pe prinţesă, îmbrăcată cu lucrurile ei, vorbind cu cineva.

– Poţi să iei scara, George! Şi vezi, să nu spui nimănui!

În clipa aceea, Annie a prins-o pe prinţesă de mînă şi a tras-o înăuntru.

– Eşti nebună? Efortul ăsta putea să te omoare, i-a spus nervoasă.

– Tu vorbeşti, domnişoară Trevarren. Noaptea trecută cam pe timpul acesta stăteai agăţată de o frînghie deasupra şanţului de apărare.

Au stat cîteva clipe şi s-au privit, după care Phaedra a ieşit şi s-a întors imediat aducîndu-i prietenei sale lucrurile împrumutate.

– Sper că nu te superi că le-am luat.

– Spune-mi mai bine unde ai fost.

– Am ieşit să călăresc puţin, ca să-mi limpezesc gîndurile.

– Ai fost singură?

– Nu, a spus prinţesa, bineînţeles că nu. Ştii doar cît e de periculos să te avînţi dincolo de zidurile castelului. M-a însoţit una din gărzile lui Rafael.

– M-ai minţit, i-a şoptit Annie luînd hainele. Ai spus că te doare capul.

– Chiar m-a durut. Acum mă simt mai bine şi cu siguranţă e din cauza aerului curat de afară. Atunci pe mîine, noapte bună.

– Şi cu domnul Haslett cum rămîne? a strigat Annie în urma ei. Mai devreme sau mai tîrziu tot va trebui să dai ochii cu el şi să-i spui ce simţi.

Phaedra a rămas pe loc fără să se întoarcă.

– Sper ca Rafael să se răzgîndească dacă vorbeşti tu cu el.

– Mîine, şi-a asigurat Annie prietena, cu milă.

Annie n-a dormit mai bine decît cu o seară înainte. S-a gîndit întruna cum să-l abordeze pe Rafael şi cum să-l facă să înţeleagă, pînă cînd zorii dimineţii au găsit-o trează şi extenuată. S-a

sculat cu greu, şi-a pus o fustă neagră, de călărie, o bluză albă cu corsaj din dantelă, o jachetă albastru-închis, apoi şi-a prins părul într-o coadă pe spate şi a părăsit camera. Avea de gînd să-i vorbească lui Rafael, apoi să facă o plimbare de-a lungul lacului Crystal.

Pierdută în gîndurile ei, a fost surprinsă să-l întîlnească pe prinţ, îmbrăcat într-o cămaşă transpirată, chiar în curtea castelului. Se întorcea obosit, cu sabia în mînă, împreună cu Barrett, de la obişnuitele exerciţii de scrimă. Imediat ce-a zărit-o, Barrett a dispărut, iar Rafael a rămas în loc privind-o uimit.

– Bună dimineaţa, Înălţimea Ta, a spus tînăra dintr-o dată.

Colţul gurii lui s-a ridicat într-un zîmbet luminos.

– Cred că ne cunoaştem de prea multă vreme ca să-mi mai spui aşa, Annie.

Numele ei rostit de buzele acelea minunate făcea să-i trezească cele mai răscolitoare şi mai primejdioase senzaţii, absorbind lumea înconjurătoare într-un mod nemaiîntîlnit, aşa cum făcuse şi sărutul lui cu o zi înainte.

– Bine atunci, a spus, iar vocea ei s-a schimbat brusc. Rafael, trebuie să-ţi vorbesc despre un

lucru de o mare însemnătate.

Ochii lui gri s-au aprins, sau aşa i s-a părut ei, şi cu toată vraja în care se zbătea a simţit că el se înfurie.

– Despre ce este vorba?

Annie s-a uitat în jur. Nu erau decît cîţiva servitori şi soldaţi prin preajmă şi totuşi locul nu era nimerit pentru a-i vorbi despre problemele Phaedrei.

Sesizîndu-i ezitarea, prinţul i-a luat mîna, a aruncat sabia într-un grajd şi a tras-o după el prin curtea interioară.

– Vom merge în capelă, a spus deschizînd uşa.

S-au aşezat într-o strană din fundul sălii.

– Deci?

Cîteva minute, Annie s-a rugat la Dumnezeu să găsească cuvintele potrivite, apoi l-a privit.

– E vorba despre Phaedra. E foarte nefericită.

– Cum? E bolnavă? Chipul prinţului plin de îngrijorare a emoţionat-o.

– Nu, nu chiar. E vorba... Ea se îndoieşte de contractul dintre familiile St. James şi Haslett.

Ochii ca de plumb ai prinţului s-au umbrit din cauza sprîncenelor încruntate.

– Aşa se întîmplă cu toate miresele. E un lucru normal.

Annie şi-a muşcat buzele. Se gîndise atît de mult cum să-i vorbească şi iată că dintr-o dată cuvintele i-au scăpat de sub control, curgînd nestingherite.

– Acum e ceva nou: Phaedra vrea să se mărite din dragoste.

– Dragoste... a murmurat prinţul.

– Aşa cum te-ai căsătorit şi tu cu Georgiana. Toată lumea ştie cît de mult ai iubit-o, a protestat Annie înainte să se poată abţine.

Rafael nu s-a mişcat, dar ea l-a simţit foarte departe. Expresia lui indulgentă dispăruse, iar muşchiul acela de la gît îi pulsa întruna nervos. Annie şi-a amintit de cuvintele lui Lucian că prinţul nu fusese niciodată credincios soţiei sale şi ar fi vrut să creadă că era o minciună, dar îndoiala-i rănea sufletul chinuit de iubirea pentru el.

– Da, a spus cu voce răguşită. Am iubit-o şi ea m-a iubit, dar aşa a fost să fie, am avut mare noroc. Şi noi am fost plănuiţi unul celuilalt de cînd eram doar nişte copii fără apărare. Ochii lui Rafael s-au înăsprit din nou şi s-a ridicat brusc. Phaedra se va mărita cu Chandler Haslett!

– Înălţimea Ta...! a strigat Annie.

– Domnişoară Trevarren, conversaţia noastră s-a încheiat, a mai spus Rafael înainte să iasă din capelă.

Era distrusă. Fusese atît de sigură că el va înţelege, dar se pare că prinţul Rafael St. James era mai interesat să nu încalce jurămîntul de credinţă încheiat cu mulţi ani în urmă, decît de fericirea surorii sale. Istovită, şi-a tîrît paşii spre grajduri, a ales o iapă pestriţă, i-a pus hamul şi a scos-o afară la lumina soarelui. S-a apropiat de ea şi i-a şoptit la ureche:

– Am încredere-n tine că o să mă aştepţi aici pînă aduc şaua. Trebuie să ne bazăm pe puterile noastre, să facem abstracţie de bărbaţi.

Iapa a nechezat scuturîndu-şi coama ca şi cum ar fi înţeles, iar Annie a intrat din nou în grajd cărînd o pătură şi o şa. Le-a aruncat pe spinarea calului şi a sărit în şa. Ea învăţase să călărească încă înainte să cunoască alfabetul şi era foarte fericită acum că se putea plimba singură, că putea să admire nestingherită frumuseţile lacului magic, despre care Phaedra-i povestise în Elveţia atîtea legende interesante.

Absorbită de fanteziile ei copilăreşti n-a auzit

calul care se apropia decît în clipa cînd a ajuns lîngă iapa ei. Călare pe armăsarul negru, furios, Rafael a prins hamul iepei şi a oprit-o, cu o figură înfiorătoare.

– Ce ţi-a venit să călăreşti singură, fără escortă, aşa cum am ordonat?

Annie şi-a ridicat bărbia forţîndu-se să-şi stăpînească lacrimile.

– Adică nici o femeie, a punctat cu curaj. Nu sînt obişnuită să fiu tratată ca o prizonieră cînd merg în vizită undeva, domnule.

Calul prinţului a început să bată din copite învîrtindu-se nervos în jurul iepei.

– Poate în alte case nu creezi probleme, domnişoară Trevarren. Eşti liberă să te plimbi în interiorul zidurilor castelului, dar numai însoţită.

Annie a deschis gura şi a închis-o la loc. După nunta Phaedrei era liberă să părăsească domeniul St. James, dar pînă atunci trebuia să-şi ţină gura şi să se supună legilor prinţului.

– Vino, i-a spus el blînd, îţi voi arăta lacul.

Surprinsă de invitaţie, Annie l-a urmat bucuroasă.

– Ţi-ai petrecut mult timp pe aici? l-a întrebat mai tîrziu călărind alături de el prin livada cu pomi

înfloriţi ca nişte nori albi deasupra lor.

Rafael i-a zîmbit peste umăr.

– E o căsuţă pe malul lacului unde obişnuiesc să vin să pescuiesc, împreună cu Barrett, cînd am o scurtă vacanţă.

Schimbarea lui Rafael era incredibilă; pe măsură ce se apropiau de Crystal Lake devenea tot mai relaxat şi mai blînd. A condus-o tăcut printr-o pădure de pini şi brazi, şi Annie s-a gîndit că era un bărbat puternic, sănătos, care se bucura de multe lucruri mărunte. Descoperind asta, a fost tentată de un sentiment curios: ar fi vrut să-i arate dintr-o dată Puget Sound-ul cu copaci plini de frunze verzi-albastre şi dealuri cu vîrfuri înzăpezite, să-l ducă pe plantaţia de pe insula părinţilor ei din Pacificul de Sud, să se plimbe şi să alerge prin nisipurile plajelor străvechi, să-l înveţe cum să culeagă nuci de cocos şi cum să guste din fructul lor delicios.

Dorea atîtea... Dar Rafael va locui mereu în Bavia şi cu siguranţă va muri acolo.

Capitolul 4

Căsuţa se înalţa într-un golf al lacului, pe o structură de piatră, cu acoperiş solid de şindrilă şi ferestre cu obloane pentru vreme rea, vopsite în alb. Flori sălbatice şi buruieni îmbrăcau pereţii exteriori, ca o dovadă pentru orice trecător că locul acela era foarte rar locuit de cineva.

După ce a coborît de pe cal, Rafael a prins hamul iepei şi a ajutat-o pe Annie să descalece. S-au oprit pe malul lacului admirînd pădurea ce-l

înconjura ca un zid protector.

– Cîteodată am impresia că ăsta e cel mai liniştitor loc de pe pămînt, a spus prinţul răguşit şi cu părere de rău.

– Oh, nu, l-a contrazis Annie apucîndu-i braţul în dorinţa ei de a-l convinge. Mai sînt şi alte locuri, ca de exemplu: satele care mărginesc oraşul Washington, unde trăiesc bunicii mei, cu copaci înalţi, stufoşi, pajişti cultivate cu trandafiri sălbatici şi insula, aproape ca un Eden... o adevărată minunăţie.

O plăcere caldă a inundat privirile lui Rafael cînd şi-a întors ochii spre ea. Dar Annie îl privea neîncrezătoare: oare era acelaşi bărbat dur, dominat de dorinţa de-a cîştiga, acelaşi care nu-i permitea prinţesei să-şi aleagă un soţ?

– Asta e lumea ta, Annie. Iar aceasta – a arătat el spre domeniu – înseamnă lumea mea.

Annie şi-a lăsat calul să pască iarba fragedă şi s-a depărtat încercînd să nu plîngă pentru tristeţea şi frustrarea din glasul lui.

– Ai putea să pleci de aici, a spus admirînd lacul printre lacrimi.

– Nu. Şi tu, ca fiică de marinar, ar trebui să înţelegi motivul, i-a şoptit apropiindu-se.

– Oh, da, a adăugat ea neîndrăznind să se uite la el. Un căpitan se îneacă o dată cu vaporul lui; la asta te referi, nu? Cred că e o nebunie.

– În general americanii nu prea înţeleg aşa ceva. E vorba de tradiţie şi onoare, Annie. De-asta am mulţi duşmani, dar şi foarte mulţi supuşi care mă îndrăgesc. Pe cei din urmă nu-i pot abandona, trebuie să rămîn aici cu ei.

– Eu tot cred că eşti nebun.

Prinţul a rîs şi i-a luat mîna prieteneşte.

– Hai, Annie, să-ţi arăt căsuţa, uite vine ploaia.

Căldura palmei curgea prin degetele ei, îi accelera bătăile inimii şi-i producea o arşiţă undeva în adîncurile trupului de fecioară.

Mai aveau puţin pînă la uşă cînd, după un tunet zguduitor, o ploaie torenţială s-a năpustit spre pămînt, udîndu-i pînă la piele.

– Du-te înăuntru! a ţipat Rafael peste zgomotul ploii. Eu rămîn să leg caii.

Supusă ca un copil, Annie a pătruns prin uşa mică a căsuţei, exact în clipa cînd un alt fulger a scrutat cerul întunecat.

După puţin timp a intrat şi prinţul, ud leoarcă, a privit-o, apoi fără ezitare şi-a tras cămaşa peste cap lăsîndu-şi pieptul pradă ochilor ei cercetători.

– Ce bine că sînt lemne în cămin, a spus ea cu greu.

– Întotdeauna las cîteva de rezervă pentru cazuri deosebite, a spus Rafael apropiindu-se de cămin, mai ales că în ultimul timp am venit cam des pe aici ca să mă gîndesc la lucrurile foarte importante. De ce nu-ţi scoţi şi tu din haine? Ar fi culmea să te îmbolnăveşti de pneumonie cînd n-ai păţit nimic după escapada ta de pe acoperiş.

Ascultîndu-l, Annie şi-a scos jacheta şi s-a oprit. Pneumonie sau nu, nu voia să se dezbrace mai mult şi nu pentru că se temea de el, ci pentru că se temea de inhibiţiile ei de fecioară.

– Sînt sigură că nu voi păţi nimic dacă rămîn aşa cum sînt.

– Priveşte-mă, Annie, i-a ordonat prinţul.

Era greu să se supună, mai ales că nu fusese niciodată pusă într-o situaţie asemănătoare.

– Cu mine eşti în siguranţă. N-am nici o intenţie să te violez.

– Ieri m-ai sărutat.

– Da, a spus el zîmbind aşa cum numai el ştia s-o facă.

Se apropia mereu şi Annie nu putea să se mişte sau nu voia să se mişte.

– Cred că oamenii lui Barrett vor veni în curînd, a încercat ea să-l ţină la distanţă.

– Voi fi osîndit, a şoptit continuînd să meargă spre ea. Cu siguranţă aşa se va întîmpla.

O dată cu vorbele, mîinile lui scoteau agrafele din părul ei, făcînd-o să simtă aceeaşi frică electrizantă pe care o trăise agăţată de turnul castelului.

Rafael şi-a ascuns mîinile în părul ei, frecîndu-i uşor ceafa, arzîndu-i pielea, şoptindu-i numele atît de simplu, încît Annie s-a pierdut de tot.

– Un sărut, a rugat-o, numai un sărut, îţi promit...

Era ţintuită în locul acela, avea încredere deplină în el şi a ridicat capul lăsîndu-şi buzele pradă gurii lui. Era ca o floare sălbatică. Părţi misterioase din trupul ei, de a căror existenţă nu ştia mai nimic, s-au trezit odată ce limba lui i-a străpuns gura.

A continuat s-o sărute cuprinzîndu-i în acelaşi timp unul din sîni în mînă, mîngîindu-l uşor pînă cînd sfîrcul s-a întărit dureros sub hainele ude. L-a privit cum îi desfăcea nasturii eliberîndu-i sînii şi cum îi admira cu o dorinţă arzătoare.

– Eşti atît de... Cuvintele s-au pierdut în jurul

lor mistuite de liniştea încăperii.

Mîngîierile lui tandre îi frămîntau trupul şi cînd el s-a aplecat cuprinzîndu-i sfîrcurile cu gura umedă, s-a arcuit înainte între palmele sale forţîndu-l să o dorească mai mult. Cînd n-a mai rezistat, a ridicat-o brusc în braţe, a aşezat-o pe pat continuînd să-i muşte pielea dulce, sînii tari şi rotunzi, în timp ce ea îi şoptea numele dezvăluind toată dorinţa ascunsă în trupul acela tînăr, de-a lungul anilor.

– Nu, prinţesa mea, a murmurat Rafael. Comoara pe care vrei să mi-o oferi trebuie să fie pentru alt bărbat, într-o altă zi. Eu te pot învăţa numai ce înseamnă plăcerea. Şi mîna lui i-a înlăturat fusta, apoi cu gingăşie s-a cuibărit în adîncul fiinţei, în centrul universului ei, iar Annie a scîncit vrînd mai mult.

– În curînd, iubire, în curînd...

O febră delirantă punea stăpînire pe sufletul ei, pe mintea ei la fiecare mişcare a mîinii lui vrăjite.

Cînd Rafael s-a aplecat din nou peste sînii ei, sărutîndu-i în cercuri înnebunitoare, Annie şi-a ridicat coapsele spre mîna lui zguduită de frisoane, inconştientă. Tîrziu şi-a întors capul spre el.

– Vreau să te simt...

– Annie, nu vreau să mă ating de tine şi să ştii că nu mai rezist mult timp.

Dar ea s-a ridicat dintr-o dată, fără să ştie vreodată cum, şi-a aruncat hainele pe jos, rămînînd goală, perfectă în faţa lui.

– Doamne, iartă-mă... a murmurat Rafael.

Ce naiba făcuse? s-a întrebat Rafael după ce Annie se liniştise. Fusese posedat de demoni, învăţase o puştoaică tainele plăcerii, îşi pierduse minţile.

– Rafael...? Era încă dezbrăcată sub pătura de lînă, pe care mai devreme prinţul o aşezase peste ea.

Rafael s-a întors spre cămin, jucîndu-se cu lemnele care ardeau, încercînd să-şi ascundă pulsaţia dureroasă din interiorul pantalonilor.

– Eşti supărat pe mine? l-a întrebat încet.

– Nu, a spus prinţul fără să o privească. Nu putea s-o privească... Nu ţi-am făcut nici un rău, Annie. Tăcut, s-a ridicat să-i controleze hainele ude atîrnate pe scaunul din faţa căminului.

– Rău? i-a auzit el vocea ca un ecou. A fost minunat, dar...

Îşi dorea atît de mult ca ea să tacă, să-i atenueze durerea şi vinovăţia...

– Dar? Era curios să ştie şi s-a îndreptat spre fereastră.

– Dar cred că tu nu te-ai bucurat la fel ca mine... nu ai fost la fel de fericit de cele întîmplate.

– Nu-i nimic, Annie, a reuşit să spună întorcîndu-se. *Doamne, bine că e acoperită cu pătura,* şi-a spus Rafael. O să fie bine.

– Probabil că te vei întoarce la alte femei. Poate la domnişoara Covington.

Era tulburat? ea era doar o copilă fără experienţă care putea fi rănită foarte uşor şi lucrurile de genul acela ar fi făcut-o să sufere.

– Sînt bărbat, domnişoară Trevarren, nu taur. Pot să-mi controlez necesităţile fizice destul de uşor.

Zgomotul cailor care se apropiau l-a întrerupt. Trebuia să facă ceva, trebuia să îndure cu curaj ruşinea acţiunilor sale.

– Îmbracă-te, i-a spus scurt aruncîndu-i lucrurile. Vine cineva.

Annie a sărit din pat direct în hainele sale şi

Rafael n-a rezistat să nu tragă cu ochiul la trupul tînăr, de fecioară, pe care-l pipăise cu cîteva minute înainte.

– Înălţimea Ta, a răsunat vocea lui Barrett prin uşa închisă, eşti înăuntru? Lasă-mă să intru.

– Da, i-a răspuns Rafael după ce i-a aruncat o privire Anniei, incapabil să-şi ascundă iritarea. Apoi a deschis.

Îngrijorat, acoperit cu o pelerină de ploaie, Barrett a pătruns în încăpere.

– Doamne, Rafael, am crezut că te-au prins rebelii şi că... S-a oprit cînd a observat-o pe Annie.

– Ţi-ai irosit timpul căutîndu-mă, a remarcat prinţul.

– Lucian ne-a avertizat că ai ieşit la o plimbare călare şi pentru că ploaia nu se mai oprea şi tu nu apăreai, m-am gîndit să te caut.

– E-n regulă, Barrett, l-a încurajat Rafael. Ai cumva un cal şi pentru domnişoara Trevarren?

– N-am ştiut că şi ea a părăsit castelul.

– Iapa mea nu este afară, a spus Annie care nu rostise nici un cuvînt de cînd intrase Barrett în căsuţă. S-a întors cumva la grajduri?

– Nu ştiu nimic domnişoară, n-am fost anunţat de dispariţia ei.

– Nu-i nimic, domnişoara va călări alături de mine pe acelaşi cal, i-a întrerupt prinţul.

Mai tîrziu, cînd se întorceau la castel, Rafael a fost supus unei torturi îngrozitoare: în faţa lui, trupul Anniei se unduia o dată cu mişcările calului, părul îi flutura în vînt răspîndind în jur un parfum care-l vrăjea. Avea impresia că pe pămînt nu mai exista altă femeie decît Annie Trevarren.

Annie se simţea în siguranţă cu mîinile acelea calde în jurul mijlocului ei şi sprijinită de trupul tare, puternic al prinţului, dar drumul scurt pînă la castel a rupt brusc vraja care-i unise.

Cînd au ajuns, Rafael a ajutat-o să descalece şi imediat ce oamenii lui Barrett au dispărut, s-a apropiat şi i-a mîngîiat obrazul cu blîndeţe. Atunci, Annie a vrut ca el să-i spună c-o iubeşte, chiar dacă ar fi minţit-o.

– Să nu-mi spui că-ţi pare rău, a început ea înainte ca Rafael să apuce să-i vorbească primul. Te rog, Rafael, nu distruge această după-amiază minunată, scuzîndu-te.

Prinţul a tras-o la pieptul lui, fără pasiune, din dorinţa de a se simţi mai puţin încordat.

– Bine, i-a şoptit el, dar vreau să ţii minte că în viaţa ta vor fi multe zile şi nopţi tot aşa de minunate, numai că bărbatul va fi cu totul altul.

Nu! striga sufletul Anniei în tăcere, striga trupul ei tînăr şi nerăbdător. Abia acum înţelegea ce trebuia să fie în inima Phaedrei care era forţată să se mărite cu un bărbat pe care nu-l iubea.

– Gata, a spus prinţul văzîndu-i lacrimile, linişteşte-te. Tot ce-ţi trebuie acum este o baie fierbinte, ceva de mîncare şi un somn lung odihnitor.

Annie a urcat scările obosită, nedorind să se despartă încă de el.

– Du-te în camera ta, i-a spus prinţul cînd au ajuns sus. Trimit o fată să aibă grijă de tine.

L-a privit cu disperare încercînd să-i memoreze trăsăturile frumoase.

– Noapte bună, i-a spus ea părăsindu-l în fugă.

Se simţea mizerabil. Cînd a ajuns în dormitor, totul era pregătit: şi baia, şi mîncarea; cu siguranţă el se simţea vinovat de tot ce se întîmplase în căsuţa de pe malul lacului. Şi-a aruncat lucrurile şi s-a cufundat în apa îmbietoare imaginîndu-şi cum ar fi să facă dragoste cu Rafael. Bătăile inimii s-au

accelerat şi a simţit o durere ascuţită în partea de jos a trupului încălzindu-i sîngele. Ar fi putut muri de dorinţă dacă n-ar fi intrat Phaedra în clipa aceea.

– Umblă tot felul de zvonuri prin castel, i-a şoptit prinţesa. Că tu şi Rafael eraţi singuri în căsuţa de pe malul lacului, că părul tău era desfăcut, hainele motolite, iar fratele meu nu purta cămaşă. Vrei să-mi povesteşti?

Annie se gîndea cu groază cum va mai putea privi oamenii în ochi a doua zi.

– Nu s-a întîmplat nimic, a minţit ea. Ne-a prins ploaia şi, bineînţeles, ne-am adăpostit în căsuţă.

– Foarte bine, domnişoară Trevarren, dar sper că într-o zi îmi vei spune şi adevărul.

Nu s-a întîmplat nimic! şi-a repetat Annie tulburată de minciuna ei şi cu siguranţă că s-ar fi dat de gol dacă prinţesa n-ar fi schimbat subiectul, entuziasmată.

– Am uitat să-ţi spun că Felicia a adus cu ea o croitoreasă care o să-mi coasă rochia de nuntă. Va fi cea mai grozavă din toată Europa.

Cuvintele Phaedrei au venit ca un duş rece peste mintea Anniei împrăştiindu-i gîndurile.

– Dar noaptea trecută spuneai că... Ai înnebunit, Phaedra?

– Nu, doar că m-am răzgîndit. O să fie o nuntă ca-n poveşti. O să am o trăsură de sticlă trasă de şase cai albi...

– Phaedra...! strigînd, Annie a ieşit din cadă, s-a înfăşurat cu un prosop, a prins-o de mînă şi a tîrît-o spre cameră.

– Nu te îngrijora, promit că o să fiu fericită.

Anniei nu-i venea să creadă.

– Ţi-ai schimbat sentimentele faţă de Haslett? a întrebat-o cu speranţa în suflet.

– Dintr-o dată!

Cum putea să se transforme peste noapte? a reflectat Annie.

– Noi două ne potrivim din punct de vedere fizic, aşa că te-aş ruga să-mi ţii locul la probele pentru rochie. Ştii, acolo trebuie să stai ore întregi nemişcată, să te răsuceşti în oglindă, să ţi se prindă ace peste tot, o treabă foarte plictisitoare pentru mine. Vrei? Te rog, Annie, spune că faci asta pentru mine.

– Bine, a răspuns prietena ei cu greu.

Capitolul 5

Deşi era flămîndă de cînd a deschis ochii, se temea să-l întîlnească pe Rafael. Emoţiile tulburătoare, ecourile celor petrecute nu-i dădeau pace şi n-ar fi vrut ca el să-i afle sentimentele.

Tîrziu, cînd s-a hotărît să se scoale şi să se îmbrace, s-a lăsat condusă de Phaedra prin coridoarele fără sfîrşit spre cealaltă aripă a castelului.

– Aici este solariul, a anunţat-o prinţesa păşind într-o încăpere mare rotundă, luminoasă, cu

pereţi de piatră goi, ferestre înalte şi plante înflorite. Pe vremuri doamnele obişnuiau să vină aici şi înconjurate de muzicieni vestiţi stăteau de vorbă sau brodau într-o atmosferă plăcută. Pereţii erau acoperiţi de tapiserii pe care, cînd a fost încoronat, Rafael le-a dus la muzeul din Moravia, că să nu se deterioreze.

Annie s-a întors să admire camera circulară cu tavanul ca un dom şi un balcon ce se întindea de-a lungul peretelui exterior.

– Ce cameră minunată! a exclamat entuziasmată.

Prinţesa a ieşit în balconul suspendat la şase metri înălţime de sol.

– Cu mult timp în urmă, de aici a căzut o prinţesă şi a murit. Servitorii au povestit că numai fantomele care mişună pe întreg domeniul sînt de vină.

Un tremur uşor a cuprins trupul Anniei; ar fi vrut să întîlnească o creatură necunoscută bîntuită de istorie.

– Şi acum, la probă, domnişoară, a adăugat Phaedra în şoaptă, în timp ce în solariu îşi făcea apariţia o femeie în vîrstă, cu părul alb, însoţită de două cameriste.

– Care din voi e prinţesa? a întrebat pe un ton de comandă.

– Eu sînt, a răspuns Phaedra cu răceală făcînd un pas în faţă. Şi ea este prietena mea, domnişoara Annie Trevarren care mă va înlocui la probe. Annie ţi-o prezint pe doamna Augusta Rendennon.

Nou-venita s-a apropiat de Annie, ţuguindu-şi buzele, şi a examinat-o din cap pînă în picioare cu sprîncenele ridicate.

– Hmmm, a mormăit ea.

Annie s-a îmbujorat de jenă şi indignare.

– Nu cred că... a început ea.

– Nu ştiu ce să spun prinţesă, a întrerupt-o obraznic Augusta. Ba da... cred că va trebui să fac modificări în talie după probă. Vedeţi, domnişoara este mult mai plină... da... şi asta place foarte mult bărbaţilor.

Annie i-a aruncat o privire Phaedrei. De data asta roşeaţa din obraji nu mai provenea de la jignirile doamnei Rendennon, ci de la amintirile zilei anterioare cînd Rafael îi mîngîiase fiecare centimetru al trupului ei „plin". Deci, a continuat croitoreasa, dacă va fi rochia prinţesei va fi desigur... Dar Phaedra era deja la uşă şi-i arunca

Anniei un sărut din zbor.

– Sînt sigură că doamna Rendennon va avea grijă de toate.

După plecarea prinţesei, una din fete şi-a lăsat cutia cu accesorii pentru croitorie pe masă.

– Doriţi să mîncaţi ceva, domnişoară? a întrebat-o pe Annie.

– Să mănînce? a strigat Augusta îngrozită. Asta ne mai trebuie. Apoi a bătut tare din palme şi a ordonat unei cameriste să se acopere podeaua cu cîteva covoare, ca materialul, dintr-o mătase superioară, să nu se strice. După ce totul a fost aranjat, Annie şi-a scos bluza şi, cu stomacul fremătînd de foame, privind firele de praf ce pluteau în razele soarelui, s-a supus dorinţelor doamnei Rendennon.

Senzaţia stranie, ca o respiraţie pe ceafă, care a înfiorat-o, a fost primul avertisment că era urmărită de cineva şi cînd şi-a ridicat ochii a tresărit. Rafael stătea în balcon cu braţele încrucişate peste balustradă. Nu-i putea distinge expresia feţei din cauza distanţei şi a umbrelor ce-o ascundeau, dar se simţea vulnerabilă ca şi cum s-ar fi dezbrăcat pentru el, aşa cum se dezbracă favorita haremului pentru sultan.

Cînd doamna Rendennon l-a zărit şi ea, comportamentul ei insolent s-a schimbat ca prin minune.

– Bună dimineaţa Înălţimea Ta, a spus linguşitor.

Rafael, cu cămaşă albă şi pantaloni negri, a dat din cap, dar n-a scos nici un sunet. Annie a vrut să-şi întoarcă privirea, dar n-a putut decît să stea acolo, plină de pasiune, dornică să facă dragoste cu el iar şi iar.

Prinţul a rămas nemişcat unde era, stînjenind-o pe croitoreasă. În cele din urmă, acesta a părăsit camera lăsînd-o pe Annie în mijlocul ei, numai în cămaşă, pînă cînd una din fete a avut prezenţa de spirit s-o acopere cu un halat. S-a întors şi şi-a îmbrăcat, convinsă că prinţul plecase deja, dar zgomotul paşilor lui i-a atras atenţia. Rafael s-a oprit lîngă ea.

– Ce faci? a întrebat-o disperat.

O flacără a străpuns ochii fetei.

– Probez rochia Phaedrei, pentru că ea are treburi mai importante de rezolvat în dimineaţa asta.

Un zîmbet fugar a luminat chipul prinţului, apoi ea a devenit din nou serioasă, solemnă.

– Sîmbătă seara va fi un bal, a spus el ca şi cum ar fi fost vorba de o înmormîntare şi nu de o sărbătoare.

– Probabil balul de logodnă. Minunat!

– Da, într-adevăr.

– Nu vrei să mergi? l-a întrebat curioasă.

– Nu e vorba despre asta, a spus el ridicîndu-şi ochii spre tavan. Moravia este un loc primejdios pentru familia St. James, iar pentru oamenii din Bavia el reprezintă o sută de ani de abuzuri şi ticăloşii. Cînd i-a întîlnit privirea Anniei, i-a părut rău că fusese aşa de sincer. Nu fi îngrijorată, vom fi în siguranţă. Barrett şi oamenii lui vor avea grijă de asta.

Înainte ca Annie să-l asigure că nu-i era teamă, el a întins mîna şi i-a mîngîiat obrajii calzi. A zîmbit trist, cu părere de rău, apoi a vorbit încet:

– Îmi pare rău pentru ieri, iubire.

Ea tremura din cauza efortului de a se abţine să nu strige că nu dorea să audă asta, că-l iubea şi-l va iubi întotdeauna...

Rafael i-a ridicat bărbia, obligînd-o să-l privească.

– Undeva, pe acest pămînt, există un bărbat atît de norocos că e invidiat chiar şi de îngeri.

Într-o zi, curînd, el va pune pe degetul tău un inel de aur, Annie Trevarren, şi te va duce în patul lui cu toate binecuvîntările cerului. Cînd i te vei dărui plină de pasiune, nimic din trecutul tău nu va mai exista.

Voia să-i spună, să-l contrazică, să-i amintească minutele extraordinare petrecute în căsuţă. Ele însemnau totul pentru ea; nicicînd nu va mai exista un alt bărbat... Dar, deodată, în balcon cineva bătea din palme. Amîndoi s-au întors în acelaşi timp şi l-au descoperit pe Lucian cu zîmbetul lui sfidător.

– Bravo, frăţioare, a spus. Cîtă poezie, poate un pic trist, dar minunat!

– Destul, a spus Rafael simplu.

Lucian şi-a revenit şi a continuat cu acelaşi zîmbet.

– Deci zvonurile sînt adevărate. Eşti implicat într-o altă aventură şi-i povesteşti iubitei că tu eşti condamnat la moarte pentru lucruri nobile etc, etc, etc. Excelent, Rafael!

– Lucian, te avertizez, a spus prinţul răguşit. Opreşte-te!

– Îl crezi, frumoasă Annie? a întrebat-o dulce. Dacă e aşa, să ştii că nu eşti prima lui iubire.

Rafael a privit spre Annie, apoi spre Lucian cu ură. Atmosfera era închisă, încărcată de tensiune şi totuşi fratele prinţului continua să înainteze curajos cu ochii aţintiţi asupra fetei.

– Ar trebui să fii mai atentă şi mai discretă, s-a adresat Anniei. Măcar poartă-te ca o doamnă.

În clipa aceea, mîinile lui Rafael s-au înfipt în gîtul lui. Annie a ţipat crezînd că l-a omorît, dar Lucian a reuşit să se elibereze pentru cîteva clipe, pînă cînd a fost izbit de un pumn puternic direct în abdomen. Rafael s-a aruncat asupra lui apăsîndu-i beregata cu degetul mare.

Salvarea lui Lucian a venit de la Barrett care a pătruns în cameră ca o furtună, l-a tras pe Rafael deoparte, deşi se împotrivea ca o panteră, oprind lupta. Furios, prinţul a rămas în picioare şi nu s-a mai apropiat de Lucian.

– Doamne, Rafael, a spus Barrett, nu e suficient că ai atîţia duşmani? Vrei să comiţi o crimă chiar în casa ta?

Prinţul a murmurat ceva neînţeles şi a privit-o pe Annie cîteva secunde cu ochi negri de suferinţă.

– Annie, a şoptit el, dar numele suna altfel.

A făcut un pas către el şi s-a oprit. Şi-a dus

mîna la gură şi s-a întors spre uşă unde s-a ciocnit de Felicia Covington caré încerca să intre. Era îngrijorată, dar la fel de frumoasă ca un înger pictat de Botticelli.

– Rafael! a strigat grăbindu-se spre prinţ şi acoperindu-i mîinile cu mîinile ei. Ce i-ai făcut lui Lucian?

– Nu-i nimic. Te rog, lasă-mă Felicia! a spus el îndurerat. Apoi i-a mîngîiat părul, gest care a făcut-o pe Annie s-o ia la fugă. Dorea să se ascundă undeva, cît mai departe.

– De ce Rafael? De ce-l urăşti atît de mult? a continuat Felicia.

– Nu-l urăsc, a spus el furios. El mă urăşte şi uneori simt şi eu acelaşi lucru.

– Pe cine voiai să omori: pe el sau pe tine?

Rafael s-a uitat la ea şi i-a înconjurat mijlocul cu braţul.

– Sînt un ticălos.

– De ce Înălţimea Ta?

– Lucian m-a acuzat că m-am folosit de cineva şi avea dreptate.

Annie a alergat pînă a ajuns în camera ei, cu faţa scăldată în lacrimi. S-a oprit în baie, s-a spălat cu apă rece pe ochi, şi-a desfăcut părul, l-a

periat nervoasă, apoi l-a prins din nou într-o coadă de cal. Nu mai putea rămîne în Bavia. Şi-a scos cutia cu scrisori şi a coborît în fugă. Cînd a vrut să treacă prin bucătărie, Lucian i-a barat drumul.

– Lasă-mă să trec! N-am ce să-ţi spun.

– Eu am ceva să-ţi spun! j-a strigat şi el, scuturîndu-i braţele. N-am vrut să te jignesc, ci doar să-ţi apăr virtutea.

– Sînt capabilă să-mi port şi singură de grijă.

– Aşa cum ai făcut-o în căsuţă?

– Eşti un demon, Lucian. Ar trebui să faci ceva, să-ţi găseşti o ocupaţie.

I-a aruncat un zîmbet rece care a înfiorat-o.

– E atît de plăcut să văd că nu te afectează ce spun oamenii, a spus Lucian. Te-am avertizat, Annie: De ce nu m-ai ascultat?

– N-am de gînd să discut cu tine despre asta. Lasă-mă să trec.

– Rafael te va seduce, te va vrăji cu vorbe dulci, apoi îşi va cere scuze şi te va face amanta lui. Te va trimite undeva la Londra, Roma sau Madrid, te va acoperi cu bijuterii şi cadouri minunate, dar nimic nu va străluci precum cuvintele lui meşteşugite. Din clipa în care-i vei oferi tot ce-ţi va cere – un fiu puternic – îţi va distruge viaţa. Îţi va

lua copilul, iar pe tine te va arunca la gunoi.

Annie s-a întors încet şi l-a privit.

– Te înşeli, a spus ea. Dacă Rafael îşi va dori un fiu nu va folosi o amantă pentru asta, se va căsători.

– Asta se întîmplă în alte familii; a rîs Lucian. Însuşi Rafael este un bastard, născut de o ţigancă, una dintre amantele tatălui nostru. Asta a zdrobit inima primei sale soţii, presupusa mamă a prinţului, care s-a izolat şi a murit de supărare.

– Dar asta nu înseamnă că Rafael este vinovat. De ce-l urăşti, Lucian? Ce ţi-a făcut?

– Vezi să nu sfîrşeşti ca mama prinţului, i-a răspuns el înainte să-i răspundă la întrebare. Ce mi-a făcut Rafael? A fost primul născut. El mi-a furat toate drepturile şi mi le-a aruncat la cîini.

– Eşti nebun, a spus Annie.

Ignorînd-o, Lucian a intrat în cămară, a luat un măr, l-a şters pe cămaşă şi i l-a întins.

– Uite, iubito. Fii atentă!

Apoi i-a mîngîiat buzele cu un deget şi a ieşit.

Blîndeţea Feliciei nu-l relaxa. Numai Annie ar fi putut face asta, aşa că s-a hotărît pentru o partidă de scrimă şi a trimis după Barrett.

– Sărmanul Barrett, a spus Felicia. E atît de bun şi de conştiincios, încît e în stare să piardă partidă după partidă, numai ca tu să cîştigi şi să te liniştești.

Prinţul şi-a privit prietenul peste umăr, apoi s-a întors spre ea.

– Ştii, Felicia, tu n-ar trebui să fi aşa supusă. Eşti o femeie foarte frumoasă, care-şi iroseşte viaţa pe aici.

– Ţi-am mai spus Rafael: cînd pleci tu, plec şi eu, şopti ea scuturîndu-şi buclele blonde.

– Ai grijă să nu sfîrşeşti într-un sicriu ca mine, i-a spus el cu tristeţe în glas.

Lacrimile au umplut ochii Feliciei.

– Du-te naibii, Rafael! Cum poţi vorbi de moartea ta ca şi cum ar fi o glumă.

– Pentru că numai aşa pot vorbi despre ea. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, Felicia, nu eşti obligată să rămîi. Pleacă imediat după nunta Phaedrei şi scoate-ţi din cap ideea că-mi poţi înfrunta soarta. Nimeni nu poate.

– Nimeni în afară de tine, a murmurat Felicia.

Eşti prea încăpăţînat să faci efortul ăsta. Şi a părăsit camera.

– E a doua femeie pe ziua de azi care fuge de tine cu ochii în lacrimi. Mai sînt şi altele? l-a întrebat Barrett.

– Taci şi luptă, i-a poruncit prinţul trăgînd o sabie de pe perete. Apoi au ieşit amîndoi în curte. Apropo de domnişoara Covington, e adevărat că m-ai lăsat să cîştig în toţi aceşti ani? Că ţi-ai făcut datoria?

– Eşti unul dintre cei mai iscusiţi spadasini pe care i-am întîlnit. Trebuie să recunosc că de cîteva ori te-am lăsat să cîştigi.

Rafael era foarte mulţumit de răspunsul lui sincer.

– Poate că şi de data asta se va întîmpla tot aşa.

– Poate, i-a spus prietenul întorcîndu-se spre el.

Săbiile se loveau zgomotos răspîndind în jur scîntei de foc.

– Hai, l-a iscodit prinţul, asta e tot ce ştii?

Barrett a rîs şi s-a aruncat în luptă cu toată forţa aproape smulgîndu-i sabia.

– Sper că nu vrei să se termine prea repede,

Înălţimea Ta.

– Nu cred.

Lupta se înteţea şi pe măsură ce ea se complica, prinţul se simţea din ce în ce mai bine. S-a duelat pînă cînd i-a amorţit mîna, pînă cînd respiraţia s-a accelerat, iar cămaşa s-a lipit de trup plină de sudoare.

Tîrziu cînd Rafael pierduse deja noţiunea timpului, într-un moment de neatenţie a reuşit să-l dezarmeze pe Barrett aruncîndu-i sabia într-un tufiş. Deşi cîştigase era nemulţumit.

Capitolul 6

Annie s-a refugiat pe o bancă, într-o zonă liniştită a grădinii, lîngă statuia deteriorată şi plină de muşchi a lui Pan. În ciuda agitaţiei, stomacul ei era gol şi scotea sunete ciudate. Îi era foame. Ignorîndu-l, Annie a deschis cutia din lemn de cireş, în interiorul căreia stăteau frumos rînduite tocuri, creioane, hîrtie, cerneală, plicuri şi timbre elveţiene. A zîmbit. Era un cadou primit de Crăciun de la surorile ei care-l cumpăraseră fără per-

misiunea părinţilor dintr-un magazin din Paris. Patrick şi Charlotte Trevarren nu erau absurzi, dar se temeau pentru siguranţa lor.

Amintirile de familie au făcut-o să se simtă mult mai bine. A luat tocul preferat, l-a înmuiat în cerneală şi a scris: *Domeniul St. James Bavia,* în colţul drept al paginii şi *Dragă mamă şi tată şi iubite surori,* după care s-a oprit şi a pus tocul înapoi în cutie: voia să fie singură cu gîndurile ei, fără Phaedra, Lucian sau Rafael. Deodată, chipul lui Chandler Haslett cu expresia aceea caldă şi îngrijorată i-a apărut în faţă.

– Sper că nu te deranjez, a spus ieşind dintre tufişuri cu un şervet de masă care ascundea ceva. Rafael trebuie să vorbească neapărat cu grădinarii lui; locul ăsta seamănă cu o junglă şi nu m-ar mira ca oricînd să apară un tigru sau o mulţime de maimuţe ţipătoare.

Annie a rîs şi l-a invitat să se aşeze lîngă ea. Mulţumind, Haslett a privit-o cu bunătate, apoi a desfăcut şervetul.

– Ce...? a întrebat surprinsă.

– Trebuie să-ţi mărturisesc, domnişoară Trevarren, că te-am văzut ieşind în fugă din castel, supărată şi că n-ai avut timp să mănînci, aşa că

am adus ceva cu mine.

– Eşti foarte atent, domnule Haslett, a spus ea cu blîndeţe.

– Te rog, spune-mi Chandler, doar sîntem prieteni acum. Nu?

Vocea lui era caldă şi Annie ar fi vrut să se arunce în braţele sale puternice, să plîngă la pieptul lui, la fel cum ar fi făcut cu tatăl ei dacă ar fi fost prin apropiere.

– Mulţumesc, a rostit cu voce gîtuită.

Noul ei prieten a aşteptat liniştit pînă cînd ea a devorat pîinea, brînza şi mărul din pachet.

– Acum vrei să-mi spui ce s-a întîmplat? i-a zis luîndu-i mîinile în palmele sale. Te asigur că sînt un prieten de încredere.

Annie se simţea deja mai puternică şi n-ar fi vrut să mai părăsească domeniul..

– Mă tem că nu pot să mai rămîn în Bavia nici chiar pentru nuntă, domnule Haslett... Chandler, a spus scuturîndu-şi firimiturile de pe rochie.

– Prinţesa va fi foarte dezamăgită. Ai fost cumva insultată?

– Nu chiar. Nu era corect să considere cele întîmplate între ea şi prinţ ca o insultă, trăise totul cu o intensitate ce nu putea fi descrisă.

– S-a întîmplat ceva? a insistat Chandler luîndu-i mîna din nou. Are vreo legătură cu Rafael?

Annie s-a înroşit. Uitase că toţi ştiau de greşeala ei şi de căsuţa de pe malul lacului.

– Îl iubesc, a spus dintr-o dată. Îl iubesc...

– Înţeleg, a şoptit el continuînd să-i ţină mîna. De cînd simţi asta?

– De cînd aveam doisprezece ani, a spus luptîndu-se cu lacrimile, încercînd să pară curajoasă. Părinţii mei sînt prieteni cu Rafael de foarte multă vreme, aşa cum aù fost şi cu tatăl lui. Prinţul venea foarte des la vila noastră din Franţa, singur sau cu tatăl său. L-am adorat de la început şi sentimentul s-a adîncit cu trecerea anilor şi nu se va schimba niciodată.

– Deci din copilărie, a punctat Chandler. Trebuie să fie minunat să fii îndrăgostit de cineva în felul acesta, a spus el zîmbind.

– Nu, n-a fost aşa, a fost groaznic. Într-o zi, prinţul a adus-o cu el pe domnişoara Georgiana şi a cerut-o în căsătorie pe banca de sub arborele de piper. Erau destinaţi unul celuilalt din copilărie, iar cererea era doar o simplă formalitate. Pentru mine însă, a fost un şoc.

– Sărmană Annie. Ai tras cu urechea?

– E frumos spus, a continuat ea. Eram chiar în arborele de piper şi am căzut (înainte ca Georgiana să-i răspundă în vreun fel), plină de ruşine, la picioarele lor.

Chandler a rîs.

– Te-ai rănit?

– Da, a răspuns ştergîndu-şi ochii. Mi-am distrus mîndria şi inima.

– Dar picioarele?

– Erau pline de zgîrieturi.

– Rafael ştia că ţi-a zdrobit inima?

– Nu cred, şi-a scuturat ea capul cu durere. Georgiana însă da şi nu voi uita niciodată cît de bună a fost cu mine atunci. În după-amiaza aceea părinţii mei erau plecaţi şi ea a avut grijă să-mi spele rănile, să mă mîngîie şi să-mi spună că într-o zi voi întîlni şi eu dragostea cea mare.

– Da, a fost o femeie remarcabilă, prea bună pentru prinţul acesta.

– S-au căsătorit din dragoste? l-a întrebat curioasă.

Lumina din ochii lui căprui i-a răspuns înainte ca el să vorbească:

– Am senzaţia că vrei să mă întrebi dacă o iubesc pe prinţesă, nu?

Annie şi-a ridicat umerii, încercînd să ignore căldura din obraji.

– Da. Eşti?

– Ce crezi că-ţi dă dreptul să-mi pui o astfel de întrebare? *Faptul că Phaedra este prietena ta cea mai bună? Faptul că împărtăţiţi cele mai ascunse secrete...? Nu chiar toate secretele,* i-a şoptit o voce din interior. *Nu i-a povestit despre Rafael.* Înţeleg, a continuat Chandler. După ce mi-ai povestit cum ai căzut din copac, pot să-ţi spun şi eu că n-o iubesc pe Phaedra aşa cum înţelegi tu că ar trebui s-o iubesc. N-am avut încă posibilitatea să simt aşa ceva pînă acum.

– Dar felul în care o priveai cînd ai sosit la castel, cum i-ai sărutat mîna...

– Oh, Annie! Da, cred că simţeam ceva pentru ea. Ştii, la urma urmei Phaedra este o femeie foarte frumoasă, iar familiile noastre se cunosc de secole...

– Asta-i tot? a strigat Annie ridicîndu-se.

– Nu, a spus Chandler ridicîndu-se şi el. Cînd am văzut-o în ziua aceea am realizat că poate, într-o zi, dacă vom încerca amîndoi ne vom iubi foarte mult. Şi gîndul ăsta mă face foarte fericit. I-a pus încet mîinile pe umeri. Nu e de mirare că

tu gîndeşti despre dragoste în felul acesta. Eşti o tînără care ascunde în ea o pasiune rară. Trebuie să înţelegi că mulţi dintre noi nu reuşesc să găsească o astfel de iubire şi se mulţumesc cu puţin.

– Ce bine-mi pare că nu sînt ca tine, a spus ea ridicîndu-şi bărbia.

– Dumnezeu să ne ajute pe toţi, a murmurat el. Spui că simţi pasiunea asta pentru Rafael?

– Cred că ţi-am spus de la început. Nu? Şi dacă nu simţi la fel pentru Phaedra, ar trebui să nu te căsătoreşti cu ea. Nu încă.

– Uită pentru o clipă de mine şi de prinţesă, şi reflectează asupra situaţiei tale. N-ar trebui să te implici atît de profund în relaţia cu Rafael. Nu spun că nu e un om bun, e poate singurul pe care-l cunosc, dar el este osîndit la moarte ca şi zidurile astea vechi, ca şi ţara lui. Dacă-i vei dărui inima ta, probabil că o va lua cu el în mormînt.

Annie a făcut un pas şi a închis ochii.

– Atunci aşa să fie, a şoptit.

– Doamne, a murmurat Chandler palid. Eşti atît de tînără şi frumoasă, ai putea fi o mamă şi o soţie minunată... Fugi, Annie, cît mai departe de aici!

Acelaşi lucru l-ar fi făcut cu o oră mai devreme, dar acum Annie nu-şi dorea decît să rămînă mereu alături de Rafael.

– Rămîn, a spus ea resemnată.

Chandler a privit-o tăcut şi a plecat aşa cum venise.

Rafael îi privea pe cei de la una dintre ferestrele castelului şi era tare nemulţumit. Ce-şi spuneau oare? Ce credea Chandler că face mîngîind-o pe Annie în felul acela? Şi ce stricase intimitatea lor aşa de brusc.

Nervos pe Chandler, pe Annie şi în sfîrşit pe el însuşi, prinţul a traversat în fugă coridoarele castelului pînă în curtea interioară. Grădina era pustie, aşa că s-a întors îngîndurat spre camera de consiliu cînd în hoi s-a ciocnit de Chandler.

– Tu? a bolborosit Haslett. Prinţul l-a privit ca şi cum ar fi vrut să-i tragă un pumn pentru că îndrăznise s-o atingă pe Annie. Trebuie s-o trimiţi imediat acasă pe domnişoara Trevarren... Imediat!

– De ce? l-a întrebat calm Rafael. De ce-mi ceri asta? Nu cumva prezenţa domnişoarei constituie o tentaţie pentru tine?

– O tentaţie? a strigat Chandler înroşindu-se de furie. Vrei să spui că aş încălca vreodată jurămîntul faţă de Phaedra? Atunci m-am înşelat în privinţa ta, vere.

Nervos, Rafael s-a sprijinit de perete.

– Ce i-ai spus în grădină? De ce ai atins-o?

– De asta te îndoieşti de mine, pentru că m-ai văzut în grădină cu ea? Prinţul a încuviinţat. Annie mi-a spus că e îndrăgostită de tine.

– Doamne, nu! a strigat Rafael, e doar o copilă, o şcolăriţă, ea doar îşi închipuie că simte...

– Nu, Rafael, i-a şoptit Chandler serios, te înşeli. Sînt sigur că ea ştie foarte bine ce simte. Dacă zvonurile ce bîntuie pe aici sînt adevărate, atunci are motive serioase să creadă că şi tu ţii la ea. Fir-ar să fie, Rafael, n-o poţi lăsa aşa, măcar poartă-te cu respect sau trimite-o acasă.

Trebuia să ştie ce simţea ea după cum se purtase de cînd se despărţiseră. Trebuia să ştie că-l iubeşte, dar nu voia. Gîndurile lui erau numai la Georgiana. O iubise cu toată fiinţa lui şi nu dorea să retrăiască aceeaşi durere cu altcineva.

– Trimite-o acasă, a repetat Chandler observînd că prinţul continua să tacă.

Annie l-a întîlnit pe Rafael la miezul nopţii în capelă. Aplecat în jilţul pe care stătea, cu faţa în mîini, părea un sfînt, părea ireal. *Doamne ajută-l!* a şoptit cu palmele împreunate spre altar.

– Pleacă, i-a spus prinţul cu răceală.

– Nu plec nicăieri, Rafael St. James, a rostit dintr-o răsuflare. Refuza să părăsească capela şi domeniul. Rafael, comiţi o blasfemie.

El a rîs; un sunet dureros de trist care s-a rostogolit printre chipurile pictate.

– Ah, un înger, a spus el. Ar trebui să fiu mort.

– Dar trăieşti, l-a încurajat ea, atingîndu-i braţul, şi chiar acum ţi-ai terminat rugăciunea.

– Mi-am încheiat rugăciunea, a repetat absent.

– Ridică-te!

– Nu ţi-a spus nimeni că e imprudent să enervezi un beţiv? Cine ştie ce se poate întîmpla...

– Ai dreptate, hai să ieşim din capelă, a spus ea curajoasă.

Rafael şi-a dat capul pe spate şi a rîs din nou. Chiar crezi că voi fi lovit de Dumnezeu?

– Ai fost deja.

Au ieşit împreună spre curtea interioară lumi-

nată numai de razele lunii şi cele cîteva torţe agăţate de pereţii castelului.

– Vreau să-ţi destăinui ceva, a început prinţul.

– Trebuia s-o faci acolo, a arătat Annie spre capelă.

Dar Rafael nu i-a răspuns şi a respirat din plin aerul proaspăt. După cîteva minute de tăcere a spus:

– Te-am folosit, Annie.

– Ştiu, a şoptit ea împingîndu-l în fîntîna din faţa intrării principale.

Cu apa şiroind de-a lungul trupului său puternic, prinţul s-a ridicat şi s-a apropiat de ea furios.

– Aveai dreptate Rafael St. James, nu trebuie să enervez un beţiv, a continuat ea întorcîndu-se spre castel. Din doi paşi a fost lîngă ea. A răsucit-o spre el.

– Nu mă iubi, i-a şoptit, nu sînt bărbatul potrivit pentru tine.

– Nu tu decizi ce trebuie să fie în inima mea, a spus ea mîngîindu-i faţa palidă.

– Atunci cine? a întrebat-o prinţul prinzîndu-i mîna şi sărutînd-o.

– În nici un caz tu.

– Atunci cine?

– Cineva onorabil ca Edmund Barrett sau Chandler Haslett care dacă ar fi sedus pe cineva ar fi făcut-o cu siguranţă cum trebuie.

Chipul lui Rafael s-a întunecat, apoi s-a relaxat uşor, un spectacol pe care Annie îl savura din plin.

– Vrei să spui că te-am sedus?

– Atunci cum se numeşte ceea ce ai făcut cu trupul meu?... Acum reputaţia mea e distrusă.

Şi-a înlăturat părul ud de pe frunte şi i-a dat drumul pornind din nou împreună spre holul larg, din fericire pustiu la ora aceea târzie din noapte.

– Ce vrei să fac? a şoptit el.

– Vreau să ne căsătorim, a spus Annie forţîndu-se să fie tare în continuare.

– CE?

– Ca să-ţi spun drept mi-a plăcut foarte mult ce mi-ai făcut în căsuţa de lîngă lac, i-a spus ea confidenţial, şi aş dori ca totul să se repete numai dacă-ţi sînt soţie.

– Amin! a rostit şocat Rafael.

– Dacă n-ai de gînd să te căsătoreşti cu mine n-am încotro şi trebuie să te seduc şi eu. Deci, domnule, te avertizez că nu eşti în siguranţă cu mine.

Atunci prinţul s-a aşezat în faţa ei blocîndu-i drumul.

– Doamne, femeie, ştii ce spui?

– Bineînţeles, a şoptit Annie, eşti singurul bărbat pe care-l iubesc şi-l voi iubi vreodată şi dacă vrei să rămîi în Bavia, să fii omorît, va trebui să rămîn şi eu aici cu tine.

Spunînd toate astea, Annie l-a părăsit în mijlocul holului.

Capitolul 7

Abia cînd Annie a ajuns în cameră, a putut şi Rafael să se mişte din locul în care-l ţintuiseră vorbele ei. Era ud, iar stomacul, plin de alcoolul băut mai devreme, îl durea cumplit. Dar cel mai tare îl deranja că o dorea pe Annie aşa cum îl dorea ea, aşa cum îi spusese fără ocolişuri privindu-l direct în ochi.

Ce ciudaţi sînt americanii! a reflectat prinţul. Nici Georgiana, care-l iubise foarte mult, nu-i vorbise niciodată aşa.

Sperînd să nu fie urmărit, a ales un drum ocolit spre camera sa şi cînd a ajuns în dreptul dormitorului Anniei a vrut să intre să-şi potolească foamea de trupul ei care-l obseda, dar s-a abţinut. Niciodată nu avusese probleme cu femeile, dar acum era ceva deosebit: n-o mai dorea decît pe ea. Nu avea intenţia să se căsătorească, deşi inima lui aparţinea fetei aşa cum odată aparţinuse Georgianei. Onoarea a fost singurul lucru care l-a oprit să tulbure somnul Anniei.

În camera mare, focul era aprins şi patul imens îl aştepta îmbietor. Şi-a scos hainele ude şi s-a apropiat de foc încălzindu-şi trupul gol. Mai tîrziu, s-a aşezat în pat privind tavanul prin întuneric, simţind o nevoie disperată s-o vadă pe Annie. *Nu!* Trebuia să se gîndească la Georgiana, la iubita lui soţie, dar imaginea ei nu voia să se contureze în mintea sa înceţoşată. Minutele treceau şi nu-şi putea aminti cum arăta. Era îngrozit şi ruşinat. Cînd în cele din urmă a reuşit, chipul ei delicat s-a desfăcut în mii şi mii de bucăţele care nu se mai îmbinau oricît încerca... În locul ei, figura Anniei a apărut dintr-o dată şi n-a vrut să mai dispară.

Lacrimi dureroase i-au ars ochii. *Georgiana!* a

şoptit încercînd s-o aducă înapoi, implorînd-o să nu-l părăsească şi iată, mulţumită Anniei, terminase cu coşmarurile. Georgiana nu se va mai întoarce niciodată.

Pentru prima oară de la moartea prinţesei, cînd tot alcoolul din Europa n-a reuşit să-i stingă durerea, Rafael a plîns pentru ea şi pentru acea parte din el care a fost îngropată atunci.

Cînd a sosit dimineaţa era deja un alt bărbat; şi nu unul oarecare, ci un bărbat puternic, dur, care se luptase cu dragoni şi învinsese. După agonia incredibilă prin care trecuse, o dorinţă de viaţă nouă şi puternică a pus stăpînire pe el. Şi-a cufundat trupul gol în apa fierbinte şi-a pus haine curate şi după ce a luat micul dejun, a intrat în grajd, a aruncat şaua pe calul său favorit şi a pornit la drum.

Mormîntul Georgianei era pe o movilă înaltă lîngă celelalte cavouri ale familiei St. James, la umbra unui stejar, împrejmuit de cîţiva îngeri albi din marmură. Din cimitir se vedea dincolo de zidurile castelului spre marea scînteietoare. Tăcut şi-a sprijinit mîinile şi fruntea de piatra de alabastru. Îşi luase deja rămas-bun de la Georgiana şi acceptase moartea ei. Vizita din dimineaţa

aceea era un ultim omagiu adus clipelor minunate petrecute împreună şi angajamentul că va fi mereu puternic aşa cum dorise ea.

După o oră, s-a întors la castel, şi-a dus calul în grajd, apoi a intrat în camera de consiliu aşteptîndu-l pe Barrett, care n-a întîrziat să apară.

– Vreau să strîngi cîţiva oameni, l-a anunţat prinţul. Am de gînd să fac un drum prin împrejurimi, să văd care e situaţia. Îmi pare rău că n-am făcut asta mai de mult.

După ce a pus ceaşca de cafea, pe care o adusese cu el, pe biroul prinţului, Barrett i-a cercetat figura serioasă.

– Ţi-ai pierdut minţile? Oamenii de dincolo de zidurile domeniului abia aşteaptă să te lichideze, Înălţimea Ta, şi mai mult ca sigur că n-o vor face repede.

Rafael s-a lăsat pe speteaza scaunului şi l-a privit încruntat.

– Bavia e încă ţara mea, a punctat liniştit, iar eu sînt încă stăpînul ei.

Celălalt bărbat şi-a încrucişat braţele peste piept, în timp ce ochii lui aruncau scîntei ucigătoare.

– Nu vreau să asist la sinuciderea ta!

Un timp prinţul nu l-a mai băgat în seamă. Şi-a luat tocul şi a semnat cîteva hîrtii pe care le primise de dimineaţă de la curierul său regal, ce se întorsese în grabă din capitala ţării.

– Pînă acum ţi-ai îndeplinit îndatoririle cu devotament, a spus prinţul, dar dacă doreşti poţi oricînd să demisionezi din postul de şef al gărzii regale. Dacă nu, trebuie să te supui poruncilor mele fără să le comentezi. Ai înţeles?

Dar Barrett n-a renunţat.

– Nu, la naiba, n-am *înţeles!* Poţi să-ţi bagi poruncile şi postul de şef al gărzii regale...

Rafael a prins privirea furioasă a prietenului său şi i-a spus la fel de nervos:

– Ce-ai vrea să fac? Să fug, să mă ascund ca un căţeluş speriat? Să-mi părăsesc oamenii? După atîţia ani ar trebui să mă cunoşti mai bine.

Un spasm dureros a străpuns corpul lui Barrett şi s-a întors cu spatele la prinţ. După cîteva momente, cînd şi-au încrucişat din nou privirile, îşi revenise complet.

– Te cunosc foarte bine, prietene, a spus el calm, dar a-ţi lua măsuri de siguranţă nu înseamnă neapărat a fi laş, voiam numai să...

– Tu îmi ceri să stau aici, între zidurile cas-

telului pînă cînd rebelii vor lua cu asalt domeniul. Nu înţelegi, Barrett? Vreau să-mi văd supuşi cu ochii mei, să le ascult vorbele cu urechile mele, să nu mai aud relatările lui Van Friedling.

– Rafael...

– Nu am de ales, l-a întrerupt prinţul.

Barrett şi-a luat cafeaua şi a ieşit cînd un musafir a pătruns în cameră într-un mod nepoliticos. Era Lucian, vizibil marcat de conflictul cu Rafael din ziua anterioară.

– Am auzit că Barrett are o zi proastă, a remarcat după puţin timp de gîndire. E cumva împotriva planului tău de a-ţi onora gloata cu prezenţa ta regească?

– Tragi cu urechea? l-a întrebat prinţul încruntîndu-se. E un obicei cam prost, Lucian.

– E un fel de a supravieţui, foarte necesar atunci cînd eşti pe a doua treaptă a puterii. Deşi era prea devreme, Lucian şi-a turnat într-un pahar puţin coniac din dulapul pentru băuturi. Barrett are dreptate, a continuat el, plecarea ta ar însemna aproape o sinucidere.

– Sînt convins că vei suferi foarte mult dacă voi păţi ceva.

– Voi fi distrus, a spus Lucian rîzînd.

Rafael făcea eforturi supranaturale să-şi oprească reacţiile primare care-l dominaseră la ultima întîlnire cu fratele său vitreg.

– N-am timp de pierdut, a zis el, aşa că spune repede dacă ai ceva de spus, dacă nu, ieşi.

Ridicînd paharul în semn de salut, Lucian a rostit zîmbind:

– Trebuie să mă feliciţi Înălţimea Ta, m-am hotărît să mă căsătoresc.

În ciuda duşmăniei dintre ei, Rafael era încîntat. Ştia că Lucian nu-i împărtăşea devotamentul pentru poporul din Bavia şi că imediat ce se va căsători va părăsi ţara, dar era mult mai liniştit ştiindu-i pe el şi pe Phaedra departe, în siguranţă.

– Ar trebui să mă prezinţi miresei, a spus prinţul.

– Dar o cunoşti deja, e Annie Trevarren.

– Scuză-mă, a şoptit Rafael uimit, dar după cîte îmi aduc aminte, domnişoara Trevarren şi-a manifestat clar antipatia faţă de persoana ta.

– Îi pot schimba părerea foarte uşor, a spus Lucian pe un ton confidenţial. Voi începe prin a-mi cere scuze pentru că am jignit-o, apoi îi voi arăta cît sînt de nobil, îi voi demonstra că, după ce virtutea ei a fost terfelită de fratele meu, eu,

Lucian St. James, sînt gata să spăl onoarea familiei luînd-o de soţie. Rafael a scos un sunet înfundat. Nu crezi că se poate întîmpla una ca asta. Nu? a continuat Lucian. Crede, frate, deoarece, după ce vei cădea în mîinile rebelilor, Annie va avea mare nevoie de consolare şi va fi recunoscătoare afecţiunii mele.

Imagini îngrozitoare s-au succedat prin faţa ochilor prinţului: se vedea deja mort şi îngropat alături de Georgiana, cu Annie plîngînd în faţa mormîntului şi Lucian aşteptînd ca o pasăre de pradă lîngă ea. Ştia că avertizîndu-l, în clipa aceea îi sporea hotărîrea de a-şi urma cu stricteţe mai tîrziu planul diabolic.

Rafael tăcea în timp ce fratele său traversa camera şi îşi umplea din nou paharul, avînd o figură satisfăcută.

– Frate, nu bei pentru fericirea mea?

Numai un miracol a făcut ca prinţul să nu se arunce asupra lui. Cu un calm enervant, s-a întors spre Lucian şi i-a poruncit:

– Într-o oră să te prezinţi în faţa lui Barrett. O să primeşti un cal şi un pat pliant pentru drum.

Zîmbetul lui Lucian a dispărut ca prin minune.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti.

– De astăzi eşti înrolat în armata Baviei. Eşti soldat al armatei regale.

– Bastardule! a şoptit Lucian printre dinţi. Tu, fiu de ţigancă! Nu poţi să-mi faci una ca asta!

– Ba pot şi o voi face, a spus Rafael. Acum prezintă-te la comandantul tău, că altfel, îţi jur că te închid.

– Ştii foarte bine că nu sînt pregătit să fiu soldat! Voi fi omorît!

– Gardă! a strigat Rafael şi imediat unul dintre oamenii lui Barrett şi-a făcut apariţia aşteptînd în poziţie de drepţi ordinul prinţului. Ei bine? Rafael aştepta răspunsul fratelui său. Vrei să fii bărbat adevărat sau laş?

Faţa lui Lucian era scăldată de sudoare.

– Rafael, pentru numele lui Dumnezeu!

– Alege!

– Voi intra în armata ta nebună, a spus închizînd ochii, dar ţine minte, Înălţimea Ta, vei suferi pentru asta!

– Fratele meu vrea să servească ţara aceasta, a spus Rafael adresîndu-se soldatului, netulburat de cearta lor. Fii atent să-şi dea toată silinţa.

După ce toată lumea a părăsit încăperea, Rafael a zîmbit mulţumit, imaginîndu-şi cum îi va

sta fratelui său mai tînăr în uniforma ponosită şi dormind pe pămîntul gol.

Pentru Annie era o tortură să probeze, în fiecare dimineaţă în solariu, rochia Phaedrei, sub privirile iscoditoare ale prinţului. Inima-i bătea puternic în piept şi a vrut să-şi coboare privirile, dar încăpăţînarea ei nativă a dominat-o şi a rămas împietrită înfruntîndu-l. Fiecare cuvînt pe care i-l spusese prinţului, după ce-l împinsese în fîntînă, fusese adevărat şi se temea pentru sinceritatea ei.

Rafael a aşteptat liniştit pînă ce doamna Rendennon, care nu-l observase, şi-a terminat ritualul de împunsături şi tighele.

Numai în cămaşă şi ciorapi de bumbac, Annie era dureros de conştientă de privirea prinţului plină de dorinţă. Încet, şi-a îmbrăcat bluza roz şi fusta neagră de satin, apoi s-a apropiat de el. I-a atins mîna simţind prin cămaşa groasă muşchii puternici şi căldura pielii. Atunci ochii lui erau aţintiţi asupra podelei, iar trupu-i pulsa tensionat, apoi a

privit-o cu furie.

– Am venit să-mi iau la revedere, a spus într-un sfîrşit.

Annie se aşteptase la argumentări, chiar izbucniri furioase, orice care să înlocuiască tăcerea lui misterioasă. Dar prinţul continua să tacă, mîngîindu-i încet părul mătăsos. Plec pentru o săptămînă sau zece zile. Între timp tu şi Phaedra veţi fi escortate pînă în Moravia ca să vă pregătiţi pentru balul de logodnă ce va avea loc acolo. Aş dori, cît lipsesc, să uiţi toate fanteziile cu mine.

Îndreptîndu-şi umerii şi înălţînd bărbia, Annie şi-a înfrînt lacrimile ce ameninţau să curgă.

– Eşti îndrăgostit de domnişoara Covington? l-a întrebat brusc.

El a ezitat mult timp pînă i-a răspuns, dar sclipirea din ochi a făcut-o pe Annie să cunoască adevărul imediat.

– Să presupunem. Fata şi-a desfăcut braţele şi a zîmbit. Bine, o iubesc! Eşti mulţumită?

– Minţi!

Rafael i-a prins bărbia şi i-a sărutat gura furios. Contactul a fost la început ca un scurtcircuit, dar apoi s-a transformat într-o foame teribilă, adîncă, sălbatică. I-a murmurat numele strîngînd-o la piept

şi Annie a ştiut că el nu aparţinea nici Feliciei, nici altei femei. O dorea şi cu toate că era foarte încăpăţînată nu putea să-i reziste la infinit.

Ca şi cum i-ar fi ghicit gîndurile, prinţul a îndepărtat-o ca s-o poată admira.

– La naiba, ţi-ar face bine dacă te-aş duce chiar acum în patul meu şi ţi-aş arăta ce înseamnă să te supui unui bărbat.

– Cred că ştiu deja.

Dar ea nu ştia şi Rafael a rîs fără bucurie.

– Crezi că ştii? a întrebat-o trăgînd-o spre el. Gîndeşte-te Annie, imaginează-ţi cum va fi cînd voi pătrunde adînc în trupul tău...

O fierbinţeală stranie a cuprins trupul şi sufletul Anniei şi n-a făcut nici un efort să se îndepărteze.

– Imaginează-ţi cum va fi cînd vei pătrunde în mine, i-a şoptit ea. Gîndeşte-te cum va fi, Rafael. Mie nu mi-e frică...

A rămas nemişcată cîteva clipe, temîndu-se cumplit de senzaţiile noi, puternice care se zbăteau ca o furtună prin vene.

Annie şi-a pus cizmele, părăsind castelul într-o direcţie necunoscută. Trebuia să fie cît mai departe, să facă ceva ca să nu înnebunească.

După bucătărie era o grădină de zarzavat, un ţarc pentru găini şi cîteva şoproane dărăpănate. Annie a trecut de ele pînă la ziduriie exterioare cu vîrfurile crenelate. A mers cam o milă pînă cînd a descoperit o poartă ascunsă în cascada de frunze de iederă. S-a strecurat pe sub ele sfîşiindu-şi hainele, agăţîndu-şi părul în crengile dese, dar, împingînd, a reuşit să intre. Înăuntru a întîmpinat-o o încăpere întunecoasă în care domnea o dezordine de nedescris: resturi de mîncare, vase murdare, iar în fundal o altă uşă pe care n-a mai putut s-o deschidă. Cineva locuia acolo sau venea foarte des şi spiona. Cine? Annie se întreba dacă Rafael sau Barrett ştiau de existenţa ei.

După ce-a închis poarta asigurîndu-se ca frunzele şi praful să o acopere în întregime, s-a întors la castel pe un alt drum.

Cînd a ajuns acolo, pregătirile de plecare erau deja în toi. Peste cincizeci de cai şi călăreţi aşteptau nerăbdători semnalul de pornire în faţa porţii larg deschise. În grădină, în spatele unei statui, Annie îl privea pe prinţ, cu respiraţia între-

tăiată, cum se urca pe spinarea armăsarului, urmat foarte aproape de Barrett. Într-o disperare tăcută a continuat să-i supravegheze trimiţîndu-le în gînd dorinţa ei arzătoare de a se întoarce cît mai repede şi în siguranţă.

Cînd s-a întors, s-a ciocnit cu Chandler Haslett care zîmbea.

– Eşti seducătoare, Annie Trevarren, i-a spus cu umor. Aproape că-l invidiez pe Rafael pentru pasiunea care o simţi pentru el.

– E un compliment sau o insultă?

El a rîs şi apucînd-o de braţ a împins-o spre intrarea în castel.

– N-are importanţă. Dar ce-ai păţit? a spus observîndu-i hainele rupte. Te-ai căţărat în copaci?

Annie nu dorea să-i spună decît lui Rafael de locul pe care-l descoperise, aşa că a schimbat subiectul.

– Unde au plecat Rafael şi Barrett cu atîţia soldaţi?

– Se pare că viitorul meu cumnat s-a hotărît să-şi întîlnească supuşii.

– Dar e primejdios. El are atîţia duşmani...

– Da. Ieri, cînd a ieşit la plimbare, călărea atît

de repede, încît m-am temut că o să-şi vadă moartea cu ochii. I-am vorbit înainte să piece, dar era foarte schimbat.

– Ce fel de schimbare? a întrebat Annie aruncînd o ultimă privire spre poarta principală.

– Nu ştiu ce să cred, a spus Chandler. Acum îţi propun să te duci în camera ta, să te schimbi şi să împachetezi. A rîs dintr-o dată văzîndu-i uimirea. Nu, dragă, nu eşti pedepsită să părăseşti castelul. Trebuie să mergem împreună cu Phaedra şi domnişoara Covington, la palatul din Moravia pentru balul de logodnă.

Annie şi-a amintit că Rafael menţionase ceva despre bal, dar s-a gîndit cu tristeţe că pentru ea nu va fi nici o sărbătoare atîta timp cît bărbatul iubit nu se afla acolo.

Capitolul 8

Cu gîndurile încă departe, Annie stătea pe terasa din faţa dormitorului, îmbrăcată cu binecunoscuţii ei pantaloni.

Au trecut cîteva minute pînă să distingă zgomotul ce venea din camera alăturată.

– Phaedra? a strigat ea.

Plînsul s-a liniştit şi prinţesa şi-a făcut apariţia în balcon. Deşi era amiază, purta o cămaşă de noapte, lungă pînă la pămînt.

Annie a sărit balustrada, şocată de chipul ei şi s-a apropiat cu atenţie.

– Doamne, Phaedra! Ce s-a întîmplat?

– Dacă va fi omorît? a reuşit prinţesa să spună.

Deşi avea temerile ei, Annie se simţea datoare s-o încurajeze.

– Rafael e un spadasin neîntrecut. Dacă nu mă înşel, cel mai bun din Bavia. Trebuie doar să ne rugăm pentru ca el să se întoarcă teafăr...

– Rafael? a întrebat Phaedra ca şi cum nu auzise niciodată de numele acela. Nici nu mă gîndeam la el.

– Atunci la cine?

– Lucian, a răspuns repede prinţesa înălţîndu-şi capul cu mîndrie. Nu ştii? Rafael l-a forţat să se înroleze.

Nu-i venea să creadă. *Plîngea pentru Lucian pe care nu-l putea suferi. Foarte ciudat!* s-a gîndit Annie, dar n-a întrebat-o nimic, pentru că în situaţia în care se afla nu putea să-i spună mai mult, aşa că s-a hotărît s-o înveselească puţin.

– Ţi-ai făcut bagajele pentru Moravia?

Scuturîndu-şi părul, prinţesa a părăsit terasa şi a intrat tăcută în camera ei.

În aceeaşi zi, după-amiază, în spaţioasa tră-

sură a domnului Chandler Haslett, călătoreau spre capitală alături de el, Annie Trevarren, Felicia Covington şi o prinţesă tristă şi tăcută. Erau urmaţi de o trăsură plină de bagaje, cutii şi escortaţi de doisprezece soldaţi.

Annie privea vrăjită marea albastru-verzuie, simţind mirosul ei prin fereastra deschisă şi deodată a cuprins-o un dor îngrozitor de insula ei din Pacificul de Sud, de siguranţa şi pacea familiei.

După aproape două ore de mers, s-au oprit în faţa porţilor uriaşe ale oraşului şi Phaedra continua să rămînă nemişcată şi tăcută la fel ca Felicia Covington. Chandler observase că viitoarea lui mireasă nu se simţea prea bine şi lucrul ăsta îl neliniştea cumplit.

Annie o urmărea insistent pe Felicia, mulţi ani amanta lui Rafael, pe care n-o considera totuşi o rivală. Sesizîndu-i privirea, tînăra s-a întors de la fereastră şi i-a zîmbit cald făcînd-o să roşească.

Trăsura şi-a continuat drumul pe străzile pietruite ale oraşului, printre casele din blocuri de piatră cu balcoane ornamentale şi acoperişuri din şindrilă, fîntîni şi statui ascunse în scuare. Bărbaţi, femei şi copii ieşiseră la porţi privind curioşi convoiul ce tulbura liniştea din jur.

O teamă ciudată a cuprins inima Anniei şi ime-

diat o piatră a lovit trăsura, urmată de ţipete şi nechezături. Curioasă, a vrut să iasă prin fereastra deschisă să vadă ce se întîmplă, dar Chandler a împins-o pe locul ei.

– Pentru Dumnezeu, Annie? a strigat. Stai jos! Apoi le-a împins pe toate trei la podea şi s-a aruncat peste ele, exact în clipa cînd o ploaie de pietre s-a pornit asupra trăsurii.

Au stat aşa nemişcaţi pînă cînd, într-un tîrziu, uşa s-a deschis şi cineva i-a anunţat că pericolul trecuse. Cînd s-au ridicat şi au privit în jur erau deja în curtea palatului, închisă cu porţi înalte de fier forjat încastrate în ziduri de cărămidă. Din stradă se auzeau zgomote de luptă.

Felicia a luat-o pe Annie de braţ împingînd-o spre intrarea în palat, o construcţie masivă din piatră albă de cuarţ cu picăţele, în momentul în care Phaedra alunecase şi era prinsă de Chandler.

– Grăbeşte-te! a strigat Felicia continuînd s-o împingă să urce scările spre holul imens. Oamenii de-afară sînt înarmaţi.

– Crezi că Phaedra se va simţi mai bine? a întrebat Annie.

– Cu siguranţă. Cei din familia St. James sînt foarte rezistenţi.

Vuietul mulţimii pătrundea şi prin zidurile groase

ale castelului trimiţîndu-le fiori reci pe şira spinării. Şi atunci Annie a înţeles situaţia dramatică pe care o avea de înfruntat prinţul. Trebuia să fie de partea lui, indiferent care era aceea.

Întrerupîndu-i gîndurile, o cameristă a intrat speriată, gata să-i conducă spre camerele lor.

Dormitorul Anniei era minunat şi aerisit, cu o terasă mică ce dădea într-o grădiniţă de trandafiri, în mijlocul căreia se înălţa o fîntînă înconjurată de banchete de piatră, pe care, leneşă, se întindea o pisică galbenă, uriaşă. Annie a părăsit terasa şi s-a întors în cameră în clipa în care o fată îi aducea pe o tavă de lemn un serviciu de ceai din ceramică şi ceva de mîncare. A pus tava pe o măsuţă de lîngă fereastră. Flămîndă, Annie şi-a uns repede un corn cu unt şi gem.

– Cum te cheamă? a întrebat-o pe cameristă.

– Kathleen, domnişoară.

– Te rog să nu-mi mai spui „domnişoară" şi să nu te apleci în faţa mea. Nu fac parte din aristocraţie.

– Prea bine, domnişoară. Cum doriţi dumneavoastră.

Annie şi-a turnat încă o ceaşcă de ceai şi a întrebat-o calmă:

– Spune-mi cum e pe aici? Ai cumva probleme

cu rebelii cînd mergi la cumpărături?

– Nu, domnişoară, decît atunci cînd vine familia regală, a spus fata privind-o pe Annie şi roşind emoţionată.

– Pe Rafael, pe prinţ îl urăsc?

Kathleen desfăcuse bagajele şi aşeza rochiile în dulapul vechi, dar încăpător. Împingîndu-şi scaunul, Annie s-a ridicat de la masă şi s-a apropiat de fereastră să admire acoperişurile şi copacii de dincolo de zidurile palatului. Nimeni din cei care-l cunosc n-ar putea să-l urască, a continuat ea îngîndurată.

– Nu, domnişoară, a confirmat camerista.

Fii prudent, Rafael! s-a rugat ea în tăcere.

Moravia era un oraş mic, cu puţine case, aproape nişte colibe, cu străzi înguste şi animale de tot felul, care alergau speriate de apropierea călăreţilor.

Rafael n-a întîlnit femei sau copii. Probabil fuseseră ascunşi cînd alaiul său a fost observat de la distanţă. Bărbaţii înarmaţi cu arme primitive, pietre şi torţe, îi priveau însă ostentativ, gata de

luptă.

Cu toţii aveau motive întemeiate să se teamă, să fie înfricoşaţi cînd ani de-a rîndul, bunicul şi străbunicul său îi plimbase din oraş în oraş terorizîndu-le familiile.

– Spune-le că nu le facem nici un rău, a poruncit Rafael bărbatului care călărea întotdeauna în dreapta lui şi care nu era altul decît Barrett. Soldatul a încuviinţat din cap şi a coborît de pe cal apropiindu-se de unul dintre oamenii săi.

Locuitorii oraşului erau îngrijoraţi. Niciodată pînă atunci nu mai venise un prinţ să le vorbească.

– Iată, Înălţimea Ta, aceştia-ţi sînt supuşii, a spus Barrett nemulţumit de călătoria aceea.

Rafael i-a răspuns printr-un zîmbet trist, rotindu-şi ochii în jur peste gloata adunată şi peste soldaţii tineri gata să-şi scoată săbiile, aşa cum făceau cu zarurile sau cu cărţile de joc în timpul liber.

Dialogul dintre locotenentul lui Barrett şi locuitorii oraşului se desfăşura anevoios şi pe un ton neobişnuit. Într-un tîrziu ofiţerul s-a apropiat de prinţ.

– Se tem de noi, Înălţimea Ta, şi sînt înfometaţi.

– Transmite-le că le dăm din raţiile noastre, a spus prinţul.

Acest anunţ a creat rumoare în rîndurile trupei, iar ochii lui Rafael au zărit printre cei nemulţumiţi şi chipul lui Lucian palid şi fioros. Spre deosebire de ceilalţi, Barrett îl aproba întru totul.

Imediat, fasolea, cartofii, napii şi făina au fost oferite oamenilor care le împărţeau între ei, apoi le duceau în colibe. Între timp, Barrett a ordonat soldaţilor să aşeze acolo tabăra, să monteze pe iarba deasă corturile şi să desfacă paturile pliante.

– Ce crezi că vei obţine stînd aici? l-a întrebat pe Rafael imediat după ce oamenii lui s-au adunat să mănînce, să se culce sau să joace cărţi lîngă foc. Nu vei reuşi niciodată să-i faci pe supuşii tăi să uite de anii de opresiune, aruncîndu-le ceva de mîncare.

– Deocamdată n-am decît un gînd în minte, a spus prinţul terminîndu-şi masa, şi anume să-i ajut să-şi asigure traiul în aceste două zile cît voi sta pe aici.

– Cred că ai întîrziat cu cîteva secole, a adăugat Barrett, muşcînd dintr-o bucată de pîine. Nu schimbi nimic dacă rămîi în Bavia.

Chipul Anniei Trevarren i-a umplut din nou gîn-

durile lui Rafael, deşi nu dispăruse niciodată de cînd o văzuse ultima oară în solariul castelului, de cînd îl mîngîiase atît de intim şoptindu-i cuvintele acelea care-i răsunau în urechi: „Imaginează-ţi, Rafael, cum va fi cînd vei pătrunde în trupul meu." De atunci suferise întruna.

– Nu vreau să mor, deşi tu aşa crezi.

– Bineînţeles că aşa cred, a spus Barrett jucîndu-se cu un băţ în flăcările focului. O parte din tine vrea să îndure păcatele familiei St. James, ca un fel de sacrificiu. Dacă n-ar fi aşa ai fi plecat de mult din Bavia. Dumnezeu mi-e martor că ai destui bani, ca să începi o viaţă nouă oriunde în altă parte.

Pentru Rafael, Bavia era singurul cămin pe care-l avusese vreodată. Cu toate păcatele strămoşilor săi, iubea bucăţica aia de pămînt dintre Franţa şi Spania, cu ieşire la Marea Mediterană. Iubea satele de pescari, bisericile medievale, drumurile făcute de romani, castelele, dar cel mai mult iubea oamenii, sufletele simple, cinstite, inima ţării. Iar ei îl dispreţuiau...

– Aici e casa mea, a spus după o lungă tăcere.

– Dar *acasă,* nu înseamnă neapărat acolo unde te-ai născut, Rafael, a continuat Barrett aşe-

zîndu-şi şaua. Uneori poate fi o simplă persoană.

Prinţul era afectat de cuvintele pline de poezie ale prietenului său; probabil că era încă îndrăgostit de Phaedra, dar cu siguranţă nu era şi prost. Văzuse pregătirile de nuntă ale prinţesei, îl cunoscuse pe Chandler Haslett şi îi revenise mintea la cap.

– Cineva ca Annie Trevarren, a insistat comandantul gărzii, ridicînd cana de tablă plină cu cafea.

Remarca l-a luat prin surprindere, deşi trebuia să se aştepte ca lumea să tragă concluzii după întîmplarea din căsuţa de pe malul lacului.

– Ce vrei să spui? a întrebat prinţul privind fix jocul limbilor de foc.

– Sîntem prieteni vechi, dar ştiu că există lucruri de care nu vrei să vorbeşti.

– Da, aşa este.

– Totuşi, frumoasa domnişoară Trevarren este ceva deosebit, şi-a luat Barrett libertatea să presupună. Pare un înger coborît din cer să te salveze.

– Annie? Un înger? Ai uitat de plimbarea ei pe acoperiş? a exclamat Rafael. Un înger... a murmurat amintindu-şi cum îl tentase de cîte ori o întîlnise. Mai degrabă un drăcuşor, a încheiat el.

– Dar ai face o pereche perfectă, a reuşit să spună Barrett printre hohote de râs. Nu fi prost, Rafael. Annie te iubeşte, e spirituală, frumoasă... Du-o în Franţa sau în America. Du-o oriunde, departe de aici. Însoară-te cu ea şi fă o grămadă de copii.

– Niciodată, a spus dur prinţul, înălţîndu-şi ochii spre cerul înstelat.

– Mă duc să văd ce fac oamenii, Înălţimea Ta, a şoptit Barrett politicos. Odihneşte-te, dimineaţă pornim în cursa noastră prostească şi inutilă.

Prinţul n-ar fi tolerat vorbele acelea spuse de oricare dintre oamenii lui, dar Barrett era cel mai vechi şi cel mai bun prieten al său, care în clipa aceea era furios, aşa că s-a abţinut. S-a ridicat şi s-a îndreptat spre locul unde erau legaţi caii pentru a-şi verifica armăsarul. În timp ce răspundea salutului gărzii, o voce cunoscută i s-a adresat din întuneric:

– Încă un supus.

Prinţul nu s-a întors, ci a continuat să-şi mîngîie calul.

– Da, ar trebui să învei de la el, Lucian.

Fiindcă nu suporta să fie ignorat, soldatul s-a aşezat în faţa lui Rafael.

– Ai cîştigat, a spus scuipînd cuvintele. M-am

supus destul unor indivizi care în alte condiţii n-ar fi îndrăznit să mă privească în ochi.

– O să mai dureze, a continuat prinţul liniştit.

Lucian a încercat să-i prindă braţul, dar una din gărzi l-a oprit.

– Ce vrei să spui? l-a întrebat. Aştepţi să mă arunc în genunchi, să te implor?

– Nu, ar fi prea umilitor şi oricum nu rezolvi nimic. Eşti soldat în armata Baviei, aşa că poartă-te ca atare.

– Mi-e frică, Rafael, a spus tînărul, cu lacrimi în ochi, îndepărtîndu-şi picioarele ca un bătrîn.

Rafael a ezitat un moment, apoi s-a întors la foc şi s-a aşezat în patul său de campanie. S-a gîndit mult timp la nopţile de coşmar pe care le trăise. Era extenuat.

În cele din urmă a adormit şi a visat-o pe Annie înfăşurată în mătasea albă a rochiei de mireasă, privindu-l zîmbind din balconul solariului.

După modul dramatic în care sosiseră la palatul regal din Moravia, au urmat zile liniştite, plictisitoare care au dezamăgit-o pe Annie. A con-

tinuat probele la rochia Phaedrei pînă cînd, într-o zi, i-a spus:

– M-am săturat să tot probez o rochie pe care n-o voi purta niciodată. Spune-mi, Phaedra St. James, ce vei face dacă în ziua nunţii nu ţi se va potrivi? Răspunde-mi!

– Imaginează-ţi că mi se va potrivi, a spus prinţesa scoţînd liniştită o carte din bibliotecă. De cîte ori n-am schimbat rochiile între noi?

– E totuşi groaznic ce faci, a continuat Annie mai liniştită. Orice mireasă ar fi încîntată să poarte...

– Oh, Annie dar sînt încîntată şi emoţionată. Domnul Heslett e un bărbat încîntător, numai că nu pot suferi să îmbrac o rochie de atîtea ori.

– Pot să jur că ai dreptate, a confirmat Annie.

– Apropo de emoţii, ar cam fi timpul să ne distrăm puţin. Ce zici?

– Spune-mi despre ce e vorba, a şoptit Annie privind în jur.

– M-am gîndit să dăm o fugă prin piaţă.

Annie iubea aventura, dar de data aceea era prea riscant.

– Vrei să spui că vom ieşi din palat?

– E o poruncă.

– Şi rebelii?

– Stai puţin! Doar nu crezi că vom ieşi cu trăsura. Nu, ne vom deghiza în servitoare. Ce zici?

Ideea era periculoasă, dar o atrăgea ca un magnet.

– Şi vom intra în magazine îmbrăcate aşa?

– Nu, vom privi prin vitrine şi dacă vedem ceva care ne place trimitem mai tîrziu o fată să facă cumpărături.

După aproximativ o jumătate de oră, Phaedra şi Annie alergau pe scări spre ultimul etaj, unde locuiau servitoarele.

– Phaedra, dar lucrurile astea sînt tot ce au ele, a spus Annie.

– Nu fi laşă, Anniel Le luăm numai cu împrumut.

Prinţesa a luat o bluză şi a tras-o peste cap. Uite, ca să te simţi mai bine, punem nişte bani în locul lor.

Capitolul 9

Cincisprezece minute mai tîrziu, Annie şi Phaedra, purtînd două rochiţe simple *împrumutate* de la servitoare, cu baticuri care le acoperea părul şi feţele, au trecut pe lîngă poartă cu ochii plecaţi. Garda, un tînăr cu piele pătată şi gură crispată, le-a lăsat să treacă dincolo de zidurile castelului.

– Trebuie să ne grăbim, a şoptit prinţesa, să nu fim văzute de Chandler sau de Felicia.

Annie a privit înapoi spre ferestrele palatului. Îşi dorea la fel de mult ca şi prietena ei o după-amiază de anonimat şi nu se temea de o eventuală întîlnire cu Rafael St. James. Phaedra o încurajase că vor pune lucrurile la loc, imediat ce se vor întoarce şi nimeni nu va avea de suferit.

Au evitat zonele interzise servitorilor şi au ajuns în piaţă. Acolo, în locul acela plin de zgomote de tot felul, de mirosuri şi mărfuri viu colorate, inima Anniei a început să bată foarte repede, plină de emoţie.

Phaedra o atenţiona mereu:

– Priveşte în jos, servitorii trebuie să fie supuşi. Se plimbau printre tarabe şi din cînd în cînd Annie arunca ocheade spre mărfurile expuse. La un moment dat a zărit o păpuşică chinezească cu rochiţă roz şi bonetă. Vînzătorul era încîntat că fata dorea să cumpere şi i-a vîndut-o fără să bănuiască ceva. Annie a ascuns-o în coş şi a acoperit-o cu un şervet.

Phaedra a cumpărat şi ea cîteva portocale pe care nu s-a mai sinchisit să le ascundă, pentru că servitorii obişnuiau să facă astfel de cumpărături pentru stăpînii lor.

La cîteva străzi depărtare de piaţă se afla un

scuar cu magazine elegante. Fetele se opreau în faţa vitrinelor şi admirau, minute în şir, rochii, bonete, pantofi, umbrele, cărţi şi tablouri. În ciuda climatului politic nefavorabil din Bavia, afacerile comercianţilor prosperau.

Mai tîrziu, după ce s-au declarat mulţumite de cele văzute, se întorceau fericite spre palat cînd un tînăr, în picioare pe o ladă în faţa unei fîntîni din mijlocul pieţei, le-a atras atenţia. El vorbea celor adunaţi în jur despre crimele comise de prinţ în termeni duri şi cu o ură de moarte. Nu dorea ca Rafael să fie alungat, ci spînzurat în public. În clipa aceea, Annie a uitat că trebuia să se poarte ca o servitoare şi s-a îndreptat spre fîntînă furioasă, o dată cu un detaşament de soldaţi care a umplut piaţa, conduşi de un bărbat blond cu ochi căprui, reci. Soldaţii şi-au scos săbiile şi au început să atace din toate direcţiile. Ca prin minune uşile prăvăliilor s-au închis, iar comercianţi s-au ascuns înfricoşaţi.

Tînărul de lîngă fîntînă a strigat îngrozit:

– Aceştia sînt oamenii prinţului! Aceşti călăreţi şi săbiile lor servesc prinţului Rafael St. James!

– Nu, a şoptit Annie şi imediat cineva a străpuns pieptul tînărului cu un glonţ. Trupul inert a căzut în bazinul din faţa fîntînii, colorînd în roşu

apa limpede.

– Opreşte-i, a strigat Annie repezindu-se la călăreţul care dăduse ordin soldaţilor şi apucîndu-l de picior încercînd să-l tragă de pe cal.

Ofiţerul a împins-o cu cizma, iar Phaedra a oprit-o să se arunce din nou asupra lui.

– Nu, Annie! Te va omorî! a strigat prinţesa.

Călăreţii şi-au lăsat caii să mănînce din fructele şi legumele de pe tarabe, iar negustorii plîngeau ghemuiţi la pămînt. Fetele s-au privit cu ochii în lacrimi, apoi Annie a tras-o pe Phaedra repede după o banchetă de piatră. Într-un tîrziu, după plecarea soldaţilor, s-au întors în fugă la palat. Soldatul de la poartă a încercat să le oprească, dar Annie s-a răstit la el înfuriată.

– Dă-ne drumul înăuntru imediat!

Uimit, privindu-le din nou, tînărul le-a recunoscut şi le-a deschis.

– Da, Înălţimea Voastră, imediat, s-a bîlbîit el. Nu ştiam că sînteţi dumneavoastră, nu ştiam...

Palidă şi tremurînd, Phaedra a păşit din nou în lumea în care copilărise, urmată de Annie cu imaginea tînărului, împuşcat în inimă, încă proaspătă în faţa ochilor.

Deci, Rafael nu era prinţul bun şi iubitor din cărţile de poveşti aşa cum crezuse ea, era des-

potul, tiranul, conducătorul unei armate de fiare, dar cel mai rău era că şi în condiţiile acelea continua să-l iubească. Era şi ea o femeie nebună, monstruoasă.

Cum au intrat în palat au fost întîmpinate de un Chandler furios.

– Unde-aţi fost? le-a strigat.

Spre surprinderea Anniei, Phaedra a aruncat coşul cu portocale şi l-a îmbrăţişat.

– A fost groaznic, a spus ea. Era aproape să fim omorîte.

Chandler a privit-o pe Annie întrebător.

– Ce s-a întîmplat?

– Au fost tulburări în piaţă, a spus ea şocată de cele văzute, adunîndu-şi portocalele de pe jos.

Haslett a îndepărtat-o puţin pe prinţesă ca să o poată privi mai bine.

– E-n regulă? Te simţi mai bine? a întrebat uitîndu-se şi spre Annie.

– Cred că da, a spus ea îndepărtîndu-se şi lăsînd-o pe Phaedra să plîngă în braţele viitorului ei soţ.

A urcat scările spre ultimul etaj şi a intrat în camera servitoarelor. A scos păpuşa chinezească şi a pus-o într-un pătuţ lîngă o altă păpuşă. A aşezat cîte o portocală pe fiecare saltea. Cînd

a ajuns în camera ei s-a dezbrăcat de lucrurile împrumutate, s-a întins, numai în cămăşuţă, pe pat, s-a învelit cu pătura călduroasă peste cap şi a început să plîngă încet pînă lacrimile au secat.

N-a coborît la cină şi nu s-a atins de micul dejun pe care Kathleen i l-a adus a doua zi de dimineaţă. Fata a luat hainele şi i-a şoptit:

– A fost foarte frumos ce-aţi făcut aducînd păpuşa aceea. Nancy e convinsă că i-au trimis-o îngerii la care se roagă de atîta timp, de cînd i-a murit mama, anul trecut.

Rezemată de marginea patului, Annie a închis ochii.

– Ţi-ai dorit vreodată să fii o altă persoană? a întrebat-o Annie.

– Nu, domnişoară, a spus fata. Nu vreţi totuşi să mîncaţi ceva? Nu e bine să staţi flămîndă.

Numai gîndul la mîncare îi întorcea stomacul pe dos, aşa că a refuzat politicos.

Kathleen şi-a clătinat capul şi a ieşit.

Dimineaţa următoare, s-a anunţat oficial în întregul oraş despre balul Phaedrei, care urma să

aibă loc peste o săptămînă. Annie se întreba cum puteau cei ce fuseseră martorii celor întîmplate în piaţă, negustorii care plîngeau pe caldarîm şi familia tînărului împuşcat la fîntînă, să primească vestea aceea.

Pentru prima dată de cînd se întîlniseră la St. Aspasia, Annie şi Phaedra au descoperit că aveu foarte puţine să-şi spună. Prinţesa s-a izolat în camera ei refuzînd orice vizitator, iar Annie îşi petrecea cea mai mare parte a timpului în grădina de pe terasă, împrietenindu-se foarte repede cu motanul cel leneş.

Acolo era şi cînd s-a întors prinţul.

S-a ridicat, s-a aşezat, apoi s-a ridicat din nou. Dorea să-l vadă imediat, să-l strîngă la piept... dar a auzit porţile grele de fier deschizîndu-se, tropăitul cailor şi bătăile inimii. Cu prima bătaie îl blestema pe Rafael, ca imediat cu următoarea să-l adore.

Annie a suferit aşa o jumătate de oră pînă cînd prinţul a apărut în cameră cu hainele murdare, părul zburlit, barbă şi ochii gri sclipind de îngrijorare şi pasiune. Cu inima bătînd nebuneşte, a rămas nemişcată. Ca toţi îngeri, chiar şi cei negri, prinţul era foarte frumos.

– De unde-ai ştiut că sînt aici? l-a întrebat.

– Mi-a spus şeful gărzii, a răspuns Rafael scărpinîndu-se pe obraz. E adevărat că împreună cu Phaedra ai mers deghizată în servitoare în piaţa oraşului?

Annie a ridicat bărbia şi a făcut un pas înapoi. Emoţiile ei erau confuze: de bucurie şi de teamă. De bucurie pentru că Rafael se întorsese teafăr şi de tristeţe că era foarte conştientă de greşeala lor pentru care cu siguranţă prinţul urma să le pedepsească.

– Da, a recunoscut ea. E adevărat. Şi imediat a simţit furia din el, deşi nu se mişca.

– Pentru Dumnezeu ce te-a determinat să faci un lucru atît de prostesc, de reprobabil?

Trupul o durea cumplit după acea după-amiază sîngeroasă.

– Trebuie să recunosc, Înălţimea Ta, că regret impulsul care m-a determinat să mă duc în locul acela. S-a aşezat pe banchetă mîngîind încet motanul galben. Poporul tău are tot dreptul să te urască, Rafael St. James. Eşti un tiran şi n-ai nici un pic de consideraţie pentru locuitorii acestei ţări.

Ştia că vorbele ei l-au mişcat pentru că după o

scurtă ezitare, s-a aşezat întunecat lîngă ea.

– Spune-mi ce ai văzut şi ce s-a întîmplat, i-a cerut blînd.

Annie a privit într-o parte încercînd să oprească lacrimile de durere şi de teamă care ameninţau să scape de sub control.

– Cînd am ajuns acolo, eu şi Phaedra, eram ca nişte copii. Am cumpărat cîteva lucruri neînsemnate, apoi ne-am apropiat de un scuar cu prăvălii de lux să privim prin vitrine. Cînd ne-am întors şi am trecut prin piaţă, am văzut un tînăr student, presupun, care ţinea un discurs lîngă fîntînă. Annie a făcut o pauză şi obrajii ei s-au înroşit. Era împotriva guvernului tău. În timp ce vorbea, din toate părţile au apărut soldaţi înarmaţi, ca o turmă nebună. Rafael a închis ochii şi şi-a încrucişat mîinile peste piept. Au întors piaţa cu fundul în sus, au dărîmat tarabele, au terorizat oamenii, iar pe student l-au împuşcat.

– Şi tu crezi că eu aş fi ordonat aşa ceva?

Studiindu-i faţa întunecată, Annie i-a răspuns:

– Nu, nu cred. Dar oamenii aceia erau oamenii tăi, Rafael, călăreau pe caii tăi, foloseau armele tale, şi toată răspunderea acestor fapte va cădea pe umerii tăi.

Tăcut, prinţul s-a ridicat de pe banchetă, i-a întors spatele şi Annie i-a observat umerii înfrînţi.

– N-am de gînd să ascund această faptă, deşi nu mai pot schimba nimic din ce s-a făcut deja. Îţi promit însă că oamenii implicaţi în acest act violent vor fi judecaţi aspru. Ea a încuviinţat şi expresia lui Rafael a rămas neschimbată cînd s-a întors şi a întins un deget acuzator spre ea. Şi tu vei da socoteală pentru actele tale de nesupunere, Annie Trevarren, şi numai Dumnezeu ştie că ţi-aş trage o bătaie bună pentru cele întîmplate... Voi rezista însă tentaţiei şi mă voi rezuma la o scrisoare amănunţită tatălui tău. Sînt sigur că Patrick va fi foarte interesat să afle ce mai face fata lui cea mare, în Bavia.

Prinţul a privit-o lung mult timp, apoi s-a întors şi a părăsit grădina la fel de repede cum venise.

O oră mai tîrziu, Rafael stătea obosit în cada de baie din camera lui. Gîndurile-i zburau la ţara lui, la întreaga viaţă care se spărgea în mii de bucăţi. Petrecuse o săptămînă îngrozitoare stînd

în şa ore întregi, dormind pe pământul rece şi visînd întruna la Annie Trevarren.

A luat săpunul şi peria de pe măsuţa din apropiere şi şi-a frecat faţa şi trupul dureros. Frumoasa Annie Trevarren avusese din nou o escapadă, de data asta în piaţa oraşului şi experienţa nouă prin care trecuse îi schimbase cu siguranţă modul de a gîndi.

Încruntat, a luat oglinda şi maşina de ras şi s-a bărbierit. Sperase că o va uita, dar depărtarea sporise nevoia de ea şi-i părea mult mai fermecătoare ca la început. Pe lîngă toate acestea fata avea mare dreptate, armata era sub comanda lui şi trebuia să răspundă de acţiunile ei. Îl durea sufletul să-şi imagineze brutalităţile la care fuseseră supuşi oamenii din piaţă. Bineînţeles că ei nu-l mai îndrăgeau acum. A luat un pahar de coniac şi l-a sorbit dintr-o înghiţitură.

Mai tîrziu după ce şi-a terminat baia şi urca scările îmbrăcat cu lucrurile lui obişnuite, i-a descoperit aşteptîndu-l în sufragerie numai pe Felicia şi Chandler. Phaedra nu era acolo, dar bunul-simţ îi spunea că ea avea nevoie de mai mult timp ca să-şi revină; îl durea şi absenţa Anniei.

Chandler părea foarte preocupat de ceva, iar

Felicia foarte bucuroasă să-l revadă dar şi un pic speriată.

– Barrett mi-a spus că vrei să verifici întreaga garnizoană din Moravia. Crezi că e bine? a început ea.

– Am impresia că Barrett cam împrăştie informaţii secrete. O să vorbesc imediat cu el despre asta.

Felicia era aşa de palidă şi mîna îi tremura atît de tare, că nu putea nici să ducă la gură lingura cu supă.

– Să nu-ndrăzneşti să-i faci ceva lui Edmund, a spus în şoaptă. Ştie că poţi avea încredere în mine.

Rafael o ignora, atent la bucatele minunate pe care le avea în faţă şi de care dusese atîta lipsă. Sorbindu-şi vinul, a întrebat-o calm:

– Pentru fratele tău eşti îngrijorată?

Jeremy Covington era locotenet în armata Baviei, în garnizoana din Moravia. El şi Felicia erau foarte apropiaţi şi de aceeaşi vîrstă cu Lucian. Asta explica faptul că Rafael schimbase cu el numai cîteva cuvinte.

– Da, a spus ea, nu vreau ca Jeremy să fie împuşcat de rebeli doar pentru că tu vrei să-ţi

certi soldatii.

Cu coada ochiului Rafael l-a observat pe Chandler foarte interesat de convorbirea lor.

– Să-i cert? a strigat prințul. Știi ce-au făcut oamenii aceștia, Felicia?

– Da, știu. Dar de ce trebuie puși în pericol toți soldații pentru câțiva irresponsabili?

– Sînt capabili să se apere singuri, iar Jeremy chiar mai bine ca toți ceilalți.

– Pentru el poți face o excepție...

Rafael a întrerupt-o cu o mișcare ușoară din cap și imediat Felicia s-a ridicat, a aruncat șervetul și a părăsit furioasă încăperea.

– Înainte de a-i interoga pe ceilalți, ai putea să-l chemi și să discuți cu el, a spus Chandler încruntîndu-se.

– Nu, fiecare bărbat va fi tratat la fel. Inclusiv Lucian, a replicat Rafael punînd capăt discuției. Acum spune-mi cum se mai simte Phaedra.

Din ordinul lui Rafael, Phaedra, Annie și Barrett au ieșit în balconul care oferea o imagine foarte

clară asupra curţii şi a străzii din faţă. Cu toate acestea, Annie n-a putut recunoaşte printre soldaţii adunaţi jos, nici unul din oamenii dintre piaţa oraşului din ziua aceea teribilă.

– Poate dacă-i văd mai de aproape, a spus ea. De la distanţa asta...

Rafael a ezitat un moment, apoi s-a întors spre sora lui.

– Phaedra?

– Nu, Rafael... seamănă aşa de mult între ei...

Prinţul şi Barrett au schimbat câteva priviri între ei.

– Nu te îngrijora, i-a spus Barrett, îi putem descoperi şi prin alte metode.

– Vezi ce poţi face şi între timp eu mă voi adresa personal soldaţilor.

– E periculos, Înălţimea Ta, a îndrăznit Annie, şi imprudent.

Rafael s-a întors şi a ţintuit-o cu o privire rece.

– Crezi că te pricepi, domnişoară Trevarren? Annie s-a înroşit, iar prinţul a continuat: Ştiu foarte bine cum trebuie să-mi conduc armata. Tu şi sora mea ar trebui să vă ocupaţi de pregătirile pentru balul din seara asta.

– Cum doreşti, domnule! a spus ea accen-

tuînd cuvintele. Nici nu m-am gîndit să-ţi încalc poruncile. Apoi Annie şi Phaedra au intrat în palat unde servitoarele, bucătarii şi o sută de soldaţi se grăbeau să pregătească cele necesare evenimentului din seara aceea.

După ultima probă la rochia Phaedrei, Annie şi-a ales din dulap o rochie galbenă de mătase şi a coborît scările spre sala balului. Era hotărîtă să se distreze, deşi inima ei era distrusă şi iluziile deşarte. L-a observat pe Rafael discutînd cu un bărbat în foaierul de la baza scărilor. Cînd prinţul şi-a ridicat ochii spre ea s-a întors şi bărbatul blond, şi Annie a rămas încremenită. În faţa ei se afla chiar ofiţerul care ordonase raidul din piaţă.

Capitolul 10

Bărbatul a continuat s-o privească zîmbind, în timp ce inima Anniei bătea să-i spargă pieptul. Degetele-i tremurau nervos şi rămăsese nemişcată ca un şoarece în faţa unui şarpe gata să-l înhaţe.

– Annie? Vocea lui Rafael a străpuns aerul încărcat de teroare. Îl vedea ca prin ceaţă cum urca treptele spre ea. Pentru Dumnezeu, ce s-a întîmplat? I-a înconjurat mijlocul cu mîna, exact în mo-

mentul când genunchii fetei au cedat. Eşti bolnavă? Annie l-a privit din mers sprijinită de el, iar locotenentul o urmărea deja neliniştit. Asta a făcut ca teama ei să se transforme în furie oarbă.

– A fost acolo în piaţă. El a dat ordinul de atac, a spus întinzînd un deget acuzator spre pieptul bărbatului.

Recunoscătoare lui Rafael că era alături de ea, în ciuda furiei din suflet, era conştientă că putea să-l înfrunte pe ofiţer.

– Covington? Eşti sigură? a întrebat-o prinţul.

Faţa lui Covington s-a întunecat şi Annie nu ştia dacă de frică sau de supărare.

– Rafael, a protestat el. Fata minte...

– M-a lovit, l-a întrerupt Annie. Am ţipat la el să facă ceva, să oprească măcelul şi m-a împins cu cizma izbindu-mă de pământ. Nu crezi?

– Bineînţeles că te cred, a mormăit prinţul şi adresîndu-se soldatului care trecea pe acolo întîmplător, i-a poruncit: Cheamă-l imediat pe domnul Barrett.

Fratele Feliciei era transpirat şi un muşchi în obraz îi pulsa nervos. Şi-a trecut o mînă prin păr şi Annie a avut impresia că nu mai semăna nici un pic cu comandantul înspăimîntător, ci, mai

degrabă, ca şi Lucian, cu un poet sau muzician. Avea trăsături fine... dar nu, era imposibil. Un om aşa de crud nu avea nici o legătură cu un suflet de poet.

– N-am de gînd să suport aşa ceva, Rafael, a spus el. E o jignire...

– Să nu-mi vorbeşti de jigniri, locotenent Covington, l-a avertizat prinţul coborînd scările. Nu voi schimba regulile pentru tine!

– Deci sînt considerat vinovat, fără judecată, numai pentru că aşa spune femeia asta?

Prinţul nu i-a răspuns pentru că în acel moment a apărut Barrett nedumerit.

– Ce s-a întîmplat? a întrebat el.

– Arestează-l imediat! Este unul dintre atacatorii din piaţă. A fost recunoscut de Annie, domnişoara Trevarren.

Barrett i-a legat mîinile şi Jeremy a aruncat o ultimă privire ucigătoare spre Annie.

– Nu mă atinge! a strigat. O să plăteşti pentru minciuna ta, domnişoară, şi nimic nu te va salva.

– Destul! Du-l! a spus Rafael. Discutăm mîine dimineaţă. Apoi i-a întins mîna Anniei ajutînd-o să coboare scările. Să nu crezi cumva că nu-ţi vei privi pedeapsa pentru escapada ta.

Îl credea şi niciodată nu simţise mai multă dragoste pentru el ca în clipa aceea.

– Hai, cel puţin poţi să-mi oferi un dans ca să uit, i-a şoptit prinţul la ureche.

– M-ai crezut, a început ea, în timp ce se strecurau printre minunate rochii de bal.

– Cred că n-ai minţit în situaţii aşa de importante. Covington şi cei care l-au însoţit vor suferi pentru ce au făcut, Annie. Iar cel care a tras în student şi a pornit incendiul va fi acuzat de crimă.

– Locotenentul este rudă cu Felicia? l-a întrebat fata înclinîndu-şi capul.

Candelabrul ce trona peste capetele dansatorilor arunca săgeţi strălucitoare în oglinzile ce îmbrăcau pereţii, împrăştiind peste ei o fermecătoare ploaie de lumină. Seara era magică şi Annie se simţea vrăjită, iar cînd Rafael a tras-o în braţele lui a uitat chiar să mai respire.

– Da, a răspuns el, ca şi cum uitase de întrebare, privind mulţimea din jur. Locotenentul Covington este fratele ei.

Zgomotul a împiedicat-o să reacţioneze în vreun fel pînă cînd a fost împinsă de Felicia Covington în drumul ei spre prinţ. Era palidă şi i-a privit cu ochii dilataţi de teamă.

– E adevărat, Rafael? a întrebat în timp ce Chandler se apropia. L-ai arestat pe Jeremy ca un răufăcător de rînd?

– Nu aici Felicia, i-a şoptit Rafael. Nu acum.

Anniei îi era milă de ea şi ar fi vrut s-o ajute cumva, dar era conştientă că orice gest ar fi fost refuzat. Ea era acuzatorul, duşmanul Feliciei.

– Întotdeauna l-ai urît, a continuat Felicia ridicînd tonul, la fel cum îl urăşti pe Lucian.

Rafael a închis ochii, apoi s-a adresat lui Chandler:

– Chandler... a şoptit evitînd un scandal şi apucînd braţul Feliciei a încercat s-o conducă printre oameni. Dar ea s-a oprit şi i-a aruncat o privire Anniei.

– Tu... a spus dintr-o suflare, ai inventat o minciună îngrozitoare despre Jeremy.

Annie a rămas ţintuită locului. O cuprinse o durere, pentru că ţinea la Felicia şi spera într-o prietenie cu ea, o şansă ratată...

– Vino, dragă, a spus Chandler, croindu-şi drum printre dansatori.

Rafael i-a privit mult timp cum se îndepărtau, apoi s-a întors spre Annie şi i-a spus, luînd-o de mînă:

– Mă duc să văd dacă Felicia se simte bine. Vrei să-mi ţii un loc pe carnetul tău de dans, domnişoară Trevarren?

Ea a încuviinţat şi s-au despărţit. După un timp a pornit tristă, puternic marcată de cele întîmplate, în căutarea Phaedrei.

A găsit-o în cealaltă parte a camerei, cu figura ei de prinţesă, îmbrăcată într-o fermecătoare rochie albastră ca un cer senin de aprilie, sorbind şampanie dintr-o cupă ca o floare, cu părul ei negru, strălucitor, curgîndu-i pe umeri, într-un contrast ameţitor.

A luat-o de cot şi i-a şoptit la ureche:

– Aş vrea să-ţi vorbesc între patru ochi.

Prinţesa a vrut să protesteze, dar s-a hotărît şi a părăsit grupul de admiratori cerîndu-şi scuze politicos.

– Ce poate fi aşa de important că nu rezişti pînă mîine? a întrebat nerăbdătoare.

– Acum cîteva minute a fost arestat locotenentul Covington, a spus Annie.

– Probabil că a făcut ceva grav, a zis Phaedra liniştită.

– Da, Phaedra este vorba despre atacul din piaţă. Tu îl cunoşti pe Jeremy Covington, aşa că

va trebui să confirmi că el este bărbatul care m-a lovit, deşi ieri, de la balconul palatului, ai spus că nu recunoşti pe cineva. Annie a făcut o pauză pentru a se controla. De ce n-ai spus nimic? L-ai protejat?

– Să-l protejez? Am fost la fel de îngrozită de cele întîmplate ca şi tine, şi nu-mi amintesc să-l fi văzut cînd te-a lovit.

Din nou Annie şi-a umezit buzele făcînd eforturi mari să se calmeze. Experienţa lor din ziua aceea fusese foarte dură şi nu credea că Phaedra avea vreun motiv să mintă. Dar dacă ea s-a înşelat şi atacatorul nu era Covington?

– Trăim vremuri îngrozitoare, a continuat prinţesa luînd-o de umeri, dar nu trebuie să ne dezlăm, Annie. Hai, mai bine să dansăm şi să ne gîndim la zile mai fericite.

Annie şi-a şters cu mîna înmănuşată o lacrimă din colţul ochiului.

– Ai dreptate. E sărbătoare. Acum logodna, mîine nunta, aşa că trebuie să te distrezi.

– Da, a spus Phaedra cu tristeţe. Va fi totuşi o nuntă.

Cînd s-au întors printre dansatori, Rafael nu venise. Era ocupat cu primirea oaspeţilor.

Într-un tîrziu s-a apropiat înclinîndu-şi capul.

– Cred că ai salvat un dans şi pentru mine, i-a şoptit la ureche.

Annie era plină de emoţii şi i-a răspuns printr-un semn din cap, apoi şi-a lăsat fruntea pe pieptul lui pierzîndu-şi echilibrul. Vrei să plecăm? a întrebat-o îngrijorat. Ai avut o noapte palpitantă.

– Poate... ar trebui... să... spun... noapte bună, a spus ea printre lacrimi.

Încet prinţul a împins-o spre terasă, acolo unde mai devreme Annie vorbise cu Phaedra. Cum au ajuns printre tufele de trandafiri, Rafael a îmbrăţişat-o privind în ochii ei limpezi ca apa de izvor.

– Am încercat să mi te scot din minte, dar n-am putut, i-a şoptit. Am nevoie de tine, Annie, dacă nu te-ai răzgîndit.

Nu l-a întrebat ce i-ar fi dat el în schimb pentru că ştia deja răspunsul. Bănuia că după nunta Phaedrei o va trimite înapoi acasă, dar îşi dorea o noapte de dragoste cu el, de care să-şi aducă mereu aminte.

– Da, a spus. Vreau să mă dăruiesc ţie.

Rafael a scos un geamăt sălbatic, a tras-o spre el, i-a capturat gura, i-a forţat buzele să se

deschidă şi le-a violat cu limba lui puternică. Annie s-a lăsat pradă dorinţei lui şi a ei cu o bucurie nemărginită, dar el s-a oprit şi a îndepărtat-o puţin.

– Doamne... a murmurat ca şi cum ar fi cerut ajutor.

Ea a vrut să se apropie, dar el a oprit-o.

– Nu, Annie, i-a şoptit hipnotizat, nu mă atinge. Altfel o să te am chiar aici, în acest moment şi nu vreau să se întîmple aşa.

– Atunci? a reuşit să-l întrebe. Pentru ea nu avea nici o importanţă dacă ar fi făcut dragoste acolo, pe iarba umedă, sub clar de lună sau oriunde în altă parte. Îl dorea. Rafael i-a mîngîiat buzele cu degetul mare, aspru şi s-a aplecat din nou sărutînd-o de data aceasta ceva mai blînd.

– După ce se termină balul, a spus el cu greu, te voi duce în camera mea şi voi face dragoste cu tine lîngă foc, aşa cum se cuvine.

– Nu chiar aşa cum se cuvine, sper, a spus Annie repede.

Prinţul a rîs.

– Eşti un mister minunat. Pun pariu că eşti virgină şi totuşi ai spiritul unei amante, şi numai Dumnezeu ştie cît o să mă dispreţuiesc pentru

noaptea asta.

Annie s-a retras şi i-a pus mîna la gură.

– Nu, Rafael... Te rog, nu strica... S-ar putea ca noaptea asta să fie singurul lucru pe care mi l-am dorit vreodată şi vreau să fie minunat.

Ascultînd-o, prinţul i-a luat mîna şi i-a întors-o sărutîndu-i palma. Apoi i-a pus-o la piept, să-i simtă bătăile inimii.

– Tot ce ţi-ai dorit vreodată? Annie, eşti aşa de tînără şi de frumoasă... o mulţime de bărbaţi te vor dori...

– Nu, Rafael. Pentru mine nu va exista decît un singur iubit şi acela eşti şi vei fi doar tu.

Emoţionat, i-a luat din nou mîna şi i-a sărutat-o.

– Du-te şi distrează-te, Annie.

Era terorizată că el se răzgîndise.

– Rafael...

S-a aplecat şi a sărutat-o din nou cu pasiune.

– Du-te...

L-a ascultat. S-a întors în sala de bal, a dansat, a băut şampanie şi l-a privit de la distanţă amintindu-i parcă de noaptea ce urma să vină, să-i împlinească visul din copilărie. Ştia că e o nebunie să-l dorească atît de mult, o dorinţă ce

creştea cu fiecare clipă, pe măsură ce seara se sfîrşea.

La miezul nopţii, toţi invitaţii au făcut un cerc mare în mijlocul căruia Phaedra şi Chandler au dansat ultimul vals. Oaspeţii aplaudau, iar prinţesa zîmbea fericită, în timp ce Chandler sobru, arunca ocheade spre uşă.

Barrett îi urmărea tăcut şi cu un fel de părere de rău, pînă cînd a observat-o pe Annie studiindu-l curioasă. Atunci s-a întors şi a ieşit.

Conform regulilor, Annie a spus noapte bună prinţesei şi, după ce şi-a schimbat în foaier pantofii cu nişte papuci, a urcat scările spre camera ei gîndindu-se neliniştită la Rafael.

În dormitor, cu ajutorul Kathleenei şi-a scos rochia şi, numai în jupon şi cămaşă, s-a aşezat lîngă foc sorbind încet dintr-o ciocolată fierbinte.

– Cred că vă dor picioarele de la atîta dans... a comentat fata amuzată.

– Locul ăsta e o îmbinare tare trăsnită de bogăţie şi sărăcie în aceeaşi măsură. Aici, pereţi şi podele goale, acolo jos oglinzi, candelabre, cupe de cristal, şampanie...

– Sala de bal a fost mereu împodobită frumos, a întrerupt-o Kathleen. E singurul loc care i-a in-

teresat pe cei din familia St. James, pentru că acolo primeau duci, ducese, regi şi regine, chiar şi din Anglia.

– Da, cred că ai dreptate.

– Bucătarul spune că a fost un bal minunat în seara asta, a continuat camerista, aranjînd patul Anniei.

– Da, după incidentul din piaţă a fost o seară minunată. Şi dacă n-ar exista regi şi regine, prinţi şi prinţese cum s-ar mai scrie poveştile?

– De ce domnişoară nu mai există poveşti de dragoste cu adevărat decît în cărţi?

Annie a simţit o dorinţă puternică să plîngă, dar nu putea, doar îl aştepta pe Rafael să petreacă o noapte minunată, să uite toate rănile din sufletul ei obosit.

– Nu ştiu, dar sper că mai există totuşi puţină vrajă în lumea asta nebună, a spus ea.

Kathleen a privit-o o clipă cu milă şi afecţiune, apoi s-a scuzat şi a părăsit camera.

Annie a stat mult timp lîngă foc rememorînd arestarea lui Covington, întîlnirea cu Felicia, dansul şi sărutul lui Rafael...

Tîrziu, cînd focul s-a stins şi camera s-a întunecat, s-a ridicat îngîndurată din scaunul ei şi s-a

aşezat pe pat, atentă la fiecare zgomot care i-ar fi vestit sosirea prinţului. Se gîndea la toate tinerele care-şi sacrificaseră virtutea pentru dragostea prinţului, sperînd într-o căsătorie la fel ca ea. Curajul a părăsit-o dintr-o dată.

Un zgomot uşor a făcut-o să tresară. Uşa s-a deschis şi un Rafael răvăşit, fără haină şi fără cravată, cu cămaşa descheiată pînă la mijlocul pieptului plin de păr negru, creţ, a hipnotizat-o.

S-a rezemat de uşă şi a privit-o prin întuneric mult timp, apoi a întrebat-o cu speranţă:

– Te-ai răzgîndit? Mai vrei să împarţi patul cu mine în seara asta?

Capitolul 11

Annie nu putea decît să-l admire prin întunericul ce-i învăluia protector.

Obosit de atîta aşteptare, prinţul şi-a lăsat mîinile pe lîngă corp să-i atîrne inerte; decizia trebuia să fie numai a ei.

– Nu m-am răzgîndit, a spus ea cînd a putut în sfîrşit să vorbească.

Rafael s-a apropiat, i-a întins mîna şi ea i-a apucat-o strîns. După ce i-a sărutat-o, prinţul a

închis ochii şi i-a şoptit numele încet, dureros, şi Annie şi-a ascuns faţa la pieptul lui cald, mirosindu-i pielea, ştiind cît de preţioasă era fiecare clipă.

– Iubitul meu, a murmurat ameţită de căldura care o atrăgea.

El i-a mîngîiat buzele cu degetele mîinii drepte, o simplă atingere care i-a transmis foc prin vene, apoi a sărutat-o şi a ridicat-o în braţe zîmbind cu ochii în ochii ei.

– Eşti o fiinţă minunată şi mă nelinişteşte cumplit gîndul că mă vei dispreţui pentru ce va urma să se întîmple între noi.

A vrut să-l contrazică, dar a oprit-o cu un nou sărut devastator. Da, iubire, într-o zi, poate chiar de mîine, vei urî numele meu şi vei avea tot dreptul s-o faci.

Ochii fetei s-au umplut de lacrimi.

– Niciodată!

A sărutat-o pe frunte, a aşezat-o încet pe pat, a admirat-o ca şi cum ar fi fost o operă de artă care prindea viaţă, apoi s-a întors şi a încuiat uşa.

Annie a ridicat mîinile spre el ca o invitaţie, dar Rafael i-a şoptit:

– Nu încă. Şi-a scos cămaşa şi pantalonii, şi cu

mişcări seducătoare i-a mîngîiat trupul pînă la genunchi.

Annie gemea încet.

– Grăbeşte-te, Rafael!

– Nu, a rîs prinţul. În noaptea asta nu ne vom grăbi deloc. Va fi un proces lung, plăcut, delicat, care va trebui făcut cum se cuvine, şi va dura pînă dimineaţă. Pregăteşte-te!

Ea a gemut din nou nemulţumită depărtîndu-şi picioarele permiţîndu-i lui Rafael să-i mîngîie pielea sensibilă din interiorul lor.

– D-dimineaţă? Şi dacă ne aude cineva?

El s-a aplecat şi i-a sărutat trupul cald.

– Poţi să faci cît zgomot vrei. Pereţii sînt foarte groşi şi nu se va auzi nimic dincolo de ei.

A continuat s-o tortureze cu sărutări lungi, fierbinţi, care au făcut-o să-şi arcuiască şoldurile în faţă, să geamă de frustrare, înainte să-i scoată cămaşa de noapte şi să-i dezvăluie sînii plini.

– Annie, Annie... eşti minunată! a murmurat strîngîndu-i sînii în palme. Ea a ridicat capul, cu mîinile depărtate într-un gest de supunere totală.

– Rafael, a spus ea şi numele lui a devenit dintr-o dată un suspin.

– Dulce ca un fruct, murmura prinţul şi respi-

raţia lui încălzea sînul rotund pe care-l cerceta cu curiozitate pe care nu şi-o putea stăpîni. Dulce şi cald... şi atît de pregătit, spunea el, întruna înfundîndu-şi gura în sfîrcul întărit.

– Oh, Doamne, Rafael, te rog... Te rog...

Dar el îi atingea sfîrcul cu limba umedă, sugîndu-l încet, plăcerea consumînd-o ca un foc mistuitor, înnebunitor, pregătind-o pentru el.

– Ăsta-i doar începutul, Annie, iubito, a avertizat-o trecînd la celălalt sîn.

– Te rog...

O ţinea prizonieră, iubindu-i sînii cu o poftă sălbatică care-i incendia sufletul. A coborît o mînă sub abdomen, spre adîncurile feminităţii ei. Atît de încet... A împins întruna şi trupul fetei se zvîrcolea, amintindu-i de clipele minunate petrecute în căsuţa de lîngă lac.

Acum şi-a spus Annie cu disperare. *Acum...*

Dar Rafael a luat-o în braţe şi i-a şoptit la ureche:

– Ai răbdare micuţa mea, mai e timp destul...

– Vrei să mă faci să sufăr, l-a acuzat.

– Nu, a spus el zîmbind. Vreau să te mulţumesc atît de mult, ca într-o zi să mă poţi ierta. A tras-o peste el şi vrînd să se răzbune, Annie i-a

sărutat pieptul căutînd sfîrcurile ascunse în părul întunecat, unul cîte unul, cu limba ei mică şi umedă.

Rafael i-a şoptit numele din nou ca un avertisment, dar n-a făcut nici o mişcare ca s-o alunge. Buzele ei trasau linii de foc pe trupul lui puternic, mai jos, spre abdomen...

– Te doresc, a spus ea.

– Trebuie să mă doreşti mai mult, Annie, i-a spus el tulburat.

S-a aşezat deasupra ei, şi-a împletit degetele cu degetele ei subţiri, a sărutat-o peste tot, a mîngîiat-o peste tot şi într-un tîrziu cînd a simţit că-şi pierde controlul s-a strecurat încet între picioarele ei care-l aşteptau.

Îl trăgea în ea grăbindu-l şi ciupindu-i muşchii. O explozie de durere a cutremurat-o, dar imediat a fost urmată de o plăcere imensă, necunoscută pînă atunci. În acelaşi timp cu ea, Rafael s-a cufundat în abisul dragostei pierzîndu-şi controlul definitiv şi pentru prima dată.

Inimile şi trupurile lor se uniseră perfect într-o lume ireală, incredibilă şi nesfîrşită.

Ea n-ar fi putut să spună cît timp a trecut pînă cînd Rafael şi-a ridicat capul şi a privit-o în ochi cu

căldură. N-au vorbit şi nu era nevoie de cuvinte. Se uniseră complet, se potriveau perfect şi asta-i înfiora.

Cînd prima rază de lumină şi-a făcut apariţia, prinţul a părăsit patul Anniei, şi-a îmbrăcat pantalonii şi cămaşa, fără să se sinchisească să se mai încheie la nasturi, şi cu cizmele într-o mînă s-a apropiat s-o sărute. Contactul buzelor a fost ca un scurtcircuit. Se doreau din nou şi Rafael totuşi s-a forţat să se desprindă încercînd să vorbească. Annie l-a oprit.

– Nu, Rafael, nu spune că-ţi pare rău. N-aş putea îndura, i-a şoptit.

Ochii lui au strălucit şi i-a mîngîiat obrazul.

– Aşa ar trebui, dar nu simt astfel.

– Şi acum? l-a întrebat cu frică.

– Acum trebuie să uităm. Eu, pentru că ştiu că nu trebuia să las ca toate astea să se întîmple, iar tu, pentru că în curînd în viaţa ta va fi un alt bărbat.

N-avea nici un rost să-i spună că nu va exista un alt bărbat. A închis ochii şi-a înţeles că urmau să se despartă.

Rafael a ieşit şi Annie s-a aruncat pe pat plîngînd în hohote.

Cînd s-a liniştit a adormit cu gîndul la el şi s-a trezit tîrziu, exact cînd în cameră intra Kathleen.

– Bună dimineaţa, domnişoară, a spus camerista cînd Annie s-a ridicat, deschizînd ochii cu greu.

– Bună dimineaţa, a bombănit sperînd ca fata să nu descopere nimic care s-o compromită.

– Bucătarul spune că astăzi vă întoarceţi la St. James, acum că balul s-a terminat.

Annie a ridicat capacul de pe tava pe care i-o adusese Kathleen, mirosind cu poftă cîrnaţii, ouăle şi pîinea prăjită.

– L-ai văzut cumva pe prinţ în dimineaţa asta?

– Da, domnişoară, a părăsit palatul foarte devreme împreună cu domnul Barrett. S-au dus la Parlament să vadă ce se întîmplă cu fratele domnişoarei Covington.

Ca prin farmec Annie n-a mai putut mînca şi a pus furculiţa încet pe farfurie privind-o absentă pe Kathleen care căuta prin rochiile din dulap.

– Astăzi purtaţi albastru? Se potriveşte atît de bine cu ochii dumneavcastră!

– Lasă, Kathleen, îmi aleg singură rochia, a spus Annie liniştită. Vrei să iei tava şi să-mi aduci apă caldă ca să fac o baie? Şi vezi dacă domni-

şoara Covington se simte bine.

– Da, domnişoară, a încuviinţat camerista.

Curînd, Annie se cufunda într-o cadă mică, cu trupul încă fierbinte după o noapte atît de lungă... Ştia că nu va regreta niciodată că se dăruise lui Rafael cu atîta pasiune.

După baie, s-a îmbrăcat cu rochia cu flori albastre pe care i-o alesese Kathleen mai devreme şi imediat ce fata i-a schimbat lenjeria de pe pat, a ieşit cu obrajii în flăcări.

A căutat-o pe Phaedra peste tot: în sufragerie, pe terasă. Nu era nicăieri. S-a întors spre sala de bal admirînd oglinzile şi pereţii ornamentali simţind parcă muzica şi braţele lui Rafael în jurul ei în timp ce se învîrteau în ritmul valsului.

Cînd s-a întors obosită, Felicia era chiar în faţa ei.

– Eşti... eşti sigură că pe Jeremy l-ai văzut?

– Da, a spus Annie sigură.

Felicia a suspinat şi şi-a umezit buzele uscate.

– În copilărie el intra mai mereu în tot felul de încurcături. Tata a crezut că armata îl va întări, îl va face bărbat şi uite, viaţa lui se termină aici, a spus încet.

Annie ar fi vrut să-i spună că armata nu avea

nici o legătură cu faptele lui. Era singurul vinovat.

Felicia continua să vorbească parcă adresîndu-se unei persoane nevăzute. Ochii ei căprui, frumoşi, priveau aiurea, iar prin pielea fină, transparentă, se zăreau venele subţiri, albastre.

– Rafael ar fi trebuit să fie un exemplu pentru Jeremy şi el îl aruncă în cuşca cu lei.

Observîndu-i tulburarea, Annie a prins-o de mijloc şi a împins-o pe bancheta de piatră, pe care s-au aşezat împreună.

– Ai trecut prin atîtea, a spus Annie. Vrei să-ţi aduc nişte apă?

– Nu, a şoptit Felicia trăgînd-o de mînă. Numai tu poţi schimba hotărîrea lui Rafael. Ţine la tine şi poate dacă-l rogi îl trimite pe Jeremy în exil.

Annie a închis ochii şi filmul evenimentelor din piaţă s-a derulat la fel de înfricoşător.

– N-am nici o influenţă asupra prinţului, i-a mărturisit cu tristeţe.

Domnişoara Covington a încercat s-o contrazică, dar o voce masculină, de neconfundat a răspuns din spatele ei:

– Domnişoara Trevarren are dreptate, a spus Rafael.

Domnişoara Trevarren, s-a gîndit Annie. Într-a-

devăr, el uitase noaptea care trecuse, aşa cum promisese şi adevărul acesta o durea foarte tare, mai ales că ochii lui o fixau cu o răceală ce-i îngheţa sîngele. Deşi ţin foarte mult la oaspetele nostru, a continuat el, trebuie să recunosc că nu o consult în problemele fundamentale de politică ale acestei ţări.

Deşi cuvintele lui erau adevărate, o făceau pe Annie să se simtă mizerabil. Doar cu o noapte înainte prinţul se desfătase cu trupul ei, iar acum părea un străin.

Agitată, Felicia a sărit în picioare şi l-a apucat de haine.

– Te rog, lasă-l pe Jeremy să piece din Bavia, trimite-l undeva în Anglia sau Franţa. Pedepsindu-l, nu vei rezolva nimic...

Rafael a prins-o de încheieturile mîinilor şi Annie a putut să observe o umbră de durere întunecîndu-i ochii.

– Locotenentul Covington a fost identificat şi de alţi oameni care au participat alături de el la raidul din piaţă. Cu toţii au fost scoşi din armată şi vor fi judecaţi şi închişi.

– Nu, Rafael... Nu face asta, te implor, a suspinat Felicia.

Prinţul a tras-o în braţele sale murmurîndu-i întruna cuvinte de compasiune, cu privirile aţintite asupra Anniei.

Îşi ascunde foarte bine sentimentele, a reflectat Annie şi a plecat fără să poată scoate un cuvînt.

În după-amiaza aceleiaşi zile, din ordinul prinţului, împreună cu Phaedra, a trebuit să se întoarcă la St. James, escortată de un număr mult mai mare de soldaţi ca la venirea în Moravia. Chandler şi Felicia au rămas în oraş cu Barrett şi Rafael.

Prinţesa stătea tăcută pe bancheta ei, cufundată aparent în lectura unei cărţi de poezii.

Annie era neliniştită şi avea nevoie de compania prietenei sale mai mult ca oricînd.

– Balul a fost minunat, a deschis gura în speranţa unui dialog.

– Da, a aprobat Phaedra. Ţi-ai petrecut cam mult timp cu Rafael. Lumea vorbeşte deja despre voi.

– Niciodată n-am ascuns sentimentele mele pentru prinţ. Mai ales faţă de tine.

– Pari schimbată azi, a spus prinţesa desfăcîndu-şi boneta şi aşezînd-o frumos lîngă ea pe

banchetă. Eşti mai dornică de viaţă, mai fericită. Sper că nu te-ai lăsat cucerită de farmecele fratelui meu.

– Nu e treaba ta, Phaedra St. James, a spus repede Annie simţind că se înroşeşte.

– Oh, Annie. Rafael nu se va căsători niciodată cu tine şi mai ales acum cînd ţara lui se prăbuşeşte. Chiar dacă n-ar fi fost război şi n-ar fi fost nevoit să fugă, situaţia ar fi aceeaşi. El vrea să se căsătorească cu cineva nobil. Cu tine se va purta frumos, te va trimite într-o casă respectabilă şi atîta tot. Vei fi amanta lui.

Annie îşi sacrificase fecioria, viaţa, pentru o noapte cu el, dar nici o clipă nu l-a privit ca pe cineva superior, cu sau fără titlu. Dragostea pentru el era eternă, fără început şi fără sfîrşit.

– Phaedra, îl iubesc, îl ador. Dar nu voi fi amanta lui şi nici a altui bărbat.

– Ce vei face atunci?

– Nu ştiu sigur, a spus Annie cu vocea gîtuită de lacrimile care voiau să curgă. Pe de-o parte, poate că era mai bine dacă nu-l cunoşteam, pe de altă parte, n-aş trăda cele întîmplate azi-noapte pentru nimic în lume.

Discuţia lor s-a încheiat şi s-au întors în linişte

la palat.

După apusul soarelui, cînd Annie stătea în balcon privind spre capitală, a văzut un glob strălucitor pe cerul întunecat. Şi soldaţii au observat jocul de lumini care a urmat şi au dat imediat alarma.

A alergat pe scări şi întîlnind un ofiţer l-a întrebat:

– Ce s-a întîmplat?

– Se pare că în capitală se dau lupte grele, spuse el grăbindu-se.

Moravia, palatul, Rafael... şi inima Anniei a luat-o razna. Războiul pe care prinţul îl aşteptase atît izbucnise din senin. Deci Bavia era în război şi el, Rafael, prinţul ei, era principalul inamic.

A urcat scările cu greutate şi după ce s-a schimbat în pantaloni, Phaedra a dat buzna speriată.

– A venit sfîrşitul, a ţipat ea. Vom muri cu toţii!

Capitolul 12

Luminile portocalii izbucniseră în întuneric, consumînd vise şi coşmaruri, frumuseţi şi zboruri, datorii şi înfrîngeri. Haosul stăpînea noaptea, iar Rafael privea oraşul de la una din ferestrele Parlamentului, emoţiile sale reflectînd exact ceea ce vedea.

Era disperat pentru că lumea pe care o ştia, o iubea, îşi jertfise viaţa pentru ea se zvîrcolea în agonie. În acelaşi timp era fericit că Annie se afla

în siguranţa zidurilor vechi ale castelului din St. James. Era fericit pentru că ea îl primise în patul ei, în trupul ei, în intimitatea căruia simţise lucruri incredibile. Îi dezvăluise fiecare secret al pasiunii cerîndu-i tot ce avea de oferit, distrugînd orice obstacol.

Pentru cîteva minute a închis ochii retrăind momentele de fericire petrecute cu ea. Dar Barrett l-a trezit brusc din visare.

– Armata aşteaptă ordinele tale: să apărăm Moravia sau să plecăm. Te-ai hotărît?

Rafael a făcut un semn de rămas-bun pămîntului pe care-l ştia de copil, mării, locurilor înverzite, stîncilor şi turmelor de oi ce coborau munţii.

– Da, a spus într-un tîrziu întorcîndu-se spre Barrett. Trimit trupe să apere ţăranii de rebeli, mă întorc la castel în St. James, o mărit pe Phaedra, apoi tu îi treci graniţa spre Franţa.

– Şi?

– Şi îţi urmezi drumul mai departe. Eliberezi oamenii pe care-i conduci şi eşti liber ca şi ei. Poţi pleca în America sau poate în Australia. Ai nişte bani depuşi la *Banca Craver* din Londra, care-ţi vor fi necesari să te pui pe picioare la început.

Barrett a privit oraşul în flăcări.

– Şi tu?

– Am mai discutat. Rămîn în Bavia.

– Pînă cînd vei fi prins şi spînzurat?

– Un tablou cam tragic. Nu crezi, Barrett?

– La naiba, ascultă-mă! Nu părăsesc ţara asta blestemată chiar dacă va trebui să te leg. Pentru Dumnezeu, Rafael, a continuat el, crezi că aş putea trăi mai departe ştiind că mi-am părăsit la greu cel mai bun prieten?

– Din clipa asta îndatoririle tale s-au sfîrşit, Barrett; este ultimul tău drum spre St. James. Poate c-ar fi mai bine să pleci chiar acum.

– Sîntem prieteni de aproape douăzeci de ani. Ce zici de îndatoririle faţă de prietenia noastră?

– Te porţi ca o femeie părăsită, Barrett. Termină cu smiorcăiala asta!

S-au privit cu furie.

– Vă recomand să părăsiţi Moravia, domnule, a spus Barrett ţintind cu ochii un punct de sub urechea dreaptă a prinţului. Vă pregătesc escorta în cincisprezece minute. Între timp, ce doriţi să fac cu prizonierii?

Prinţul era încruntat şi nehotărît. Nu putea nici să-i predea rebelilor, nici să-i judece deocamdată.

– Vor fi judecaţi la castel.

Barrett a înclinat capul într-un gest de supunere rece, apoi a ieşit.

După o jumătate de oră, un detaşament de cincizeci de soldaţi împreună cu şeful lor îl aşteptau să coboare.

Rafael a privit spre prizonieri cu indiferenţă, apoi cu durere amintindu-şi de suferinţa Feliciei, de tremurul din trupul ei neajutorat în braţele sale.

Tocmai încăleca armăsarul cînd a apărut Lucian.

– Un moment domnule, a spus abia stăpînindu-şi nervii.

– Ce este?

– Aş putea să te ajut să nimereşti chiar în mîinile duşmanului, bastard nenorocit, dar pentru binele Phaedrei şi al Anniei, mă abţin, i-a spus el la ureche.

Brusc, prinţul a înfipt mîna în gîtul lui imobilizîndu-l.

– Şi eu am fost tentat să fac asta de atîtea ori, că nici nu mai ştiu să număr. Nu mă forţa Lucian, căci altfel, chiar aici, în acest moment, te dau jos de pe cal şi te bat pînă cînd...

– Rebelii îi vor pe Covington şi pe oamenii lui, a reuşit să vorbească Lucian. Ai salva multe vieţi dacă i-ai preda lor.

– De cînd ştii ce vor rebelii? l-a întrebat prinţul încruntîndu-se.

– Aud multe de cînd am ajuns la treapta de jos.

– Împrăştie atunci printre războinici ştirea că prizonierii vor fi judecaţi în St. James de un tribunal format din oameni simpli, locuitori ai acestei ţări, şi nu osîndiţi la moarte de nişte rebeli.

Lucian l-a salutat în scîrbă şi s-a îndepărtat.

– Eşti gata, Înălţimea Ta?

– Da, a răspuns prinţul.

Au ieşit repede pe poarta de vest a Moraviei, fără incidente. Probabil că rebelii erau prea ocupaţi să distrugă oraşul decît să-i atace pe ei.

Pe drum mulţi bărbaţi, femei şi copii părăseau capitala cerînd ajutor prinţului. Acesta a ordonat ca un detaşament de douăzeci de oameni să-i însoţească pe refugiaţi pînă la St. James.

În noaptea aceea norocul i-a surîs lui Rafael ajutîndu-l să sosească cu bine la castel.

Ajuns acolo, după ce a trecut de porţile masive, Rafael a descălecat. Oamenii lui începuseră deja să povestească celor din jur despre luptele din Moravia.

Şi-a scos mănuşile extenuat, tînjind după un

coniac, cînd o umbră i-a tăiat calea făcîndu-l să-şi atingă sabia. Era Annie îmbrăcată băieţeşte în pantalonii de acum foarte cunoscuţi prinţului.

– E tîrziu, domnişoară Trevarren, a spus el, ar trebui să fii în pat.

Luminile lunii şi flăcările torţelor din jur aruncau scîntei în părul ei mătăsos care se desfăcuse din agrafă.

– Am trecut de vîrsta aceea, a spus aruncîndu-se la pieptul lui şi înconjurîndu-i gîtul cu braţele.

A ţinut-o strîns, deşi ar fi trebuit s-o îndepărteze.

– Annie! Atît a reuşit să spună cu gura în părul ei minunat.

– Am crezut că te-au omorît, a spus fata printre lacrimi. Eram sigură că n-o să te mai văd niciodată.

– Ssst, a şoptit Rafael luîndu-i faţa în palme. Acum sînt aici şi vreau să fii tare pentru mine. Nimic nu mă face mai vulnerabil ca lacrimile tale.

– Vreau o sabie, a rostit ea revenindu-şi ca prin minune.

Prinţul, care îşi dorise atît de mult s-o ducă în pat şi să facă dragoste cu ea pînă la epuizare, a fost surprins de cuvintele ei.

– Poftim?

– Am spus că vreau o sabie, a reluat arătînd spre teaca lui. La puşti nu prea mă pricep.

Gîndul că Annie dorea să-l apere, că ar fi folosit un pistol, o sabie sau chiar un arc îi umplea sufletul de bucurie şi de dragoste.

– Domnişoară Trevarren, în acest castel bărbaţii sînt cei care se luptă. Singurul lucru pe care-l poţi face este să stai liniştită pînă cînd te vom putea duce în siguranţă la familia ta în Franţa.

Privea şocată cum o părăsea. Şi Rafael era la fel de nemulţumit, dar nu putea lăsa ca nevoia de ea să-i întunece minţile.

– Înţeleg, a spus încet.

– Bine. Dar nu era bine deloc. Îl mistuia dorinţa de a se arunca în braţele ei, să-i sărute sînii calzi şi atît de rotunzi, să se lase copleşit de pasiunea ei, să uite durerea că trebuiau să se despartă în curînd.

– Te rog, lasă-mă acum.

Annie l-a privit mult, ochii ei trădînd iubire, frustrare, apoi resemnare şi a făcut un pas spre el şi l-a sărutat pe frunte.

– Ştiu că-mi vrei binele, Rafael, dar tu ai mai multă nevoie de mine decît îţi închipui. Ai nevoie de dragostea mea ca de aer. Lasă-mă să fiu alături de tine.

Prinţul a închis ochii, şi-a amintit de iubita lui Georgiana care îi fusese prietenă şi soţie, care murise apărîndu-l şi purtîndu-i copilul pe care şi-l dorise.

– Nu! A strigat spre amintirile dureroase şi spre cea care voia cu atîta îndîrjire ca totul să se repete. Nu, Isuse! Dar ea l-a mîngîiat, de parcă ar fi vrut să-i vindece rănile.

– Te iubesc!

Îi mai spusese şi altădată, dar acum cuvintele ei erau mai convingătoare ca oricînd. Nu, nu trebuia să-i permită să-l iubească prea mult, să se implice prea adînc... .

– Nu eşti prima femeie care face aceeaşi greşeală, iar eu nu-ţi împărtăşesc sentimentele. Aseară doream o femeie şi tu erai atît de singură şi de doritoare, că te-am folosit fără remuşcări.

Cuvintele lui au lovit în plin. Chipul Annie s-a albit şi Rafael ar fi dorit să-şi retragă minciuna. Era prea tîrziu.

– Poţi să-ţi negi sentimentele cît pofteşti, Rafael St. James, a şoptit ea, dar vreau să ştii că e prea tîrziu, trupul tău mi-a spus deja adevărul.

– Nu, Annie. Prinţul a închis ochii ca să poată minţi în continuare. Te înşeli, noaptea trecută ai crezut ce-ai vrut, pentru că eşti prea naivă să

accepţi adevărul.

– Te prefaci! i-a strigat înfuriată. Vrei să mă aperi ca să nu fiu rănită mai tîrziu, dar îţi spun din nou: inima mea îţi aparţine de prea multă vreme şi nu mai este nici o cale de întoarcere.

Spunînd asta, Annie l-a lăsat s-o urmărească, disperat că pierduse controlul asupra situaţiei.

Ce-a vrut de la el? S-o ceară în căsătorie? Rafael se lupta pentru viaţa lui şi fusese cinstit faţă de ea de la început, înainte de a face dragoste cu ea. Ce-o făcuse să creadă că lucrurile se schimbaseră? Pur şi simplu îşi pierduse capul cînd l-a văzut trecînd podul spre castel. Îl iubea cu disperare.

Şi-a spălat faţa cu apă rece, apoi a ieşit din cameră dornică să-şi ceară scuze pentru purtarea ei necugetată. La ora aceea tîrzie Rafael nu se putea afla decît în trei locuri: în camera sa, în camera de consiliu sau în bucătărie.

În camera de consiliu la fel ca şi în bucătărie era pustiu şi întuneric, aşa că s-a îndreptat spre dormitorul lui.

A ciocănit sfioasă şi glasul prinţului a poftit-o amabil înăuntru. Stătea lîngă foc cu un pahar de coniac în mînă, pe care la vederea ei, era gata să-l verse.

– Am crezut că mi-ai spus să intru, a vorbit ea închizînd uşa.

– Nu vreau să mai aud nimic.

– N-am venit să te seduc. Am venit să-mi cer scuze.

– Şi ce rugăciune a inspirat acel gînd nobil?

– Era bine dacă în locul Phaedrei ai fi mers tu la St. Aspasia. Maicile te-ar fi învăţat să te porţi mai frumos cu un om care-şi recunoaşte greşelile.

După ce a îmbrăcat un halat verde, Rafael s-a întors în dormitor şi abia atunci a vorbit din nou:

– Ţi-au spus cumva maicile, domnişoară Trevarren, că e primejdios să te aventurezi seara în dormitorul unui bărbat?

– Nu, n-au făcut-o, a răspuns ea cu greu.

– Atunci ar fi bine să fii atentă, a continuat prinţul luîndu-şi paharul.

– Vrei să mă laşi să-mi cer scuze sau nu?

– Hai, domnişoară Trevarren, să auzim cu ce-ai păcătuit.

– Dacă vrei să fii grosolan n-ai decît, a spus ea cu glas nefiresc de subţire. Am venit să-mi cer

scuze pentru că m-am aruncat în braţele tale cînd ai sosit. Am făcut-o numai pentru că eram bucuroasă că n-ai păţit nimic.

– Îţi mulţumesc că te-ai bucurat că n-am murit.

– Dacă ai de gînd să persişti în atitudinea asta domnule, mă văd nevoită să-mi revizui părerea.

El a rîs dintr-o dată, apoi cînd s-a liniştit i-a spus serios:

– Nu prea înţeleg de ce insişti să-ţi ceri scuze.

– Ai uitat că ne-am certat?

– Ce ceartă ? A ridicat din sprîncene.

– Înainte de a face dragoste mi-ai spus că va trebui să uităm cele ce vor urma şi să ne purtăm ca doi străini. Am acceptat, dar în seara aceasta... După o pauză scurtă, cînd şi-a revenit, Annie a continuat: În seara asta ţi-am spus că te iubesc şi că am fost născută ca să-ţi stau alături. Îmi pare rău că mi-am pierdut cumpătul dezvăluind lucruri pe care nu trebuia să le afli, deşi ele sînt foarte adevărate.

Rafael a scos un geamăt de durere şi disperare.

– Oh, Doamne, Annie, n-ai idee ce-mi faci şi ce-ţi faci. Te rog, cruţă-ne! a spus apropiindu-se de ea. Ce ţi-am spus azi-noapte a fost adevărat. N-am ce să-ţi ofer decît durere şi necazuri.

Nu era înţelept şi totuşi a pus mîinile pe umerii lui puternici.

– Nu e adevărat, a şoptit ea. Mi-ai oferit deja atîta fericire...

Rafael i-a mîngîiat bărbia, iar Annie s-a ridicat pe vîrfuri şi l-a sărutat pe frunte. Eşti îngrijorat că nu-mi poţi oferi mare lucru, dar ce-ţi pot eu oferi...

– Oh, Annie, nu! Pentru binele nostru, te rog... a gemut el sprijinindu-şi capul de fruntea ei.

– Pentru binele nostru? Din cîte ştiu putem muri oricînd. Mîine sau peste cîteva zile, deci atitudinea ta rezervată nu va folosi la nimic. Rafael, fericirea e ca un fum sau ca o scînteie în noapte. N-ar trebui oare să ne bucurăm de fiecare clipă?

– Annie... Şoapta lui era plină de suferinţă.

– Noapte bună dragostea mea, a spus ea încet după ce l-a mai sărutat o dată şi s-a întors să piece. Dar Rafael i-a prins mîna şi a oprit-o.

– Rămîi...

Capitolul 13

Annie s-a întors să se uite în ochii lui Rafael, care-şi schimbaseră reflexele argintii în gri-cenuşiu.

– Vrei cu adevărat? l-a întrebat cu teamă.

Rafael stătea atît de aproape, încît căldura trupului său o ardea.

– Dumnezeu să mă ajute, i-a răspuns cu voce aspră, adîncă, dar asta vreau.

– Cum rămîne cu onoarea ta?

– La naiba cu onoarea! Nu vezi că am trecut peste ea? Nu vezi că nevoia de tine e mai mare decît celelalte?

S-a sprijinit de uşă, în timp ce ei îi cucerea gura cu o forţă nestăpînită, pînă cînd genunchii ei s-au înmuiat precum ceara. Sînii treziţi împingeau cu sfîrcurile lor întărite prin bluza de bumbac, iar în abdomen un şarpe se zvîrcolea înnebunit.

Într-un tîrziu Rafael şi-a ridicat capul şi a privit-o îndelung.

– Pleacă dacă te simţi stînjenită, căci dacă rămîi te voi răvăşi, fără să-mi pese de timp ca şi data trecută.

Timpul şi pasiunea erau aşa de puternice că Annie avea impresia că nu-şi va reveni niciodată. Trezea în ea nevoi noi, necunoscute, iraţionale, teribile, care o pregăteau pentru ce avea să urmeze.

– Am fost vreodată stînjenită? a întrebat sprijinită de uşă cînd Rafael îşi scotea cizmele, pantalonii şi bluza, descoperindu-i goliciunea în faţa căreia a rămas încremenită.

Într-un tîrziu i-a desfăcut părul strecurîndu-şi mîinile prin el şi împrăştiindu-l pe umerii ei de zeiţă.

A sărutat-o gemînd ca un înfometat, iar degetele ei i-au desfăcut halatul pipăindu-i fiecare muşchi puternic ce tremura la atingerea ei. Rafael a gemut mai tare, a străpuns cu limba gura ei delicată, s-a luptat cu limba ei ascuţită încercînd să-şi satisfacă foamea de ea care nu-i dădea pace.

Ştia că el era furios pentru că-l făcuse să o dorească cu disperare şi voia s-o pedepsească cu o aşteptare lungă, insuportabilă, dar ei nu-i păsa atîta timp cît putea să-l ţină în braţe, să-l mîngîie, să-l simtă din nou adînc împlîntat în trupul ei.

Rafael a ridicat-o şi a aşezat-o uşor pe pat. S-au sărutat muşcîndu-şi buzele şi rostogolindu-se unul peste celălalt încercînd să se domine pe rînd.

Apoi, dintr-o dată ritualul iubirii s-a derulat foarte încet. Rafael i-a sărutat picioarele, genunchii, acolo unde pielea era atît de sensibilă, şi mai sus spre abdomen, întîrziind în jurul buricului, a sînilor, pe gît, în spatele urechilor mici, delicioase; s-a jucat cu trupul şi sufletul ei cu tandreţe, sărutîndu-le şi gustîndu-le ici şi colo, peste tot. Voia s-o cunoască, să şi-o aducă aminte, s-o facă fe-

meia lui.

– Annie, a murmurat pătrunzînd dintr-o dată în ea, făcîndu-i nervii să vibreze, făcînd-o să-şi piardă minţile, să-şi ofere trupul într-o avere primitivă, fără ruşine. Înnebunit, murmura cuvinte fără înţeles, pierzîndu-şi controlul în mişcări perfect sincronizate cu mişcările ei.

Cînd totul s-a terminat într-o explozie de fericire, au rămas agăţaţi unul de celălalt pradă unui somn profund.

S-a trezit înfăşurat în buclele Anniei, cu emoţii şi gînduri amestecate, aşa cum i se întîmpla de fiecare dată cînd făcea dragoste cu o femeie.

Mult mai tîrziu s-a sculat şi Annie, i-a privit chipul îngrijorat şi dorinţa lor a renăscut parcă şi mai puternică decît prima dată şi s-au iubit iar şi iar pînă la epuizare.

Dimineaţa şi-a făcut apariţia spulberînd visul de dragoste şi prinţul s-a sculat, a sărutat-o uşor pe umărul cald, şi după ce s-a spălat în camera mică pentru baie, s-a schimbat şi s-a întors în

dormitor. Acolo, l-a întîlnit pe Lucian care privea trupul Anniei cu ochii dilataţi de plăcere. La vederea prinţului s-a întors încet spre el cu faţa scăldată de un zîmbet satisfăcut.

– Ce mult ai vrea să mă omori! Dar nu poţi nici măcar să ridici vocea ca să n-o trezeşti pe iubita ta amantă.

– Ieşi, a spus încet Rafael.

– Ar trebui să-ţi fiu recunoscător pentru că o înveţi pe Annie cîte ceva din plăcerile trupeşti. Va avea nevoie de un iubit cît timp lipseşti. Gîndeşte-te cum va fi cînd te voi înlocui în patul ei.

Prinţul şi-a păstrat calmul, dar i-a vorbit printre dinţi:

– Ai întrecut orice limită şi n-am de gînd să-ţi fac jocul. Într-adevăr n-am să-ţi vorbesc în faţa Anniei, dar sînt destule camere în acest castel unde-mi pot lua revanşa.

Lucian l-a ascultat aruncînd încă o privire spre patul unde fata dormea liniştită ca un prunc.

– Trebuie să-ţi vorbesc, Rafael, şi ce-ţi voi spune n-are nici o legătură cu Annie.

Au ieşit împreună în hoi.

– Spune!

– Am venit să te avertizez: se organizează un

complot. Rebelii plănuiesc să pătrundă în castel, să-l ridice pe Covington şi oamenii lui, şi să-i execute unul cîte unul în mijlocul pieţei din Moravia. Nu mă întreba de unde ştiu.

– Cum vor trece de porţi? a întrebat prinţul încruntat.

– Răspunsul e vechi: ai mulţi duşmani printre supuşii din palat.

– Cine?

– Ei, vrei prea mult, a spus Lucian zîmbind.

Rafael era foarte îngrijorat. În curînd, urma nunta Phaedrei şi prin castel se vor perinda o mulţime de invitaţi, un moment prielnic pentru ca rebelii să se strecoare fără a folosi un „cal troian".

– Observ că te-am pus pe gînduri, a adăugat Lucian. Mai e ceva. Dacă informaţiile mele îţi sînt de folos vreau să mă eliberezi din armata ta nebună...

Dar Rafael nu-l mai asculta de mult; se gîndea cum să-i avertizeze pe Phaedra şi Chandler de planul rebelilor.

– ... şi s-a culcat cu Barrett, a sfîrşit fratele său monologul.

– Ce? l-a întrebat prinţul neatent.

– Am spus că Phaedra s-a întîlnit cu Barrett la

căsuţa de pe malul lacului şi în alte locuri ascunse, unde... Apoi arătînd cu capul spre dormitorul lui Rafael a adăugat: se pare că e sezonul fecioarelor.

Prinţul l-a prins de cămaşă cu ambele mîini, mîrîind.

– Barrett şi Phaedra? Gîndeşte-te bine, *frate!*

– Îţi spun adevărul, a zis Lucian încercînd să se elibereze. Întreabă-ţi prietenul dacă nu mă crezi.

Rafael l-a eliberat simţind o durere ca o arsură în stomac. Uitase cu desăvîrşire că Barrett îl avertizase că o iubeşte pe Phaedra.

– La naibal a şoptit trecîndu-şi o mînă prin păr.

– Ei bine? Lucian aştepta în linişte decizia prinţului. Sînt liber? Am scăpat de hainele acelea îngrozitoare şi de armata ta?

– Da, i-a răspuns Rafael absent. Dar nu-ţi arde uniforma, voi hotărî după nuntă dacă trebuie să ieşi din armată.

Înainte să se întoarcă în cameră, s-o trezească pe Annie şi s-o trimită în dormitorul ei, a fost întîmpinat de o cameristă care-i zîmbea fericită.

– Bună dimineaţa, Înălţimea Ta, i-a spus politicos.

– Bună dimineaţa, Evelyne. Te rog să aduci

mai tîrziu niște prosoape și niște cearceafuri curate.

– Da, domnule, a spus fata îmbujorîndu-se. Deja am aranjat cîteva camere pentru musafirii invitați la nuntă.

Era disperat. A alergat spre camera de consiliu urmărit de imaginea lui Barrett făcînd dragoste cu sora lui. L-a chemat imediat și a încercat să se calmeze.

– Nu mă așteptam ca tu... A început prințul de cum ofițerul a păsit în încăpere.

– O iubesc și voi muri pentru ea, a spus Barrett liniștit întinzîndu-i un pistol. Te rog, hai să terminăm.

– Cum naiba s-a întîmplat? Phaedra urmează să se căsătorească cu alt bărbat și așa se va întîmpla dacă el o mai vrea.

– Nu te teme, se va căsători. Eu nu sînt bun pentru ea. Ții minte? Bun pentru altele, dar nu și pentru ea, ca soț.

– A spus ea că se căsătorește cu Chandler?

Barrett s-a trîntit într-un fotoliu și a privit prin fereastra din spatele biroului.

– N-are încotro, așa că omoară-mă acum și să terminăm odată.

– Doamne, Barrett, ce încăpățînat. Capitala se

prăbuşeşte, rebelii vor veni în curînd aici şi tu-mi spui că vrei să-ţi petreci tot restul vieţii alături de sora mea.

– Vrei să ştii ce e mai rău?

– Nu, a spus Rafael, dar mă tem că-mi vei spune.

– I-am povestit în detaliu lui Chandler despre mine şi Phaedra.

– Ce?

Barrett a rîs mînzeşte, apoi a continuat:

– Am crezut că o va elibera de angajamentul ăla stupid, că mă va provoca la duel. Oricel Dar a ridicat din umeri şi a zis că lucruri dintr-astea se întîmplă foarte des. .

– Doamne!

– E comic. Nu? Gîndul că Phaedra se căsătorea cu alt bărbat mă făcea să simt nevoia să mă arunc de la fereastră şi uite-l pe Chandler care-mi spune că „nu contează" că viitoarea lui soţie şi cu mine ne rupem hainele reciproc ori de cîte ori avem ocazia să fim împreună.

Rafael a închis ochii în faţa imaginilor inevitabile.

– Doamne, Barrett! Vorbim despre sora mea! Dacă nu te controlezi s-ar putea să te arunc eu

de la fereastră.

– Îmi pare rău. Deci, care e porunca, Înălţimea Ta? Să-mi dau demisia şi să părăsesc domeniul sau să mă alătur bandei lui Covington?

– Nici una, nici alta. N-am avut niciodată nevoie de sfatul tău mai mult ca acum. Numai spune-mi dacă are vreun sens să-ţi spun să stai departe de sora mea?

– Ar servi la ceva să-ţi spun să stai departe de Annie Trevarren? i-a întors Barrett cuvintele ridicându-se de pe scaun.

– Nu, a recunoscut prinţul.

– Iată răspunsul la întrebare.

– Poate mă descurc mai bine cu Phaedra.

– Poate cu domnişoara Trevarren sau cu poarta.

– Într-adevăr, a spus prinţul, ai atins cel mai important lucru în momentul de faţă. Şi acum despre prizonieri.

Ca o pedeapsă, Annie a trebuit să participe şi la ultima probă la rochia de mireasă a Phaedrei,

ascultînd plictisită sporovăielile doamnei Rendennon care se întorsese de curînd din Moravia.

– Totul era cuprins de flăcări, nici nu ştiu cum am ajuns aici. Sper să avem noroc s-o vedem pe prinţesă măritată înainte să ne ocupe anarhiştii ăştia.

Pentru un timp Annie a crezut cu adevărat că Rafael era un tiran aşa cum îl descriau rebelii, oameni asupriţi ani în şir de tatăl şi bunicul prinţului. Ei îşi doreau libertatea mai mult decît ţineau la viaţa lor, neştiind că se răzbunau pe cine nu trebuia şi era tîrziu să mai dea înapoi. Ochii fetei s-au umplut de lacrimi.

– Termină, o să strici rochia prinţesei, a dojenit-o Augusta.

– Ştii ce-aş vrea să faci cu rochia asta şi cu fiecare ac înfipt în ea?

Cineva a aplaudat. Era Lucian.

– Ce cauţi aici? l-a întrebat Annie furioasă.

– Am venit să-mi cer scuze, a spus simplu. Cred că armata m-a mai maturizat.

– Minunat, a zis fata admirîndu-i cămaşa albă, haina gri, impecabilă, şi pantalonii negri strînşi pe picioarele lui puternice. Ce s-a întîmplat, Lucian? Te-a dat Barrett afară din armată?

Bărbatul şi-a încrucişat mîinile peste piept într-un gest mîndru.

– De fapt n-am fost un soldat prea rău, numai că Rafael, cu bunătatea ce-l caracterizează, mi-a iertat păcatele şi m-a readus în mijlocul familiei. M-am schimbat, Annie, şi vreau să-ţi arăt cît de loial şi de valoros pot fi ca prieten.

– Adică?

– Ca să te conving, aş putea începe cu o plimbare prin castelul pe care nu l-ai văzut niciodată, dar mai bine altă dată, acum sînt vremuri cam tulburi şi nu ne permit să facem excursii.

Annie se temea să rămînă prea mult în compania lui, mai ales că Rafael urma să fie ocupat cu luptele de stradă.

– Sper să nu te temi că n-o să mă port civilizat, a continuat Lucian zîmbind. Abia m-am întors din Purgatoriu şi ştiu că Rafael ţine foarte mult la tine, aşa că nu voi face nici un gest necugetat. N-am de gînd să ajung alături de Covington.

– E aici? La St. James?

– Da, a spus el oprind o cameristă care trecea pe lîngă ei. Ajut-o pe domnişoara Trevarren să se schimbe de rochia asta enormă. Nu ţi-a spus Rafael? a reluat Lucian. Jeremy Covington şi oa-

menii lui vor sta aici pînă vor fi judecaţi.

S-a temut dintr-o dată. Imaginea pieţei din Moravia cu oameni loviţi, tînărul împuşcat, case arzînd, călăreţi peste tot, Covington lovind-o cu cizma, totul a revenit într-o viteză uluitoare, ca o roată în care te învîrţi pînă cînd ameţeşti.

– Annie, ţi-e rău? a întrebat-o Lucian îngrijorat sprijinind-o de braţ.

Şi-a umezit buzele, a încuviinţat şi a încercat să zîmbească.

– Ne întîlnim în hol peste zece minute, a spus el părăsind-o brusc.

După plecarea lui, cu ajutorul cameristei, Annie a înlocuit rochia Phaedrei cu cea purpurie pe care o purtase de dimineaţă, după ce părăsise camera lui Rafael. Era gata în clipa în care a apărut şi Lucian.

Capitolul 14

Lucian s-a purtat aşa cum promisese, conducînd-o prin coridoare întortocheate, prin camere mici cu pereţi scobiţi şi scurţi şi tavane joase.

– Pe vremuri oamenii erau mai mici, a spus el ferindu-şi capul de grinda pe sub care treceau. A ridicat lanterna luminînd tunelul întunecos plin de praf şi plase de păianjen, iar Annie s-a gîndit cu groază că ar fi trebuit să se schimbe în pantaloni. Dar nu era momentul să se întoarcă; dorea să

cunoască fiecare cotlon pentru a se folosi de el în cazul în care rebelii ar fi ocupat castelul.

– Ţi-e frică de coridoarele astea întortocheate? a întrebat-o.

– Nu, de ceea ce se va întîmpla Baviei şi familiei St. James.

– Am senzaţia că familia şi-a trăit vremurile de glorie. Gata, s-a terminat! Pînă şi labirintul arată că toate se sfîrşesc la un moment dat.

O tristeţe grea a cuprins-o, gîndindu-se la Rafael. Chiar dacă el ar supravieţui revoluţiei, cu siguranţă că va rămîne fără ţară, fără istorie, deci fără trecut.

– Nu fi tristă, micuţo! Tot răul spre bine. Şi Rafael ţi-ar spune la fel, crede-mă.

– Ai dreptate, dar sînt atîtea lucruri după care-ţi vine să plîngi.

– Am impresia că ţi-e teamă de mine, a observat trist Lucian. Ai încredere, nu-ţi fac nici un rău. Şi liniştea s-a aşternut peste ei o dată cu întunericul din jur.

– Mai sînt şi alte pasaje secrete? a întrebat ea într-un tîrziu.

– Urmează-mă şi-ţi voi arăta mii de drumuri spre ieşirea din domeniul St. James, de care nici

măcar prinţul nu ştie.

Dar Annie era tare nemulţumită să constate că din moment ce erau atîtea drumuri spre ieşire, erau cu siguranţă cel puţin tot atîtea intrări.

În ciuda plaselor de păianjen, a prafului, a mucegaiului, a şobolanilor şi a liliecilor care-i însoţeau peste tot, Annie savura din plin excursia ciudată. Cîteva tunele le-au purtat paşii pe sub drumurile domeniului, pe sub zidurile castelului şi pe sub grădinile de trandafiri undeva departe de luptele dintre rebeli şi soldaţii prinţului.

– Am presimţit că tunelurile din această parte a castelului n-au fost folosite de secole, pentru că le-a dispărut căptuşeala din lemn sau cărămidă ca la celelalte. Oricum e plin de oase pe aici, a spus Lucian întorcîndu-se spre Annie cutremurată de frică.

– Cred că am văzut destul, a zis ea privindu-şi rochia murdară.

– E ora 12:30, sper că n-am pierdut prînzul, a adăugat Lucian, cercetîndu-şi ceasul de buzunar.

– Şi eu.

A însoţit-o pînă în holul de unde porniseră, apoi s-au despărţit pornind fiecare în direcţii opuse.

Cincisprezece minute mai tîrziu, după ce şi-a schimbat rochia, s-a spălat şi şi-a periat părul lung prins în agrafă, Annie a intrat senină în sufragerie, unde nu l-a întîlnit decît pe Rafael pe acelaşi scaun din capătul mesei.

Cînd a observat-o, prinţul s-a ridicat uşor, apoi s-a aşezat din nou cu coatele pe masă îngîndurat. Fata şi-a umplut farfuria şi a pus-o avînd grijă să nu fie prea aproape de el. L-a privit tăcută şi fiecare nerv din trupul ei s-a trezit la viaţă; era efectul nopţii de dragoste petrecute împreună.

– Mi-a spus Lucian că l-ai adus pe Covington pentru judecată, a spus cu o voce pe care nu şi-o recunoştea.

Rafael a împins farfuria şi-a luat paharul cu vin, s-a lăsat pe speteaza scaunului şi a privit-o prin lichidul rubiniu.

– De cînd eşti confidenta fratelui meu?

Liniştită, Annie a desfăcut un sandviş şi a turnat piper peste carne.

– Ne-am împăcat, a spus privindu-l lung. În dimineaţa asta mi-a arătat nişte coridoare ascunse sub castel. Crezi că pot fi folosite?

Pumnul lui Rafael a izbit masa cu furie împrăştiind pe jos cîteva tacîmuri.

– La naiba, Annie! Vrei să mă înnebuneşti?

– Cred că noaptea trecută am făcut o treabă destul de bună, a spus ea aruncînd şervetul, în timp ce prinţul făcea eforturi supraomeneşti să se calmeze.

– Să nu te mai apropii de Lucian. Nu e un om de încredere, iar intenţiile lui nu sînt deloc onorabile.

– Da? Pot totuşi să te întreb care sînt ele?

– Plănuieşte să vă căsătoriţi, a spus bînd dintr-o dată tot vinul din pahar.

– Scuză-mă, am impresia că nu înţelegi, Înălţimea Ta. A cere mîna unei femei este un lucru cît se poate de onorabil.

– Atunci dă-i drumul! Mărită-te cu el. Măcar acesta să fie singurul lucru bine făcut pe domeniul St. James.

Observînd că împinsese lucrurile prea departe, Annie a şoptit:

– N-ai grijă Înălţimea Ta. Ţi-am mai spus, dacă nu-l pot avea pe prinţul Rafael St. James, atunci va trebui să rămîn fată bătrînă. Voi scrie poezii şi voi purta rochii albe, iar oameni vor crede că am puteri misterioase...

– Prostii, a întrerupt-o Rafael. Vei pleca în

America, te vei căsători cu un bancher sau un avocat... Va avea grijă tatăl tău de toate astea... În orice caz, foarte curînd, vei avea şase copii, ca şi tine se vor căţăra pe tot felul de turnuleţe... şi vei rămîne la fel de frumoasă şi de seducătoare ca acum; vei fi o mamă minunată. A făcut o pauză şi a umplut din nou paharul. Cît îl invidiez pe bărbatul acela, Annie, iubito... pentru că va trăi fericirea alături de tine o viaţă întreagă... Dar pînă atunci, fă ce-ţi spun. Fereşte-te de Lucian. E ca un vultur care-şi caută prada.

– Încîntător! s-a auzit vocea lui Lucian. Sînt distrus. Rafael, am crezut că vom învăţa împreună să ne purtăm ca nişte fraţi.

Fără să-l bage în seamă, Rafael s-a întors spre Annie.

– Îl vrei? Iată-l! Apoi a părăsit sufrageria trîntind uşa.

– Cred că am sperat prea devreme la o împăcare, a spus Lucian privind în urma lui.

Dar Annie nu-l asculta. Şi-a terminat masa, atentă numai cu o ureche la poveştile bărbatului de lîngă ea. Apoi, ieşind în hol, a întrebat de Phaedra pe prima cameristă care i-a ieşit în cale.

– Am văzut-o mai devreme, domnişoară, a

spus fata, cînd i-am pregătit baia, aşa cum mi-a poruncit, după ce s-a întors dintr-o plimbare călare prin ploaia rece.

– Mulţumesc.

A găsit-o pe prinţesă în camera ei, în pat, sorbind cu nesaţ dintr-o cană cu ceai fierbinte.

– Să nu îndrăzneşti să mă certi pentru că am călărit prin ploaie, au fost primele cuvinte cu care şi-a întîmpinat prietena. Dacă stau bine şi mă gîndesc şi tu ai făcut la fel nu de mult.

– N-am vrut să te cert, doar să văd cum te mai simţi, a spus Annie încet.

– Bine. Mai sînt doar două săptămîni pînă la nuntă, a zis prinţesa cu tristeţe, şi asta numai dacă Rafael reuşeşte să conducă ţara pînă atunci. Şi ce mulţi oaspeţi au accepat invitaţiile, deşi vremurile sînt aşa de tulburi.

Într-adevăr, în Bavia situaţia era îngrijorătoare şi totuşi, nu numai oaspeţii, dar şi ţăranii aşteptau cu nerăbdare, ca pe o salvare, ceremonia căsătoriei.

– Rochia-ţi vine perfect, a spus Annie. Vei fi o mireasă fermecătoare.

– Biata de tine, te-am chinuit atîta cu probele doamnei Augusta şi ai trecut prin atîtea primejdii

de cînd eşti în Bavia...

– Ssst, a liniştit-o Annie. Dar lacrimile prinţesei au început să curgă în şiruri lungi udîndu-i faţa şi părul.

– M-am purtat mizerabil. Ţi-am spus atîtea lucruri urîte despre legătura ta cu Rafael...

Annie a întrerupt-o din nou îmbrăţişînd-o cu dragoste prietenească.

– Cînd te măriţi. E greu să te desparţi de atîtea lucruri minunate. E foarte emoţionant.

Phaedra şi-a şters lacrimile zîmbind înviorată.

– Pot să-ţi ofer o cană cu ceai?

Annie a refuzat politicos şi s-a uitat spre uşile terasei. Ploaia se scurgea pe geam asemeni unor împuşcături. Îşi imagina cum arătau cărămizile ude din curtea interioară, luminînd intrarea cu reflexele lor portocalii şi asculta cu inima copacii foşnind, şoptindu-şi taine nemaiauzite. Şi-a plimbat ochii peste statuile din fîntînă, figuri strălucitoare în cascada de apă ce dansa la picioarele lor.

– Ştii că Jeremy Covington este întemniţat în castel? a întrebat Annie simţind cum i se încleştează maxilarele amintindu-şi ochii lui înfricoşători, la balul de logodnă.

– Presupun că Rafael n-avea cum să-i lase pradă rebelilor.

– Ştii cumva unde este Felicia? Cu siguranţă că Rafael a luat-o şi pe ea.

– E în Franţa. A făcut o criză de nervi şi fratele meu a trimis-o la un sanatoriu. Nu trebuie să te învinovăţeşti, Annie, ai făcut exact ce trebuia, a încurajat-o Phaedra.

– E adevărat, dar îmi pare rău că Felicia suferă atît. Nu merită, a fost atît de drăguţă cu mine...

– Cred că nu numai studentul şi negustorii au suferit cumplit în ziua aceea, a spus prinţesa scoţînd o rochie din dulap. Gata, hai să ne gîndim şi la lucruri mai plăcute. Ca de exemplu, ce mîncăm la nuntă şi cum aşezăm invitaţi...

Annie a zîmbit. Era minunat să ştie că Phaedra se simţea mai bine.

În seara aceleiaşi zile, prinţul nu şi-a făcut apariţia la cină. Era cu Barrett în camera de consiliu organizînd planul de apărare al domeniului St. James.

După cină, Annie a urcat în camera ei şi l-a aşteptat pe prinţ pînă tîrziu, dar el n-a venit. Supărată, s-a culcat tremurînd şi s-a trezit cu un sentiment ciudat de primejdie apropiată. Ploaia se

oprise şi lumea părea mai fericită şi mai bună, destul pentru ca ea să fie fericită.

S-a spălat, s-a îmbrăcat cu fusta de călărie, cizmele şi bluza de bumbac, apoi a coborît în holul pustiu şi imediat spre sufragerie. A luat un măr din fructieră, pline prăjită, ouă şi cîrnaţi, şi a ieşit în curte. Aerul era proaspăt şi soarele strălucea.

Deşi era o dimineaţă minunată, în jur plutea ameninţarea războiului. Santinele postate în toate direcţiile, înarmate pînă în dinţi, căruţe încărcate cu alimente ieşeau pe poartă şi oamenii amărîţi şi speriaţi stăteau lîngă zidurile castelului. Era o harababură de nedescris şi soldaţii se încurcaseră în împărţirea hranei şi a păturilor. Atunci s-a hotărît repede. S-a urcat într-o căruţă, a dat o comandă scurtă celor doi locotenenţi din apropiere să-şi aşeze soldaţii în linie dreaptă. Pe cîţiva dintre ei i-a trimis la castel să mai aducă alimente, pături şi corturi.

Cînd soarele era deja sus pe cer, totul era în ordine şi lumea era mulţumită. Persoanele rănite fuseseră transportate în capelă şi îngrijite de personalul din palat. Annie a ajutat şi ea copiii şi bătrînii îngroziţi, le-a dat apă şi mîncare, obli-

gîndu-i să se odihnească în paturile întinse în biserică. La sfîrşitul zilei, cu părul ud şi încurcat, cu hainele şifonate şi murdare, stătea extenuată afară, sprijinită de uşa capelei ţinînd în braţele subţiri un copil.

Rafael care a observat-o de la distanţă s-a apropiat cercetînd-o îngrijorat.

– Ce faci? a întrebat-o cu voce joasă.

– Încerc să-i ajut pe oamenii aceştia.

– Nu vreau să te amesteci.

– Bine, a şoptit Annie ca să nu trezească bebeluşul ce dormea, dar ei au nevoie de mine.

– Li s-a dat mîncare şi adăpost, a spus el neliniştit.

– Sînt îngroziţi, iar unii foarte bolnavi şi n-au mîncat de multă vreme, Rafael.

El a tăcut, o tăcere dureroasă pentru că Annie ştia că-şi iubea supuşii şi ar fi făcut orice pentru binele lor. Voia să-l atingă, să-l încurajeze, dar s-a gîndit că prea multă afecţiune l-ar fi făcut să se simtă slab şi el avea nevoie de putere, de puterea ce renăştea din durere.

– Oricum nu le eşti de nici un folos dacă nu mănînci ceva, a spus Rafael. Şi Annie... În clipa aceea o femeie a ieşit din capelă şi a luat copilul

din braţele Anniei.

– Da? a întrebat ea după ce au rămas din nou singuri.

– Mulţumesc, a spus simplu şi a plecat.

– Bună seara, domnişoară, a spus Kathleen care apăruse ca din pământ. Doamne, aveţi părul ud şi hainele aşa de murdare, cu siguranţă nici n-aţi mîncat, aveţi suflet de înger...

– Cum ai ajuns aici? a întrebat-o Annie uimită de întîlnirea lor şi aşezîndu-se într-un scaun lîngă foc.

– Ne-au eliberat rebelii înainte să plece din oraş. Pe drum ne-am întîlnit cu soldaţii prinţului care ne-au recunoscut şi ne-au adus pe caii lor.

– Mă bucur atît de mult că eşti aici! Am nevoie de ajutorul tău, Kathleen într-un fel pe care nu-ţi imaginezi.

– Este apă fierbinte la bucătărie, a spus camerista, lăsaţi-mă s-o aduc să vă spălaţi puţin, apoi vă pregătesc ceva de mîncare.

O oră mai tîrziu după ce făcuse baie şi mîncase, Annie stătea pe scaun, iar Kathlleen îi peria părul. Annie îi povesti fetei despre refugiaţii care aveau nevoie de îngrijire medicală.

– Da domnişoară, o să vă ajut, dar o să am

grijă şi de dumneavoastră. Nu trebuie să vă depăşiţi puterile şi apoi să staţi în pat.

Annie a zîmbit.

– Ai unde să dormi?

– Da domnişoară, am primit tot ce-mi trebuie. Nu vă faceţi griji, mă descurc.

– Da, ştiu.

Puţin mai tîrziu cînd s-a aşezat istovită în patul moale, Annie a adormit imediat.

Dimineaţa următoare, la fel de obosită ca şi noaptea ce trecuse s-a ridicat repede din pat.

– Nu vă grăbiţi, a spus Kathleen încet. Chiar şi îngerii au nevoie de mîncare.

– Vorbeşti de îngeri şi cafeaua asta e dumnezeiască.

Capitolul 15

O iubea...

Ştia din seara în care o salvase de pe acoperişul castelului şi a fost sigur cînd a întîlnit-o din nou cu un copil în braţe rezemată de uşa capelei.

Era disperat, aşa cum stătea pe piatra udă din turn privind prin geamul uşii marea luminată de lună. Se prăbuşea o dată cu ţara lui şi durerea nu-i dădea pace. Dar lucrurile se schimbaseră: voia să trăiască pentru el, pentru Annie, iar pentru asta era în stare de orice, deşi se temea.

– E tîrziu Înălţimea Ta, a răsunat vocea lui Barrett din întuneric. Trebuie să te odihneşti.

– Nu eşti numai comandantul gărzii, acum ai devenit şi infirmiera mea. Eşti schimbător, prietene. Îmbătrîneşti?

Barrett l-a ignorat ca de obicei, pentru că era un bărbat chibzuit şi ţinea foarte mult la prietenia lor.

– Annie Trevarren e o doamnă adevărată, a spus admirativ. Ştii că şi-a petrecut după-amiaza ajutînd oamenii, ordonînd soldaţilor ce să facă, împărţind în stînga şi în dreapta mîncare şi sfaturi?

– Da, ştiu, a spus prinţul. E periculos dar nimic n-o poate ţine deoparte dacă-şi pune ceva în minte şi Doamne, cît e de adevărat! Aş fi vrut aşa de mult ca ea să fie o laşă, să nu-i pese de nimeni şi de nimic. Poate ar fi fost în siguranţă acum.

– Nici noi nu sîntem în siguranţă, Rafael, şi poate e mai bine că are o ocupaţie.

– Poate, a fost prinţul de acord. Ce ştii de Moravia?

– E linişte, incendiile s-au stins...

– În sfîrşit o veste mai bună. Mîine începem alegerea juraţilor pentru procesul lui Covington.

– Va fi o muncă grea, a remarcat Barrett. Cine

crezi că-i va judeca?

– Locuitorii acestui oraş care-şi vor desemna oamenii necesari.

– E o situaţie delicată. Deşi nu sînt de acord cu faptele lui Covington şi ale oamenilor lui, nu cred că e bine ca ţăranii să-l judece.

– Şi ce propui?

– Să ducem prizonierii în Franţa sau Spania şi să-i judecăm acolo.

– Nu, a spus Rafael, crima s-a comis aici, în Bavia, şi oamenii ei trebuie să-i judece.

– De acord, dar se zvoneşte că-i arunci în gura lupului ca să-ţi apropii oamenii simpli, săraci.

– E prea tîrziu să mai spăl numele familiei St. James.

Cînd Annie şi Kathleen au ajuns în hol, au fost surprinse să întîlnească acolo o masă de oameni: locuitori ai oraşului, servitoare şi soldaţi.

Meşteşugari, păstori, fermieri şi pescari aşezaţi în linie treceau pe rînd să vorbească cu Rafael şi Barrett, care stăteau la o masă şi puneau întrebări

notînd de zor.

Cu toate că în ultima vreme relaţiile dintre Annie şi Rafael se răciseră, curiozitatea a împins-o să vadă ce se întîmplă. S-a apropiat de rînd şi a tras un bărbat de mînecă, pe care l-a întrebat despre cei adunaţi.

– În holul ăsta mare vor fi judecaţi prizonierii, iar noi am fost chemaţi să-i alegem pe juraţi.

Annie a încuviinţat cu tristeţe. Ea urma să depună mărturie împotriva lui Covington, un individ lipsit de scrupule, care o ura de moarte. Gîndul acesta a cutremurat-o, dar şi-a continuat drumul alături de Kathleen spre capelă, unde cu ajutorul femeilor au pregătit împreună o supă caldă pentru toate gurile flămînde care le aşteptau cu nerăbdare.

Spre prînz şi-a făcut apariţia în biserică Phaedra, iar Annie a crezut pentru o clipă că venise să dea o mînă de ajutor. Prinţesa însă a strîmbat din nas nemulţumită.

– Ce miros! a spus cu scîrbă.

– Bineînţeles că miroase urît, a constatat şi Annie supărată. Oamenii aceştia sînt bolnavi.

– De ce nu au fost duşi în nişte barăci sau în nişte corturi? Aici, în capelă, peste două săptă-

mîni trebuie să mă mărit. Dacă nu va dispare mirosul pînă atunci? Fără să aştepte răspunsul Anniei s-a întors să plece.

– Nu pleca, Phaedra! a strigat Annie. Poate vrei să ne ajuţi să curăţăm mizeria.

Încurcată, prinţesa a aprobat din cap şi s-a apucat şi ea de treabă, pentru a da peste nas servitorilor care începuseră să comenteze.

Toată dimineaţa sosiseră în trăsurile lor tot felul de invitaţi la nunta Phaedrei, dar Annie nu se gîndea la ceremonie; avea prea multe de făcut ca să se bucure de evenimentul ce urma să aibă loc la castel.

De-abia la ora 13:00 a reuşit Kathleen s-o convingă pe Annie să mănînce ceva acolo, în bucătărie. Stăteau la masă înconjurate de servitoare care nu discutau decît de moartea tînărului din piaţă. Puţin le păsa de nunta prinţesei şi Annie asculta cu interes.

– Ştie cineva cine l-a împuşcat pe student? le-a întrebat Kathleen.

Toată lumea s-a întors cu faţa spre domnişoara Trevarren, martora incidentului. Ea şi-a umezit buzele şi a dat din cap; nu văzuse nimic, deşi fusese foarte aproape de fîntînă.

Cook, o femeie robustă, a întins mîna şi a luat o bucată de pîine de pe farfuria din mijlocul mesei lungi.

– Prinţul nostru, Rafael, şi-a cam luat porţia de necaz. Are tot dreptul să fie şi el fericit aşa cum era înainte de moartea prinţesei Georgiana, soţia lui.

Annie s-a bucurat să afle că mai existau oameni care credeau despre Rafael că era un om bun.

– Trebuie să ne întoarcem la bolnavii noştri, a spus Kathleen punînd capăt prînzului. Vă rog să mai faceţi nişte ceai şi supă, s-a adresat ea bucătăreselor.

Au lucrat la capelă pînă tîrziu. Annie era mai obosită chiar decît în noaptea anterioară. Ar fi vrut să facă o baie şi să se arunce în pat, dar bunele maniere nu permiteau o astfel de purtare cînd castelul era plin de oaspeţi de seamă. S-a spălat rapid, s-a schimbat într-o rochie verde şi după ce şi-a periat părul a coborît în sufragerie.

Cînd a intrat, Rafael care stătea în capul mesei

i-a aruncat o privire indiferentă. Pentru el Annie părea invizibilă, dar era prea istovită ca să o mai intereseze. La un moemt dat s-a scuzat şi a părăsit încăperea alergînd. În dormitorul ei, s-a schimbat şi a lăsat-o pe Kathleen să-i perie părul mult timp pînă cînd a bătut cineva la uşă.

– Bună seara, Înălţimea Ta, a spus camerista amabilă uitîndu-se întrebător spre Annie.

– Rămîi, i-a spus prinţul.

Annie nu s-a mişcat şi l-a privit prin oglindă simţindu-şi pulsul bătîndu-i în urechi ca o tobă.

– Apreciez felul în care i-ai ajutat pe locuitorii oraşului atît în afară, cît şi în interiorul castelului, dar cred că ţi-ai depăşit puterile. În seara asta, la masă, arătai extenuată, abia te mai ţineai pe picioare.

Primul impuls al Anniei a fost să-l mîngîie, dar ştia că la primul contact îşi va pierde raţiunea şi-l va ruga să rămînă cu ea pentru încă o noapte.

– Nu pot să-mi dau seama cum ai observat, cînd toată seara nu mi-ai aruncat nici o privire.

– Te înşeli, draga mea prinţesă americană, a spus Rafael rîzînd.

Annie s-a întors şi s-a uitat în ochii lui citind în ei compasiunea, frustrarea, tristeţea, şi ceva ca o mare afecţiune, dacă nu cumva era chiar dra-

goste.

– Acum înţeleg de ce nu vrei să pleci din Bavia. Şi eu simt la fel. Aş dori cît timp mai sînt pe aici să-i ajut pe oameni din toate puterile.

I-a mîngîiat obrazul fin cu degetele, străpuns de emoţii profunde.

– Mă bucur că înţelegi. Eu am datorii mari faţă de poporul acesta, dar tu eşti un simplu oaspete la castel, nu-ţi irosi forţele.

– Într-adevăr, pentru mine nu e o datorie, dar conştiinţa nu-mi dă pace. Simt nevoia să fac şi eu ceva pentru ei.

– Dar riscurile...

– Ce vrei să fac? s-a răstit ea. Să stau în solariu şi să cînt la harpă?

– Atunci fii măcar atentă. Eu am deja conştiinţa încărcată şi nu cred că aş fi în stare să suport dacă ţi se va întîmpla ceva.

– Vreau să te ajut, Rafael, nu să-ţi creez probleme. Uite, promit că voi fi atentă.

– Cred că trebuie să mă mulţumesc cu atît. S-a aplecat şi a sărutat-o pe frunte. Mă întorc la invitaţii Phaedrei. Noapte bună, Annie.

Ea i-a răspuns cu o înclinare a capului, apoi prinţul a ieşit.

Kathleen n-a pus nici o întrebare, dar şi-a făcut

de lucru aşezînd păturile şi pernele, apoi aprinzînd focul în cămin. Annie îi era recunoscătoare pentru tăcerea ei. Avea nevoie de linişte ca să-şi potolească bătăile inimii.

La castel oaspeţii continuau să sosească, deşi în holul cel mare procesul de alegere al juraţilor se desfăşura nestingherit. Annie şi-a văzut de munca ei încercînd să-şi abată gîndul de la Jeremy Covington. Ştia că imediat după proces şi după nunta Phaedrei urma să fie trimisă înapoi acasă. Deci nu-l va mai vedea pe Rafael niciodată. Pînă atunci s-a hotărît să nu-l mai necăjească, aşa că a cinat singură, cu toate că nu ştia niciodată ce mînca, s-a odihnit în fiecare zi cîte o oră la prînz, iar serile se culca mereu la ora 20, deşi nu reuşea să adoarmă decît foarte tîrziu.

Curînd, cînd a început procesul, a fost nevoită să-şi întrerupă activitatea pentru a savura spectacolul. Locotenentul Covington şi cei paisprezece soldaţi erau aşezaţi pe bănci paralele, în faţa lor judecătorul, iar spectatorii ocupau spaţiul liber de pe margini. Rafael şi Barrett priveau de la dis-

tanţă cu chipuri lor impasibile.

Annie s-a forţat să-l privească pe Covington, ca să se obişnuiască cu figura lui pentru întîlnirea inevitabilă ce urma. Ofiţerul avea faţa palidă, hainele rupte, murdare, dar nu părea flămînd sau bătut. Simţindu-se privit, şi-a întors ochii spre ea cu atîta ură, încît a făcut-o să tremure.

Annie Trevarren era primul martor şi cînd a fost strigată s-a apropiat încet de biroul judecătorului, îmbrăcată în rochia ei simplă, maro, aleasă de Kathleen dintr-un dulap vechi, şi cu părul strîns într-o agrafă la spate. Era fermecătoare, deşi privirea locotenentului o înspăimînta şi conştientă că Rafael era acolo lîngă ea.

A respirat adînc şi a aşteptat cu mîinile împreunate. Barrett s-a apropiat şi i-a întins Biblia pe care ea a jurat să spună adevărul, apoi s-a aşezat pe scaunul adus special pentru martori. Judecătorul a rugat-o să povestească întîmplarea din piaţă şi Annie sigură pe forţele proprii a derulat minute în şir, juraţilor şi spectatorilor din jur, filmul zilei de coşmar pe care o trăise cu atîta intensitate.

Puţin mai tîrziu, Kathleen i-a adus o cană cu apă rece, pe care a băut-o dintr-o suflare.

– Ar fi bine să staţi puţin întinsă, domnişoară,

i-a spus fata blînd. Aţi trecut printr-un moment foarte dureros povestind din nou... Cînd a văzut că Annie voia să se împotrivească a continuat: Amintiţi-vă că i-aţi promis Înălţimii Sale să aveţi grijă de dumneavoastră.

– Bine, a spus Annie.

– Numai o oră şi pe urmă vă întoarceţi la lucru cu forţe proaspete.

Dar n-a ajuns în camera ei. S-a oprit în solariu, unde s-a aşezat pe un scaun de piatră, lîngă fereastră.

– Vreţi ceai sau ceva de mîncare?

– Nu, mulţumesc Kathleen şi nu uita cînd te întorci la capelă sau pleci în sat să mă iei cu tine.

– Am înţeles, domnişoară.

După plecarea fetei, Annie a închis ochii şi a aţipit.

După mărturia Phaedrei, curtea a oferit fiecărui prizonier posibilitatea să vorbească juraţilor. Rafael asculta tăcut şi gîndurile lui zburau la Annie. Voia să fugă s-o ia în braţe şi să-i spună cît de mîndru fusese de ea şi ce mult o iubea.

Dar procesul continua şi soldaţii vorbeau cînd tare, cînd încet, recunoscîndu-şi sau nu vinovăţia. Cel mai rău dintre ei era Jeremy Covington care convins fiind că făcea parte dintr-o familie sus-pu-

să îşi putea permite să încalce legea şi să abuzeze de putere. Rafael simţea nevoia să-l strîngă de gît.

În finalul discursului său oratoric, locotenentul s-a ridicat în picioare amenințîndu-l pe preşedinele tribunalului, un om deosebit de respectat de locuitorii Baviei. Imediat, Barrett a pus doi oameni să-l ducă înapoi în temniță cu oamenii lui, apoi a anunțat că prima zi a procesului se încheiase.

După plecarea prizonierilor, şeful gărzii s-a apropiat de Rafael.

– Aş bea ceva, i-a spus prinţului şi s-au deplasat amîndoi în foaierul de la intrare, exact în clipa cînd o tînără îmbrăcată sărăcăcios, a coborît scările aruncîndu-i lui Rafael o privire scurtă. Prinţul s-a gîndit cîteva clipe la figura ei şi a întors capul s-o mai privească o dată, dar fata dispăruse.

– Încă nu ştim cine l-a împuşcat pe student, a spus Barrett.

– Nu, a spus prinţul îngîndurat.

Capitolul 16

A doua zi de dimineaţă, îmbrăcată cu aceleaşi haine ponosite, Annie asculta cu inima la gură, ascunsă sub scară, desfăşurarea procesului din hol. Se simţea rău şi vinovată de neputinţa ei în faţa bolii nemiloase care lovise locuitorii Baviei. Lipsa celor mai simple reguli de igienă din casele lor prăpădite constituia focarul infecţiilor de toate genurile, de la febră tifoidă la holeră.

Îngîndurată, a tresărit la ţipetele lui Covington

care se ridicase în picioare şi asemeni unei fiare în lanţuri se zbătea cu pieptul şi faţa pline de sudoare. A fost nevoie de patru soldaţi ca să-l poată linişti, gata să-l ducă înapoi în celulă. Rafael i-a oprit printr-un semn scurt.

– Lăsaţi-l să vorbească, a ordonat el.

– Nu vreau să mor pentru ceva ce n-am făcut! a strigat Jeremy. Apoi a arătat cu mîna spre unul dintre soldaţii de lîngă el. El l-a omorît pe student.

– Să te ia naiba, Covington! a spus bărbatul cu faţa albă de furie.

– Cum te cheamă, soldat? l-a întrebat Rafael.

– Peter Maitland, Înălţimea Ta.

– Tu l-ai împuşcat pe student?

– Da.

– De ce? a continuat prinţul.

– Spunea lucruri îngrozitoare la adresa Înălţimii Tale, aşa că v-am apărat.

Rafael arăta ca un om bolnav. Cum va putea oare să-l pedepsească pe omul acela?

Din locul ei, Annie i-a simţit durerea şi-i părea rău că nu se afla mai aproape, dar i-a transmis tăcută un mesaj de îmbărbătare şi prinţul s-a întors spre ea. S-au privit nemişcaţi minute în şir, ochii lor trimiţînd săgeţi de foc prin mulţimea din

jur. Cînd Rafael a reuşit să vorbească din nou, a făcut-o cu un dezgust fără margini:

– Luaţi-l!

Juraţii s-au sfătuit între ei şi preşedintele tribunalului s-a ridicat şi a strigat:

– Linişte!

Văzînd că domnişoara Trevarren nu voia să plece, Kathleen s-a apropiat de ea cu două scaune. Rafael şi Barrett aşteptau tăcuţi.

După o oră, decizia a fost luată şi prinţul s-a îndreptat spre Annie cu faţa tristă.

– Mă duc în capelă, domnişoară, a şoptit Kathleen îndepărtîndu-se.

Plină de remuşcări Annie l-a privit pe prinţ. Mai mult ca sigur că tot spectacolul acela dezgustător n-ar fi avut loc dacă ea şi prinţesa nu s-ar fi aventurat în piaţă în după-amiaza atacului.

– Juraţii au hotărît: Covington şi cei treisprezece soldaţi vor fi întemniţati şase luni pînă cînd castelul va fi ocupat de rebeli. Maitland va fi spînzurat...

– Ai fost de acord cu sentinţa?

– N-am avut încotro, a răspuns prinţul supărat, înlăturînd de pe faţă cîteva şuviţe rebele.

– Îmi pare foarte rău pentru tot ce s-a întîm-

plat. Am trăit un adevărat coşmar toate zilele astea.

El a zîmbit, i-a sărutat palma şi a simţit şocul atingerii şi plăcerea atît de familiară care i-a cuprins din nou întregul trup.

– O să uiţi, Annie. Apoi privind-o din cap pînă în picioare a continuat: Cu toată averea şi renumele familiei Trevarren, cred că în sufletul tău eşti totuşi un om simplu, o ţărancă.

Fata a rîs fericită. Voia să-l strîngă în braţe şi să-l roage să plece împreună oriunde numai să fie departe de primejdia ce ameninţa Bavia, dar nu putea să-i ceară să se despartă de pămîntul strămoşilor lui, de ţara pentru care era în stare de sacrificiul suprem.

– Da, să ştii că toţi americanii au rădăcini sănătoase, de fermieri.

Rafael a luat-o de braţ şi au ieşit în curtea interioară inundată de lumina soarelui ce exploda prin picăturile de apă din fîntîna arteziană.

– Am auzit că pacienţii tăi sînt foarte bolnavi şi aş dori să stai cît mai departe de ei.

– Într-adevăr au febră mare, dar asta nu înseamnă că e periculos. Ce mă nemulţumeşte este că satele lor, unde mizeria dăinuie de mult

timp, constituie un adevărat focar de infecţii, a spus Annie mişcată de grija pentru oamenii aceia nenorociţi de precedesorii lui.

Au continuat să vorbească şi să rîdă împreună, fericiţi de apropierea şi intimitatea lor, ca doi copii.

– Uneori trăind aici, în castelul tău vechi, am senzaţia că mă întorc în timp, pe vremea cavalerilor, a spus ea visătoare.

– Da, numai că vezi, timpul regilor s-a sfîrşit, iar zilele castelului şi ale domeniului sînt numărate. Lumea se schimbă, Annie. Şi Bavia n-are loc în ea.

Era emoţionată. Rafael avea dreptate, nimeni nu putea sta în calea progresului.

– Dar nu e drept. Încă mai există dragoni şi cavaleri ai diavolului, singura diferenţă este că au alte înfăţişări.

Prinţul a zîmbit şi a sărutat-o exact pe nas.

– Aşa e şi cu prinţesele, a continuat el visul fetei. Unele se îmbracă precum servitoarele, vor să semene cu ţărăncile, dar cînd colo au inimi de regine.

Clipa de pace a fost brutal călcată în picioare de un zgomot infernal de roţi de căruţe, de copite

de cai, săbii şi vocii, iar Barrett a apărut ca din senin.

– Ce este? a întrebat Rafael.

– Un batalion de rebeli se apropie pe partea dreaptă a drumului.

Rafael s-a întors repede spre Annie şi apucînd-o de cot i-a spus în şoaptă:

– Cred că nu trebuie să te sperii deocamdată, dar dacă situaţia se înrăutăţeşte, te rog să ai grijă de Phaedra. Ştii că nu e prea curajoasă.

Annie a aprobat speriată. Ar fi vrut să-l atingă, să-şi ia rămas-bun, să plîngă. Nu, a refuzat să plîngă şi l-a urmărit îndepărtîndu-se împreună cu Barrett.

Cînd a rămas singură a privit cîteva clipe agitaţia soldaţilor care săreau parapeţii, apoi turnul cu ferestre înalte pe care-l escaladase cîndva.

S-a hotărît repede şi în cinci minute se grăbea prin coridor spre treptele care duceau în turn. Gîfîind, a pătruns în camera rotundă pe care o ştia goală. După ce ochii ei s-au obişnuit cu schimbarea de lumină, a cercetat obiectele întinse pe jos: o pătură, un coş cu pîine, brînză şi cîteva mere, o cadă de baie, un urcior cu apă. Era uluitor! Cine ar fi putut refuza confortul unui

dormitor pentru locul acela sinistru? De ce?

De unde se afla nu se auzeau decît strigătele de luptă ale oamenilor lui Rafael, care se zăreau în stradă. Lumina soarelui reflectată în apa mării a orbit-o şi a fost nevoită să se întoarcă cu faţa spre interiorul camerei. După ce şi-a mai revenit s-a apropiat din nou de fereastră să urmărească înaintarea trupelor rebele. Erau cam o sută de oameni, toţi înarmaţi cu puşti şi săbii, urmaţi de catîri încărcaţi probabil cu provizii.

Annie s-a mutat la altă fereastră pentru a vedea mai bine poarta palatului, dar copacii din jur îi blocau vizibilitatea. Trebuia să-i povestească imediat lui Rafael de descoperirea ei, dar mai întîi trebuia să aibă o vedere de ansamblu asupra situaţiei de jos. Dacă s-ar fi urcat pe acoperiş? Nu! Ultima oară frica o paralizase şi dacă n-ar fi fost prinţul care s-o salveze, cu siguranţă că în clipa aceea n-ar mai fi fost acolo în viaţă.

Cînd s-a întors, a observat o siluetă de femeie îndepărtîndu-se de uşă.

– Stai! a strigat fugind spre scări. Prea tîrziu, paşii se auzeau deja pe coridor.

A ieşit speriată să-l caute pe Rafael şi l-a descoperit în stradă îndemnîndu-şi oamenii la luptă.

Rebelii se apropiau şi dădeau ordine de tragere. Primele gloanţe au făcut ca masa de oameni să se retragă dincolo de podul rulant. Corpurile neînsufleţite ale celor împuşcaţi zăceau pretutindeni şi a simţit ceva ca un leşin cuprinzîndu-i sufletul. Kathleen care apăruse dintr-o dată lîngă ea, a prins-o de braţ şi a tras-o încet spre capelă. Înăuntru, panica era greu de stăpînit. Chiar şi bolnavii se simţeau pe un teren primejdios. Unul dintre ei a tras-o uşor de fustă şi i-a şoptit:

– Rebelii... sînt... în castel... în... pereţi şi sub... podele...

Annie a crezut că delirează, dar imediat şi alţii au început să se teamă. Trebuia să-l avertizeze pe Rafael de uşa secretă din zidul castelului, dar Kathleen a împins-o afară, spre scări.

Nu-şi mai amintea cum ajunsese în pat şi cîte ore dormise, dar cînd s-a trezit o lamă ascuţită de cuţit îi presa gîtul şi în faţa ei, chipul de fiară sălbatică a lui Jeremy Covington rînjea înfricoşător.

– Sigur că ţi-e frică, a şuierat el printre dinţi, şi cu siguranţă îmi va fi foarte greu să omor o creatură aşa de fermecătoare...

A încercat să ţipe, dar mîna lui liberă i-a acoperit gura cu brutalitate.

– Tîrfă nebunăl a spus apropiindu-şi faţa de ea cu respiraţia sacadată şi transpiraţia insuportabilă care o înspăimîntau. Dacă ţipi, a continuat el plimbînd cuţitul pe sprîncenele arcuite, pe gît, întîrziind pe sîni. Dar nu, n-o să ţipi... Mulţumită ţie, va trebui să trăiesc tot restul vieţii ca un criminal.

Annie îl privea îngrozită rugîndu-se în gînd să scape cumva.

– Acum o să-ţi iau mîna de la gură şi tu nu vei ţipa... Nu-i aşa? Te avertizez Annie, dacă ţipi o să înfig cuţitul ăsta în gîtul tău minunat. Îţi dai seama ce şoc va fi pentru bietul Rafael să-şi găsească amanta într-o baltă de sînge...?

Covington i-a desfăcut picioarele cu genunchiul, lăsînd cuţitul pe pernă şi privind-o pofticios.

Atunci Annie a început să ţipe şi l-a împins cu toată puterea pe care o mai avea.

Scuturat de frisoane trupul lui Jeremy s-a prăbuşit pe podea. În spatele lui era înfipt un pumnal, iar lîngă pat, dreaptă şi palidă, într-o rochie maro, cu mînecile întinse, stătea nemişcată Felicia Covington.

În clipa aceea, Phaedra, Chandler şi Lucian au pătruns în cameră trîntind uşa de perete.

Annie a rămas tăcută acolo unde era, pînă

cînd, cu cămaşa ruptă şi cu părul ciufulit, alergînd speriat, a apărut Rafael. A luat-o în braţe şi s-a agăţat de el, de trupul acela tare, singurul care-i putea oferi protecţia absolută, cu toată forţa. Peste umărul prinţului l-a zărit pe Lucian apropiindu-se de Felicia pe faţa căreia nu se mişcase nici un muşchi.

– Isuse! a gemut el. L-a omorît!

– Barrett! a strigat prinţul strîngînd-o pe Annie mai tare. Du-o pe domnişoara Covington într-un loc retras şi ai grijă să-şi revină.

Capitolul 17

– Domnişoara Trevarren se simte mai bine? a întrebat Barrett încet cînd l-a întîlnit pe Rafael la uşa camerei de consiliu, la o oră după incidentul din dormitorul Anniei.

Prinţul a încuviinţat fără să vorbească. O dusese pe Annie în apartamentul său, unde Kathleen îi dăduse un somnifer puternic şi numai după ce a adormit adînc a îndrăznit s-o părăsească.

– Ce-ai aflat? Felicia l-a eliberat pe Jeremy?

– Da. A sosit în castel de cîteva zile şi s-a

ascuns în turn.

– Cum naiba a reuşit să treacă peste gărzile tale?

– Uşor, presupun, a spus Barrett. A aşteptat ca soldaţii să adoarmă, apoi a păşit uşor peste ei, a furat cheile, l-a eliberat pe Covington, iar el pe ceilalţi.

– I-ai prins?

– Da. Mulţi dintre ei au rămas unde erau oprindu-l pe locotenent să omoare gărzile.

– Cum adică „mulţi dintre ei"?

– Peter Maitland a evadat, iar oamenii mei îl caută.

Au intrat împreună în birou unde Felicia îi aştepta pe un scaun înalt lîngă foc. Cînd l-a văzut pe Rafael faţa i s-a luminat.

– Înălţimea Ta.

Aproape că-i venea să plîngă pentru ea. Într-un fel el o împinsese în situaţia aceea dramatică.

– Bună, Felicia, a spus el. Ce s-a întîmplat în noaptea asta?

– Mi-am salvat fratele de la spînzurătoare, a murmurat şi zîmbetul i-a dispărut. Pe urmă, a trebuit să-l omor. Nu-l puteam lăsa să-i facă rău Anniei, asta nu făcea parte din planul nostru.

– Bineînţeles, a zis prinţul mîngîindu-i încet părul moale. N-ai vrut niciodată să răneşti pe cineva.

Lacrimile au umplut ochii Feliciei.

– Nu. S-au întîmplat atîtea în ultimul timp... atîtea lucruri îngrozitoare, Rafael. Am greşit, nu trebuia să-l eliberez pe Jeremy, dar a insistat atît... Mi-a spus că va fi spînzurat, că a fost torturat şi n-a mai rezistat... Sînt aşa de obosită... Pot să plec?

– Da, a spus prinţul ajutînd-o să se ridice. E o idee foarte bună.

– Mă arunci în temniţă? i-a întrebat privindu-l în ochi. Voi fi spînzurată pentru ce-am făcut?

– Nu. Îţi promit, a spus Rafael şi s-a întors spre Barrett care a luat-o încet de braţ.

– Să mergem, domnişoară.

Annie s-a trezit foarte devreme, scuturată de amintiri dureroase. Ar mai fi stat întinsă, dar avea atîtea de făcut...

Kathleen care dormise într-un scaun în aceeaşi cameră s-a sculat brusc, protestînd:

– Nu, domnişoară, aveţi grijă! Aţi făcut un şoc îngrozitor!

– Dar e o zi obişnuită şi trebuie să mă port ca atare.

– Aţi fost foarte aproape de moarte, domnişoară, i-a amintit.

Annie s-a spălat repede şi cu mîinile în şolduri a privit în jur.

– Se pare că nu am cu ce să mă îmbrac. Te rog să-mi aduci rochia maro şi pantofii.

– Dar domnişoară, lucrurile astea s-au murdărit noaptea trecută, spuse camerista.

– Da, ai dreptate. Atunci altceva: fusta neagră şi bluza cu volane.

– Bine, domnişoară.

Jumătate de oră mai tîrziu, cu părul strîns la spate, aşa cum obişnuia să-l poarte, cobora scara principală cu Kathleen în spatele ei ca o umbră. Cînd se apropiau de capelă, Lucian le-a tăiat calea.

– Ce faci? După atentatul de aseară ai ieşit la plimbare ca şi cum nu s-a întîmplat nimic?

– Nu sînt într-o dispoziţie prea plăcută în dimineaţa asta, Lucian. Încă un pas şi te pun la treabă în sat sau în capelă.

– Nu cred că-ţi pot fi de mare folos, a spus prinzîndu-i mîinile. Pentru Dumnezeu, Annie, lasă-mă să te duc de-aici, departe de locul ăsta pînă nu e prea tîrziu. Nu înţelegi ce se întîmplă? În cîteva zile sau chiar ore, castelul va fi ocupat şi transformat într-o baie de sînge.

Avea dreptate, a reflectat Annie cu calm. Dar în orice caz ea n-ar fi părăsit St. James fără Rafael.

– Cunoşti răspunsul meu, şi a intrat în capelă.

Toată dimineaţa a ascultat neliniştită zgomotele luptelor de dincolo de zidurile castelului, în timp ce oaspeţii soseau nestingheriţi prin poarta larg deschisă.

Abia tîrziu după-amiază, cînd stătea la soare pe marginea fîntînii l-a reîntîlnit pe Rafael. Venea cu Barrett spre ea şi chipul lui era trist, obosit, înfrînt.

– Cum se simte Felicia?

A privit-o surprins, trecîndu-şi mîna prin păr, un gest atît de obişnuit dar care o făcea de fiecare dată să tresară fericită.

– Nu fi îngrijorată, n-am aruncat-o în lanţuri. E într-o cameră confortabilă şi sub supravegherea unei cameriste. Primul vapor care va sosi o va

duce la un spital în Franţa.

– Nu m-am gîndit nici o clipă că ai fi putut s-o legi, a spus ea cu obrajii în flăcări. Aştepţi vreo vizită din partea tatălui meu?

– La ce te referi? Dacă l-am rugat să vină să-şi ia fata? a întrebat cu răceală studiind-o. *Oare voia să plece?* Nu, nu...

Era curios, uitase că el putea fi şi rece şi încăpăţînat. Pentru ea fusese mereu bărbatul tandru, minunat, care o învăţase să iubească cu pasiunea pe care n-o cunoscuse niciodată decît alături de el şi care avusese grijă de ea după incidentul cu Covington, ca un iubit...

– Ce poţi să-mi spui despre luptele din stradă? Ne aşteptăm la un asediu?

– Nu. Va trece mult timp pînă să se mai întîmple ceva. Ce-ţi fac pacienţii?

– Mai bine. Criza a trecut, dar nu sînt expert şi nu pot să spun cu precizie care e fenomenul.

Rafael s-a întors spre trăsurile care treceau podul.

– Ah, să se termine odată cu nunta Phaedrei, a spus mai mult pentru sine. Şi cînd te gîndeşti că pe vremuri de război oamenii ar trebui să stea la casele lor, dar cînd colo ei îşi riscă viaţa pentru

nişte vin şi prăjiturele.

– Sînt rare ocaziile fericite în Bavia.

– Ce ironie! Vom avea o nuntă şi o execuţie în acelaşi timp, a spus întorcîndu-se spre ea.

– Peter Maitland a evadat o dată cu Jeremy. Kathleen mi-a spus că...

– A fost prins, a întrerupt-o Rafael. Acum dacă nu te superi, aş dori să văd în ce stadiu se află construcţia spînzurătorii.

– Rafael, mai ai timp să schimbi data nunţii. Gîndeşte-te la Phaedra.

– Ai uitat că sînt prinţul acestei ţări şi fac tot ce doresc?

S-au despărţit supăraţi şi Annie s-a întors la capelă unde prinţesa poruncise cîtorva soldaţi să evacueze bolnavii.

– După ce terminaţi, vreau ca totul să fie curăţat, a spus ea cu autoritate.

– Phaedra? Annie s-a apropiat încet făcînd eforturi mari să se calmeze.

– Bună, Annie. Te simţi mai bine? După noaptea trecută...

– Mai bine, a spus Annie cu nerăbdare. Unde duci oamenii?

– Afară. Aici, peste exact cinci zile va fi nunta şi

nu vreau ca locul să miroasă urît.

– Ai dreptate, dar unde-i duci?

Întrebarea repetată şi de unul dintre soldaţi suna acuzator.

– Oh, Doamne, a spus Phaedra ştergîndu-şi fruntea cu o batistă. Într-un loc ferit...

Calmează-te, şi-a spus Annie. *E cea mai bună prietenă pe care o ai şi o iubeşti foarte mult.*

– Sub bucătărie sînt cîteva încăperi nefolosite, a zis Annie spre soldat. Cred că şi rebelii răniţi pot fi duşi acolo.

În ochii bărbatului strălucea indignarea, dar a executat ordinul fără comentarii.

Phaedra s-a apropiat de Annie şi a tras-o de braţ.

– Trebuie să-ţi spun ceva.

– Ce mai e? a murmurat Annie.

După ce a condus-o în capelă şi s-au aşezat în strană, între două ferestre de sticlă murdară, prin care lumina se reflecta transformînd urmele de praf în figuri ciudate, albastre şi roşii, verzi şi galbene, i-a spus:

– Rochia e gata!

– Mă bucur, i-a răspuns Annie scuturîndu-şi praful de pe fustă.

– Mai e ceva. Şi prinţesa s-a apropiat mai mult coborînd vocea.

– Ce?

– M-am gîndit că tu vei fi mereu de partea mea.

– Sînt, dar nu înseamnă că nu mi-a trecut prin cap de multe ori să te strîng de gît, a şoptit.

– Nu pot să mă mărit cu Chandler Haslett.

– Poftim?

O lacrimă s-a prelins din ochii prinţesei pe obraji.

– Iubesc pe cineva şi voi părăsi castelul împreună cu el.

– Nu se poate! Rochia e gata, musafirii au sosit, iar Rafael va fi foarte furios...

– Nu înţelegi? N-am vrut să particip la ceremonie de la început. De aceea te-am rugat pe tine să probezi rochia.

– Vrei ca eu să stau lîngă Chandler? Adică eu voi fi mireasa? Nu, nu fac aşa ceva, Phaedra St. James. Ai înţeles?

– Ba da, pentru că aici e vorba de viaţa mea, Annie. Fericirea mea e în mîinile tale!

– Nu!

– Te rog, e singura cale!

– De ce nu te duci să-i spui pur şi simplu lui Chandler?

– Ştie ce simt şi nu-i pasă. Chiar şi cu prăbuşirea Baviei, domnul Haslett va avea multe de cîştigat de pe urma căsătoriei. Iar Rafael mă sacrifică pentru a-şi salva onoarea.

A închis ochii. Phaedra avea dreptate. Atît pentru Chandler, cît şi pentru Rafael căsătoria era un contract de afaceri, de proprietăţi, care nu avea nici o legătură cu dragostea.

– Cine e bărbatul misterios pe care-l iubeşti?

– Nu pot să-ţi spun chiar acum.

– N-ai încredere? a întrebat-o uimită.

– Nu, ştiu că nu vei spune nimănui, dar s-ar putea să audă cineva şi dacă află Rafael...

– Doar nu vrei să spui că Rafael e aşa de tiran.

– Îl iubeşti şi nu-i cunoşti defectele?

– Aroganţa nesuferită? Încăpăţînarea? Sau poate te referi la mîndria prostească uneori?

– Trebuie să mă ajuţi, a rugat-o Phaedra.

– Nu ştiu, mă mai gîndesc.

– De cînd te gîndeşti înainte să acţionezi?

Annie a privit cîteva momente cameristele care roiau în jurul lor şi apoi i-a răspuns:

– De cînd am venit în Bavia s-au întîmplat

multe. Poate m-am maturizat. Şi cu asta s-a ridicat şi a părăsit capela lăsînd-o pe prinţesă acolo unde se afla, apoi a verificat încăperile unde fuseseră transportaţi bolnavii. Undeva pe jos erau trei rebeli răniţi în timp ce atacaseră castelul. Doi dormeau, iar al treilea privea în tavan.

– Bună, a spus Annie apropiindu-se.

Soldatul a privit-o cu ochi insolenţi, care au sclipit în clipa cînd i-a zărit coşul plin cu mîncare. Numele meu e Annie Trevarren. Al tău?

– De ce vreţi să ştiţi? Ca să-l scrijeliţi pe piatra de mormînt?

Annie a rîs şi a întins ceaşca plină de ceai spre gura lui.

– Cred că n-ai mai văzut un mormînt de foarte multă vreme. Ţi-e foame?

El şi-a scuturat părul şaten ca o coamă de ponei, scoţînd la lumină o piele netedă care strălucea de murdărie.

– Nu.

– Numele tău? a insistat Annie. Şi te rog să nu mă minţi.

– Josiah Vaughn, a murmurat cu greu.

Annie i-a dat din nou ceaşca şi soldatul a dat-o imediat peste cap, însetat. Cînd a pus ceaşca

jos era epuizat. În urma efortului, bandajul de la umărul drept s-a umplut de sînge. I l-a desfăcut şi a cercetat rana adîncă făcută parcă de un cuţit.

– Trebuie să-ţi spăl rana, a spus ea. Voi folosi whisky şi să fii pregătit, pentru că o să te cam doară.

Josiah era tînăr, în jur de şaptesprezece ani.

– Înălţimea Sa, prinţul, vrea ca prizonierii să fie trataţi bine înainte să fie aruncaţi la şobolani?

– Asta se întîmpla pe vremuri, dar nu înseamnă că nu eşti într-o situaţie încurcată.

– Trădarea se pedepseşte cu moartea, a informat-o Josiah cînd ea s-a întors cu braţul plin de bandaje, haine şi o sticlă de whisky.

– Dacă aş fi în locul tău nu m-aş gîndi deocamdată la aşa ceva. Acum fii atent Josiah, fii tare!

Băiatul a încleştat dinţii şi a închis ochii. Cînd Annie a turnat alcoolul peste rană a început să urle ca o fiară sălbatică.

Înainte ca ea să termine, bărbatul de lîngă Josiah s-a ridicat strigînd şi el:

– Ce i-ai făcut?

Imediat soldaţii din garda lui Rafael au fost lîngă ea.

– Lăsaţi-l! le-a spus Annie. Voia doar să-şi ajute prietenul.

Soldaţii s-au retras un pas şi a văzut în ochii lui dorinţa de a face rău. După ce au plecat, s-a întors şi a constatat cu bucurie că Josiah îşi revenise complet.

– E foarte tînăr, nu ştia nici măcar c-a fost rănit aşa de grav, a încercat să se scuze bărbatul mai în vîrstă.

– N-are de ce să se teamă de mine, a spus Annie. Sînt un simplu oaspete la St. James. N-am nici o putere.

– Aţi vrut să-i ajutaţi, a spus soldatul. Eu am crezut că i s-a întîmplat ceva îngrozitor...

– Erai dezorientat, l-a încurajat Annie.

– Tom? a spus Josiah. Să n-o laşi să-ţi toarne whisky pe rană.

– Oricum, eu n-am de gînd să ţip ca tine.

Annie a zîmbit şi i-a legat rana cu un bandaj curat, în timp ce Khatleen care i se alăturase se ocupa de Tom.

Capitolul 18

Timp de trei zile, căldura soarelui a chinuit trupul Anniei. Muncise ca o sclavă în noua infirmerie din spatele bucătăriei, spălase feţele schimonosite, turnase supă şi apă în guri însetate, schimbase bandaje, îmbrăcase şi dezbrăcase trupuri rănite.

– Spînzurătoarea din curte se ridică pentru noi? a întrebat Josiah într-o zi.

– Nu. E pentru Peter Maitland care a împuşcat un student în timpul unui raid prin piaţa din Mora-

via. A fost judecat şi condamnat la moarte prin spînzurătoare.

Josiah s-a încruntat. El şi Annie deşi nu erau încă prieteni, deveniseră în scurt timp foarte apropiaţi.

– Maitland ăsta e un rebel?

– Nu. A fost soldat în armata prinţului. Studentul a fost rebel.

– Sînteţi sigură, domnişoară?

– Da, a spus ea simplu. Hai, nu mai fi îngrijorat şi odihneşte-te.

– Şi dumneavoastră ar trebui să vă odihniţi, a spus Tom din colţul lui. Dacă nu vă supăraţi, aveţi cearcăne la ochi şi sînteţi foarte palidă.

– Hei, cine e infirmieră aici? a întrebat Annie pe un ton forţat vesel. Tu sau eu?

Tom a rîs, dar ochii lui erau serioşi şi blînzi.

– Parcă sînteţi o privighetoare. Ar trebui să vă ocupaţi de dumneavoastră aşa cum vă ocupaţi de noi. În curînd o să cădeţi din picioare.

Annie şi-a rotit ochii prin cameră. Aproape toţi bolnavii îşi reveniseră şi se întorseseră recunoscători la viaţa lor haotică din Bavia. Singurii ei pacienţi erau în momentul acela patru localnici şi cei trei răniţi.

– Mă simt bine, a mintit ea simţind că n-o mai

ţin picioarele.

– Chiar vă pare rău de soldatul care va fi spînzurat? a întrebat Tom curios.

– Da, dar mi-e milă şi de cel pe care l-a omorît. Nu ştiu dacă înţelegi.

– N-o crede, Tom, a spus Josiah. E bogată şi amestecată în afacerea asta. Cred că şi-ar dori ca soldatul să fie închis într-o cuşcă şi dus cît mai departe ca să nu-l audă cum ţipă cînd îl torturează.

Obrajii Anniei s-au colorat brusc. A încercat să protesteze, dar Tom i-a luat-o înainte.

– Ai uitat că ea ţi-a salvat viaţa? şi-a întrebat prietenul.

– Nu.

Mult mai calmă, ridicîndu-şi bărbia cu mîndrie, Annie s-a întors spre cel de-al treilea rănit, foarte slab, cu pielea albastră şi trupul cuprins de frisoane. Deşi rănile lui erau superficiale nu-şi revenise.

O umbră a întunecat încăperea şi Barrett şi-a făcut apariţia, soldaţii aruncînd o simplă privire spre Annie.

– Se pare că sînteţi destul de zdraveni ca să răspundeţi la cîteva întrebări, a spus el distant. Văd că prietenul vostru nu e la fel de norocos.

– Domnule Barrett, a spus Annie.

– Domnişoară Trevarren aş dori să ne laşi cîteva minute singuri, i-a tăiat Barrett avîntul cu răceală.

– Oamenii aceştia sînt încă foarte bolnavi, a insistat ea. Aş dori să-mi promiteţi că în timpul interogatoriului nu li se va face nici un rău.

– Prea bine, domnişoară. Îţi promit.

Annie s-a uitat nesigură spre Tom, care i-a zîmbit încurajînd-o şi a ieşit din infirmerie privind peste umăr.

Simţea o durere cumplită în stomac de foame, dar şi de priveliştea ce se desfăşura ochilor ei în curtea palatului. Spînzurătoarea se înălţa pe cerul senin ameninţător întunecînd parcă şi condamnînd întregul popor al Baviei.

– Ce imagine teribilă. Nu?

Annie s-a întors şi l-a zărit pe Lucian.

– Da, a spus gînditoare.

– E monstruos. Vreau să spun că însuşi Rafael a comandat construirea ei. E un bărbat tare inteligent, fratele meu, ştie că s-ar putea foarte curînd să fie în locul condamnatului de azi. Cred că se teme.

Annie a pus mîna la gură înlăturînd imaginea vie pe care i-o creau cuvintele lui.

– Ăsta nu e un joc, Annie sau o poveste de dragoste. Mai devreme sau mai tîrziu va trebui să termini cu prefăcătoria, cu infirmiera şi cu purtarea asta a *ta că toate sînt bune şi frumoase.* Nu e aşa. Bavia e o ţară de nebuni. Fugi! Evadează pînă nu vei fi tîrîtă şi tu sub dărîmături.

– Nu pot, a spus ea cu lacrimi în ochi.

– Atunci eşti o proastă.

– Poate.

– Îl iubeşti pe fratele meu atît de mult? Mai mult decît propria-ţi viaţă? Mai mult decît pe copiii care nu se vor naşte că insişti să fii sacrificată pe altarul unui om osîndit?

Nu voia să moară.

– Nu trebuie să-ţi dau nici o explicaţie.

– Îţi convine pentru că de fapt nu-ţi poţi explica nici măcar ţie.

Rafael era acolo şi-i privea tăcut, iar Annie a simţit că era condamnată să se supună inimii ei într-un mod atît de minunat şi atît de elementar, încît nu putea fi exprimat în cuvinte.

– Poate ar trebui să te răpesc, a continuat Lucian.

– Ce-ai spus! a strigat Annie.

– Ai auzit foarte bine. Dacă refuzi să te salvezi sînt nevoit s-o fac eu.

– Lucian, te avertizez pentru prima şi ultima oară: dacă îndrăzneşti ceva, te omor. Nu sînt chiar aşa de neajutorată cum par.

Lucian a rîs.

– Tu? Neajutorată? Sînt bărbat, Annie, şi te cunosc foarte bine. Privirea lui s-a îndreptat spre Rafael. Chiar şi cei mai puternici au slăbiciuni.

– E o ameninţare?

– O premoniţie. Atenţie la răpitori, Annie!

– Atenţie la viaţa ta, Lucian! Apoi l-a privit din nou pe Rafael şi s-a întors spre capelă în clipa în care Barrett se întorcea cu cei doi răniţi care i-au povestit imediat că, deşi nu au fost maltrataţi fizic, au declarat tot ce ştiau. Barrett făcuse promisiunea şi Annie era mulţumită.

A mai stat la infirmerie încă o oră, pînă cînd a venit Kathleen s-o înlocuiască. A trecut încet prin marele hol, unde pregătirile de nuntă erau în toi, a intrat în bucătărie, s-a spălat pe mîini cu apă caldă, apoi după ce şi-a pus pe o farfurie o bucată de pîine şi una de brînză s-a aşezat la masă.

– Au dus-o pe sărmana domnişoară Covington, a spus o servitoare către colega ei aflată la o masă din apropierea Anniei.

– Aproape că înnebunise, a continuat cealaltă muşcînd cu poftă dintr-o prăjitură cu mult zahăr.

– Ştii cumva cu ce vapor a plecat? s-a trezit Annie întrebînd cu gîndul la tatăl său.

– Cu un vapor din Anglia care a adus nişte invitaţi la nuntă.

Annie a înghiţit cu greu. Phaedra o trăsese pe sfoară cu bună ştiinţă de la început şi disperată şi-a acoperit faţa cu mîinile şi a ţipat.

– Domnişoară, vă e rău? a întrebat-o o voce caldă. Şi-a ridicat ochii şi a văzut-o ca prin ceaţă pe Ellen, o prietenă de-a Kathleenei.

– Trebuie să mănînce ceva dulce, a spus Cook care se apropiase şi ea. Uitaţi, domnişoară, luaţi o prăjitură.

Annie avea îndoieli în ceea ce priveşte terapia cu prăjituri, dar a luat totuşi una de pe farfurie. Cînd a încercat-o însă pe cea de-a doua şi-a simţit stomacul revoltîndu-se şi s-a repezit la chiuvetă.

– Asta nu e febră, domnişoară, a spus Cook scuturîndu-şi capul neliniştită.

Annie şi-a spălat din nou faţa, albă ca varul, cu apă rece, iar picioarele-i tremurau instabile.

– Cînd aţi avut ultima oară... ştiţi dumneavoastră...

Oricît ar fi încercat nu-şi putea aminti şi de fapt nu avea nici o importanţă. Concluzia era simplă:

purta copilul lui Rafaell Bucuria şi disperarea au izbucnit în sufletul ei în acelaşi timp.

– Domnişoară Trevarren? Să-l chem pe Înălţimea Sa?

– Nu şi te rog nu mai spune la nimeni.

– Staţi liniştită, a asigurat-o femeia.

Nu ştia dacă trebuia să creadă în Cook, era dominată de gînduri şi emoţii puternice, amestecate, pe care nu le înţelegea şi nu le mai întîlnise vreodată.

– Lasă-mă singură, te rog...

Femeia s-a retras în bucătărie tăcută şi Annie a pus capul pe maşină. Nu voia să vorbească cu nimeni şi nici să meargă înapoi în capelă. S-a ridicat, a traversat grădina şi sprijinindu-se de ziduri a ajuns la poarta ascunsă în frunzele de iederă. A deschis-o şi a intrat. Înăuntru, beznă. I-a trebuit ceva timp să-şi obişnuiască ochii cu întunericul, apoi a studiat locul rece ca o peşteră. Uşa din perete, pe care nu reuşise s-o deschidă ultima oară, era descuiată. S-a apropiat şi a păşit peste prag, afară printre tufele de zmeură. Phaedra era acolo.

– Văd că ne-ai descoperit ascunzătoarea, a murmurat cu părere de rău.

– Aici te întîlneşti cu iubitul tău misterios?

– Da şi te rog să nu mă întrebi cine e, pentru că nu-ţi spun.

– Credeam că e singurul loc unde nu ne poate auzi cineva, cu excepţia şoarecilor.

– O să afli în curînd, a spus Phaedra cu o sclipire în ochi şi un zîmbet ştrengăresc. Toată lumea va şti. Aş vrea să văd expresia de pe chipul lui Rafael şi a lui Chandler cînd vor descoperi cine e mireasa.

– Nu fi atît de sigură, a avertizat-o Annie. E adevărat că avem aceeaşi măsură şi rochia mi se potriveşte, dar ce facem cu părul? Al meu e mult mai deschis decît al tău.

– Voalul din plasă are multe straturi şi oricum părul îl vom vopsi.

– Să mi-l vopseşti? Stai puţin... Phaedra.

– E numai temporar, îţi promit. Am o soluţie din plante care nu atacă părul.

– Bine că nu sînt mai înaltă că ai fi fost în stare să-mi tai şi din picioare numai să-ţi atingi scopul blestemat.

– O domnişoară ca tine n-are voie să vorbească urît. Adu-ţi aminte de St. Aspasia, a certat-o Phaedra.

– Ce facem dacă Rafael descoperă că mireasa nu e cea adevărată?

– Dar Rafael te adoră... O să se supere puţin, apoi o să-i treacă.

– Nu-mi place, a spus Annie privind înapoi spre castel.

– De ce? E aşa de palpitant!

– Oh, Phaedra, ştii că mîine îl spînzură pe Peter Maitland?

– Da. Oricum voi aştepta pînă se termină.

– Dar Rafael va asista la execuţie. Nu?

– Da şi să ştii că nu-i face plăcere, dar n-are încotro. Trebuie să le arate celor din Bavia că e de acord cu judecata lor.

Annie s-a lăsat pe genunchi în iarba moale.

– Doamne, Annie, arăţi groaznic. Te simţi bine?

– Nu, mă simt îngrozitor, dar o să-mi treacă.

– Îţi jur că faci un lucru bun ajutîndu-mă, i-a spus prinţesa strîngîndu-i mîinile.

– Dacă aş fi ştiut de la început n-aş fi fost de acord.

Phaedra a zîmbit, a îmbrăţişat-o, apoi s-a strecurat printre tufişuri lăsînd-o pradă întrebărilor.

Tîrziu după ce s-a dezmeticit s-a dus în camera ei şi a luat cina împreună cu Kathleen.

– Am senzaţia că e un copil care plînge în dumneavoastră, i-a spus camerista cu atenţie.

– Ţi-a spus Cook?

– Nu, a răspuns Kathleen repede. Mi-am dat seama după noaptea aceea cînd prinţul v-a vizitat în dormitor, după balul de logodnă.

– Da, dar de aici pînă la...

– Nu, dar am schimbat cearceafurile...

Disperată, cu ochii dilataţi, Annie se uita la Kathleen cerînd parcă ajutor.

– Ce-o să mă fac?

– Spuneţi-i prinţului, poate vestea-i va schimba deciziile.

– Nu. Rafael va fi spînzurat ca şi prizonierii...

– Dar Înălţimea Sa îşi doreşte atît de mult un copil... Cînd a murit soţia lui, prinţesa Georgiana, a fost distrus şi pentru că ea era însărcinată.

– Nu cred că vestea mea va însemna ceva pentru el. Să nu spui nimănui. De azi va fi secretul nostru.

– Dar...

Capitolul 19

Spînzurătoarea era terminată înainte de răsăritul soarelui. Bolnavă, cu şalul pe umeri, Annie a pornit în căutarea lui Rafael, descoperindu-l într-un tîrziu, pe terasă împreună cu Barrett. Era conştientă că nu putea sta alături de el decît ca prinţesă, deşi iubea copilul ca şi pe el mai mult decît oricare soţie.

Cînd a ajuns în dreptul uşilor, gărzile i-au barat calea.

– Lăsaţi-mă să trec! a strigat curajoasă.

– Ne pare rău, domnişoară, dar am primit ordin din partea domnului Barrett să nu lăsăm pe nimeni să intre, au spus soldaţii privindu-se între ei miraţi. Înainte să apuce să se certe cu ei, uşa din dreapta s-a deschis şi Rafael a apărut în prag. Arăta foarte obosit, slăbit şi palid, ca fantoma tatălui lui Hamlet. A privit-o cu ochii lui minunaţi şi s-a luminat dintr-o dată.

– Lăsaţi-o să treacă.

După ce au rămas singuri a închis uşile încet.

– Cum ai ştiut că sînt aici?

– Te-am văzut în curte şi am presupus că vei veni aici. Te rog, Annie, du-te în camera ta. O spînzurătoare nu este ceva plăcut pentru o domnişoară.

Roşeaţa a cuprins obrajii fetei.

– Crezi că vreau să asist la execuţie la fel ca şi cei din curte, din curiozitate? a spus apropiindu-se de intrare. Nu, Rafael, e o chestiune de onoare. Din moment ce mărturia mea a făcut ca asta să fie posibil, trebuie să iau parte la final. Nu i-a spus nimic despre faptul că voia să împartă cu el în aceeaşi măsură şi bucurii şi necazuri.

– Te rog, Annie, du-te... a şoptit.

– Îmi pare rău Rafael, sînt hotărîtă.

– N-am timp de ceartă.

– Nici eu. Lasă-mă să stau lîngă tine, dacă nu... voi alege alt balcon.

Prinţul a murmurat nervos cîteva cuvinte neînţelese, apoi a luat-o de mînă şi a tras-o spre terasă. Annie a stat puţin mai în spate cu degetele cuprinse de degetele lui.

În curte, Peter fusese deja escortat pînă la eşafod. Era rigid, cu o figură ciudat romantică şi mîinile legate strîns în faţă. Lîngă el un preot murmura rugăciunea făcînd mereu semnul crucii.

Annie a strîns mîna lui Rafael şi l-a privit. Stătea la fel de ţeapăn ca şi osînditul, iar chipul lui era foarte palid.

Între timp călăul a luat frînghia şi a ridicat ochii spre prinţ. Acesta a strîns dureros de tare degetele Anniei, fără ca ea să-şi retragă mîna, apoi a ridicat mîna liberă dînd semnalul. Bărbatul a dat din cap, a verificat încă o dată trapa de la picioarele lui Peter, laţul din jurul gîtului, apoi a tras de pîrghia din stîlpul spînzurătorii.

Pentru Annie n-ar fi fost aşa de îngrozitor dacă Peter nu s-ar fi zvîrcolit şi dacă nu i-ar fi zărit partea din faţă a pantalonilor udîndu-se dintr-o

dată. S-a forţat să privească cînd trupul a rămas nemişcat. Cînd frînghia a fost tăiată, corpul lui a căzut pe pămînt o dată cu al Anniei pe terasă.

Mult mai tîrziu cînd şi-a revenit, era în braţele lui Rafael, iar Barrett îi aducea un pahar cu coniac.

– Bea, a spus prinţul apropiindu-i paharul de buze. Te vei simţi mult mai bine.

Cu gîndul la copil, Annie a refuzat.

– Îmi... pare foarte rău. Am făcut eforturi mari să fiu puternică.

Un schimb de priviri cu prinţul şi Barrett a ieşit.

– Şi ai fost, i-a spus el încet. Doamne, Annie, cît doresc să te fac prinţesa mea.

– Vrei... vrei să spui că mă iubeşti? l-a întrebat neîncrezătoare.

– Da, cu o pasiune pe care n-o mai pot opri. Dar e imposibil, şi tu ştii la fel de bine ca şi mine.

Lacrimile i-au înceţoşat ochii...

– Atunci nu-mi rămîne decît să mor alături de tine. Deşi rostise cuvintele, era conştientă că nu putea sacrifica şi copilul de dragul tatălui.

– Nu voi permite aşa ceva, a spus Rafael şi s-a repezit la buzele ei cu atîta dorinţă, că durerea atingerii i-a frînt inima. Duminică, după nuntă, te

vei urca pe vasul care a ancorat în port împreună cu mirii. Annie s-a ridicat şi a vrut să protesteze, dar el a oprit-o mîngîindu-i buzele cu un deget. Chiar dacă vrei sau nu... vei pleca, Annie. Împachetează-ţi lucrurile. Pleci în Franţa.

– Era mai bine dacă nu veneam aici niciodată, a spus ea cu durere.

– Da, crede-mă, şi pentru mine ar fi fost mult mai bine.

Cu asta, Rafael s-a îndepărtat de ea şi a părăsit camera.

Necăjită, Annie a coborît spre infirmerie, unde a descoperit-o pe Kathleen mîngîindu-l pe Tom Walcreek cu atîta tandreţe, încît a simţit în inimă o durere ascuţită, o invidie ascunsă pentru fericirea ei.

– Oh, domnişoară... sînteţi aşa de palidă! a strigat camerista surprinsă de întîlnirea lor. Aţi urmărit cumva execuţia?

– Da.

Îngrozită, Kathleen a pus mîna la gură, iar Tom s-a ridicat într-un cot surprins.

– Păcat că se apropie sfîrşitul familiei St. James, a spus el gînditor. Aţi fi fost o stăpînă nemaipomenită pentru această casă.

Chiar şi acolo, în spitalul improvizat se ştia de legătura ei cu prinţul, s-a gîndit Annie cu tristeţe.

– Ce păcat... a spus şi Josiah cu ironie. Spune-i mai bine lui Harry, cel plin de rănile familiei St. James.

– Ce vrei să spui? s-a încruntat Annie.

– El e însemnat peste tot. Ştii de ce? Pentru că ultimul prinţ a vrut să omoare bastardul singurei sale fiice, să-l înece ca pe un pisoi. Crima lui Harry a fost că a încercat să salveze bebeluşul.

Ascultîndu-l, Annie a simţit c-o lasă puterile.

– Aşa a fost ultimul prinţ, dar Rafael e cinstit şi corect. El n-ar face niciodată aşa ceva.

– Eh... păcatele taţilor... a continuat Josiah cu o expresie de ură. Instinctiv, Annie şi-a dus mîna la abdomen, acolo unde pulsa viaţa copilului lui Rafael. Fructele păcatelor... şi Tom a privit-o semnificativ. S-a întors cu spatele incapabilă să suporte mila lui şi a plecat fără să se uite înapoi, părăsind pentru prima dată îndatoririle ei de infirmieră.

Curtea era goală, dar eşafodul amintea de recenta execuţie. Annie a trecut pe lîngă el, a străbătut satul din apropiere şi a urcat dealul spre cimitir. Soţia lui Rafael era înmormîntată lîngă fa-

milia St. James, dar nu s-a oprit acolo, ci lîngă soldaţii care participau la înmormîntarea lui Peter Mailand, la cîţiva paşi de mormîntul lui Jeremy Covington.

– Doriţi ceva, domnişoară? a întrebat-o un soldat cu ură şi Annie şi-a dat seama că nu avea ce căuta printre ei.

Duminică dimineaţă, spînzurătoarea fusese scoasă şi transportată undeva afară din faţa palatului.

– Rafael?

S-a întors spre vocea aceea feminină, plăcută, din spatele lui şi a zîmbit, mulţumit s-o vadă pe Phaedra şi amintirea fetiţei năstruşnice cu genunchii mereu juliţi care fusese odată.

– Azi te măriţi, i-a spus încet.

– Da, i-a zîmbit ea.

– Ştiu că ai îndoieli în privinţa acestei căsătorii, i-a zis mîngîindu-i părul mătăsos, dar Chandler e un bărbat bun şi va avea grijă de tine.

– Voi fi fericită şi în siguranţă, a adăugat ea cu

greu. Vreu să ştii că te iubesc, deşi n-am stat prea mult împreună şi-mi pare rău că trebuie să te părăsesc.

– Te rog, iubito, nu-ţi face griji, măcar azi. Pe lumea asta sînt şi lucruri mai rele decît destinul.

– La naiba cu destinul tău! a strigat prinţesa. Dacă aş fi fost mai puternică te-aş fi bătut şi te-aş fi luat cu mine legat fedeleş.

– Dar nu eşti prea puternică, i-a amintit el.

– Nu, dar poţi să-mi promiţi că vei face tot ce poţi să nu fii omorît.

– Nu. Pot să-ţi promit că n-am să grăbesc sfîrşitul. E destul?

– Nu, dar n-am încotro trebuie să mă mulţumesc şi cu atît. S-a ridicat şi l-a sărutat pe obraz. Ţine minte, Rafael, eu şi soţul meu vom fi mereu alături de tine.

Ciudat! Nu se îndoise niciodată de ioialitatea ei... s-a gîndit Rafael. *De ce-i spunea asta tocmai în ziua nunţii? Nu, nu trebuie să fie îngrijorat. Phaedra era o femeie şi femeile sînt pline de atîtea mistere...*

Mai tîrziu, în dormitorul regal, Annie şi Phaedra terminaseră deja de vopsit părul miresei, din roşu-auriu în negru strălucitor. Prin voalul des arăta

aproape ca prinţesa şi putea păcăli pe oricine ar fi privit-o mai insistent.

– Vopseaua miroase foarte urît, a spus Annie întorcîndu-se spre Phaedra. S-ar putea ca Chandler să se împotrivească mariajului...

Prinţesa a zîmbit.

– Nu se va căsători chiar dacă eu... adică tu vei mirosi a găinaţ.

Pe la mijlocul dimineţii, doamna Rendennon, ajutată de şase fete, a adus rochia de mireasă a prinţesei. Privind-o din spatele paravanului, Annie a tresărit uşor, dar şi-a revenit imediat. La urma urmei nu era decît o nuntă de formă, Rafael nu era mirele, iar ea nu va fi niciodată mireasă.

În jurul orei 13:00 cînd Phaedra a invitat-o la masă, clopotele din capelă au început să bată dintr-o dată şi trupul Annie a fost cuprins de un tremur involuntar din cauza emoţiilor confuze.

La ora 13:30, cu ajutorul prinţesei, a îmbrăcat rochia, şi-a ridicat părul şi a aşezat peste el voalul din plasă. Arăta minunat şi numai un ochi foarte experimentat ar fi putut să observe diferenţa dintre ele.

La ora 14:30 a sosit Rafael că să-şi conducă sora spre biserică, în timp ce Phaedra se ascun-

dea după paravan. Zîmbind, prinţul s-a apropiat şi a vrut să-i ridice voalul ca să o sărute pe frunte, dar Annie s-a retras refuzînd printr-un gest brutal din cap. El a rîs şi i-a întins mîna, pornind împreună spre curtea interioară, apoi spre capela în faţa căreia oaspeţii aşteptau, uimiţi de frumuseţea miresei.

S-au oprit în faţa uşii larg deschise. În faţa altarului, Chandler o aştepta cu preotul şi cîteva verişoare ale Pheadrei, toate îmbrăcate în rochii roz cu volănaşe. *Eu n-aş fi ales roz...* s-a gîndit Annie, dar n-a spus nimic, deoarece dacă ar fi scos un singur cuvînt ar fi fost descoperită imediat.

Orga a început să cînte şi Rafael i-a oferit braţul din nou. Au pornit încet învăluiţi de voalul ca un nor imaculat, printre jilţuri spre altar. Şi atunci şi-a dat seama că cineva dintre invitaţi lipsea. Cineva foarte cunoscut care stătea mereu lîngă Phaedra... de care nu-şi putea aminti...

Ceremonia se desfăşura încet. Prinţul a condus-o pînă la bărbatul care trebuia să fie mirele Phaedrei, apoi s-a retras uşor în spatele lor.

– Cine a adus mireasa? a întrebat preotul şi Annie a crezut pentru cîteva secunde că era deja

căsătorită cu Haslett.

– Fratele ei, a răspuns prinţul de undeva din spatele miresei.

– Dragii mei...

Annie s-a clătinat şi Chandler a sprijinit-o de braţ. În momentul acela, Phaedra şi iubitul ei se îndreptau spre poarta secretă şi părăseau domeniul St. James pentru totdeauna.

– Este o femeie curată? a întrebat vocea preotului. Da, şi virtutea ei este mai presus de rubine şi inima bărbatului ei are încredere deplină în inima ei.

De s-ar termina mai repede... îşi spunea Annie într-una.

– Chandler Haslett iei în căsătorie această femeie să-ţi fie soţie credincioasă?

Chandler i-a mîngîiat mîna şi a răspuns:

– Da.

– Tu, Phaedra Elisabeth Madeline St. James, prinţesă de Bavia, iei în căsătorie acest bărbat să-ţi fie soţ credincios?

Annie tăcea.

– Înălţimea Ta? a repetat preotul cu blîndeţe.

Buzele îi tremurau, iar genunchii avertizau prăbuşirea, dar şi-a ridicat voalul încet şi a spus

foarte clar:

– Nu!

Chandler s-a zgîit la ea, avînd faţa palidă.

– Doamne, ce şmecherie mai e şi asta?

Oaspeţii au început să vorbească toţi deodată, iar preotul s-a ascuns în spatele altarului.

Rafael s-a întors spre ea plin de furie.

– Ce-i asta? a întrebat-o printre dinţi. Unde e Phaedra?

– A plecat, a reuşit să spună Annie prăbuşindu-se într-o mare de perle, mătase şi voal. Prinţul a luat-o în braţe şi a ieşit cu ea din capelă. Pe drum, cînd ea şi-a revenit, l-a privit cu teamă.

– Unde e Barrett? a întrebat nervos pe cineva din spatele lor. Am nevoie de ajutorul lui.

– Nu e înăuntru?

Rafael s-a oprit şi a privit-o fix pe fata din braţele sale. Amîndoi au înţeles în acelaşi timp că Phaedra şi Barrett plecaseră împreună.

– Ar trebui să te arunc în fîntînă pentru ce-ai făcut, i-a spus el supărat.

– Ar fi păcat să distrugi o rochie aşa de frumoasă, l-a înfruntat ea.

Rafael şi-a continuat drumul şi în hol a dat peste Kathleen.

– Scuzaţi-mă domnule, dar unde o duceţi pe domnişoară?

– Nu m-am hotărît încă şi oricum nu e treaba ta.

– Kathleen... a rugat-o Annie.

– Oh, domnule, dar este... Domnişoara Trevarren şi cu mine sîntem prietene foarte bune şi nu vă pot lăsa să-i faceţi nici un rău.

– Să-i fac rău? a repetat prinţul ca un ecou. Doamne, femeie! Cum crezi că aş putea să-i fac domnişoarei Trevarren vreun rău, sau oricărei femei?

– Ei bine, domnule, lumea crede că avînd acelaşi sînge ca şi tatăl dumneavoastră, care a făcut atîtea lucruri urîte... În infirmerie este un om care ar putea să vă povestească ce-a păţit el de la tatăl dumneavoastră.

Annie a simţit impactul cuvintelor fetei, deşi prinţul nu a făcut nici un gest s-o lase jos.

– Te cred, i-a răspuns Rafael, dar o iubesc pe femeia din braţele mele şi crede-mă, nu vreau decît s-o pedepsesc.

Cu asta, Kathleen s-a dat la o parte, şi-a plecat ochii şi prinţul a urcat scările cu Annie în braţe, pînă în dormitorul ei, unde a aşezat-o cu

blîndeţe pe pat.

– O să-i găsesc, a spus el dintr-o dată, şi o să-i aduc înapoi.

Privirea lui a înspăimîntat-o.

– Nu vezi că e prea tîrziu? Lasă-i să piece şi binecuvinteazăi, Rafael.

– Cum ai putut să iei parte la planul lor? Îţi dai seama ce-ai făcut?

– Cred că da. Cea mai bună prietenă m-a implorat s-o ajut să scape de o căsătorie pe care n-a vrut-o de la început şi eu am ajutat-o.

Rafael a închis ochii.

– Împachetează-ţi lucrurile, Annie. Pleci imediat.

– Vino cu mine, a spus ea amintindu-şi de execuţia lui Peter, de faptul că era însărcinată şi nemăritată... de atîtea răni care nu se vindecaseră.

Prinţul a privit-o scuturîndu-şi părul negru şi a ieşit.

Annie s-a dezbrăcat cît a putut de repede de rochia incomodă, s-a îmbrăcat în pantaloni şi a coborît să vadă ce se întîmpla jos. În bucătărie, servitorii comentau evenimentele care se derulau: prinţul trimisese deja cîţiva soldaţi după Phaedra

şi Barrett.

Annie a închis ochii şi s-a rugat ca ei să scape de urmăritori. La urma urmei se iubeau şi aparţineau unul celuilalt.

– Înseamnă că Barrett devine un trădător, a punctat Cook, pentru că l-a lăsat pe prinţ singur, exact cînd avea mai mare nevoie de el.

– Înălţimea Sa, este un om rezonabil, a spus Kathleen, şi imediat ce se va linişti, va înţelege că domnul Barrett nu i-a făcut nici un rău.

– E o zi de doliu pentru familia St. James, a adăugat Cook.

– Şi sfîrşitul e aproape, a spus cineva. Cred că ar trebui să plecăm pînă nu începe luptele. A urmat un murmur de aprobare, iar Annie s-a întors în camera ei, şi-a împachetat lucrurile şi s-a spălat pe păr de mai multe ori cu şampon pînă cînd părul a revenit la culoarea naturală.

Capitolul 20

Chandler Haslett a părăsit Bavia înainte de apusul soarelui, escortat de rude şi servitori, refuzînd s-o ia pe Annie cu el.

Urmărindu-i plecarea după un parapet, Rafael nu-i condamna deloc furia.

– Ce zi! a comentat Lucian.

– Da. Trebuia să te fi ascultat cînd m-ai prevenit în legătură cu Phadera şi Barrett.

– Oricum, bine că sînt împreună. Phaedra e în

siguranţă cu Barrett.

– Da, a spus prinţul rîzînd. Dar nu te întrebi dacă Barrett e în siguranţă cu sora noastră?

– Ce-o să faci fără el? l-a întrebat Lucian zîmbind.

Pentru moment Rafael n-a putut să-i răspundă. Se simţea ca şi cum şi-ar fi pierdut mîna dreaptă şi deşi ştia că Barrett o iubea pe sora lui nu putea să creadă că el îl părăsise.

– Poate că e mai bine că a plecat. De fapt asta nu e şi ţara lui.

– Da, a insistat Lucian. Dacă nu te superi, ce intenţii ai cu domnişoara Annie Trevarren?

– Nu e treaba ta, dar o să-ţi răspund totuşi. Nu ştiu. Ar trebui s-o trimit de aici, dar în afară de Barrett şi Patrick, tatăl ei, nu am încredere în altcineva.

– Sînt sigur că la mine nu te-ai gîndit, a remarcat Lucian.

– Mai bine gîndeşte-te să te salvezi. Faptul că nu mă placi, nu te ajută prea mult în faţa rebelilor, a spus Rafael.

– Crezi că e tîrziu să-ţi dovedesc loialitatea mea?

– Da, e tîrziu.

– Atunci asta e, a spus Lucian privind un timp apa mării, apoi s-a îndepărtat.

Annie a aşteptat în camera ei să vină cineva să-i ia bagajele, pînă s-a înnoptat. În cele din urmă, pe la ora 20:00, a apărut Kathleen cu tava plină de mîncare.

– Presupun că eşti supărată, a spus privind-o pe camerista ce stătea cu ochii plecaţi.

– Nu sînt supărată, domnişoară. Mi-e teamă numai pentru viaţa dumneavoastră. Rebelii sînt violenţi; deja sînt ascunşi prin castel.

Annie a privit spre tava cu mîncare şi a încercat să înghită ceva, mai mult de dragul copilului.

– Vor aştepta ca nunta să se termine.

– Vor fi printre invitaţi, printre rude... printre fraţi...

– Vrei să spui că Lucian este...?

– Nu e nevoie să-i spuneţi Înălţimii Sale, a oprit-o camerista să se ridice. Ştie de multă vreme.

– Lucian... a şoptit Annie înfricoşată.

– El e ca un măr stricat, dar nu trebuie să-i judecaţi şi pe rebeli după el. Mulţi sînt oameni obişnuiţi ca Tom Wallcreck. Imediat ce i-a pronunţat numele, Kathleen s-a înroşit pînă în vîrful urechilor.

– Eşti de partea lor?

– Nu, domnişoară, dar vreau să ştiţi că ei vor cîştiga şi vor pune pe altcineva în fruntea ţării. Pe Înălţimea Sa, prinţul Rafael, îl vor spînzura aşa cum au promis.

– Doamne, Kathleen, ce-o să fac?

– Trebuie să-i spuneţi prinţului de copil. Ştiu că voiaţi s-o faceţi la momentul potrivit, dar dacă el nu va veni niciodată?

– Da, a murmurat Annie. Îi voi spune chiar acum.

– Domnul să fie cu dumneavoastră, a mai spus Kathleen.

După ce l-a căutat un timp prin castel, Annie l-a descoperit pe prinţ lîngă parapet.

– A sosit vaporul?

– Da, dar voiam să pleci cu tatăl tău.

– Te temi mai mult de Patrick Trevarren decît de rebeli, a spus Annie şi vocea îi tremura uşor. El ar dori să facă ce e mai bine pentru fata lui.

Abia atunci s-a întors prinţul s-o privească.

– Nu neg că Patrick va fi foarte furios dacă ar ştii că am atentat la virginitatea fiicei lui. Să sperăm că ajunge la mine înaintea rebeliior.

– Am auzit nişte zvonuri că sînt ascunşi prin pereţii castelului.

– Cu siguranţă.

– Şi Lucian...

– Ştiu că fratele meu e un luda.

Nu mai putea să aştepte să-i dea vestea cea mare.

– Rafael, voi avea un copil, i-a spus dintr-o dată cu răsuflarea tăiată.

El a tăcut mult timp şi Annie a avut impresia că lumea s-a oprit în loc, că stelele s-au stins, iar soarele şi luna s-au transformat în cenuşă.

– Poate te înşeli, a adăugat Rafael.

– Nu, Rafael, sînt sigură, a spus ea încet. Ce facem?

– Trebuie să ne căsătorim, i-a strigat soldatului din apropiere. Apoi s-a întors şi a privit-o. Bine cel puţin că ai rochie de mireasă şi avem vinul, prăjiturile...

– Rafael...

– Nu vreau să aud nimic. Copilul meu va avea

cel puţin un nume dacă nu va avea un tată.

– Ce vrei să spui? Annie s-a oprit surprinsă.

– Vom discuta mai tîrziu, domnişoară Trevarren. Acum hai să ne căsătorim.

După aceea totul s-a petrecut într-o viteză uluitoare. N-a avut timp să protesteze, pentru că Rafael a părăsit-o în mijlocul curţii şi a dispărut în capelă. Dorea căsătoria mai presus de orice, dar nebunia acţiunilor lui, faptul că se căsătorea cu ea numai pentru copilul lor, o făcea să sufere cumplit. Nu-i promisese că va părăsi castelul împreună cu ea sau că vor împărţi un viitor împreună şi totuşi era fericită.

O jumătate de oră mai tîrziu, gătită din nou cu rochia Phaedrei, Annie a fost escortată de Kathleen şi cîţiva soldaţi din garda lui Rafael pe scara principală, prin holul imens, spre capela frumos împodobită, unde oaspeţii o aşteptau pregătiţi în faţa intrării dîndu-i senzaţia de repetiţie.

Dar totul era cît se poate de real, orga îi învăluia în muzica ei fermecată, iar Rafael stătea drept, nemişcat în faţa altarului lîngă acelaşi preot.

– Duceţi-vă la el, i-a şoptit Kathleen împingînd-o uşor.

A păşit tremurînd, temîndu-se pentru viitorul

ce venea şi sperînd în miracole. Rafael i-a întins mîna şi a tras-o spre el.

A ascultat cuvintele preotului, urmărind cu colţul ochiului fiecare mişcare a prinţului, şi într-un sfîrşit, bătrînul a spus:

– Puteţi să sărutaţi mireasa.

Rafael s-a aplecat şi i-a şoptit:

– Annie, prinţesa mea. Apoi a sărutat-o cu atîta reţinere, încît mireasa a deschis ochii şi l-a privit îndelung surprinsă. El a rîs, i-a strîns mîna sub braţul său şi i-a spus: Nu fi îngrijorată, iubito. Urmează noaptea nunţii noastre care va fi de neuitat.

Petrecerea era în toi. Annie zîmbea celor din jur, primind entuziasmată felicitările lor, dansa cu Rafael, iar rochia de mireasă foşnea plăcut atingînd podeaua.

În jurul orei 01:00, prinţul a tras-o din nou spre scări, dar n-a dus-o nici spre apartamentul lui, nici spre dormitorul ei, ci de-a lungul coridorului, în spatele castelului.

– Unde mă duci?

– Departe, de aici, i-a spus zîmbind. Ai mîncat deja pentru două persoane.

– Nu ştii că un gentleman nu vorbeşte nicio-

dată unei femei despre greutate?

Au rîs amîndoi, au străbătut grădina în fugă şi Annie a simţit pe faţă atingerea plăcută a ploii ce cădea din cerul întunecat.

La capătul grădinii îi aştepta un singur cal ţinut de ham de un bătrîn.

– Ţine minte! Nu ne-ai văzut, i-a spus prinţul în timp ce bărbatul îl saluta scoţîndu-şi pălăria.

Scrutînd întunericul, Annie a observat drept înainte umbrele lacului şi a ştiut atunci că Rafael o ducea la căsuţa lor plină de amintiri. Şi-a lăsat capul pe pieptul lui fericită.

Cînd au ajuns, prinţul a luat-o în braţe şi a trecut-o pragul, aşa cum cerea tradiţia. Înăuntru totul era pregătit pentru ei.

– Aş dori să putem sta aici toată viaţa, a spus în şoaptă.

– Ceri prea mult, i-a răspuns Rafael sărutîndu-i gîtul.

– De ce te-ai căsătorit cu mine?

El s-a aplecat, i-a mîngîiat buzele testîndu-le în joacă moliciunea.

– Fără întrebări, Prinţeso. Te iubesc şi dacă asta e singura noapte pe care o vom împărţi vreau să fie extraordinară.

Annie nu putea vorbi, dar ochii ei erau plini de lacrimi şi inima plină de emoţii pe care nu le mai trăise niciodată şi tremura pentru că el începuse să-i descheie nasturii rochiei. Cînd a terminat, i-a tras-o peste umeri şi peste şolduri, lăsînd-o să cadă la picioarele ei. Nemaisuportînd privirea lui care-i ardea pielea prin cămăşuţa subţire, Annie i-a scos haina şi cravata, i-a desfăcut încet primul nasture al cămăşii, i-a smuls gulerul tare şi l-a aruncat pe jos. Cînd a trecut la următorul, Rafael a oprit-o prinzîndu-i mîinile.

– Annie...

– Nu, Rafael. Nu spune nimic despre mine.

El i-a ridicat spre gură una din mîini, i-a sărutat palma, trimiţînd săgeţi de foc prin venele ei, trasînd un drum lung, înnebunitor cu buzele fierbinţi, pe pielea fină, sensibilă din interiorul braţelor sale.

Cu respiraţia sacadată, Annie i-a pronunţat numele, iar el a continuat să-i sărute trupul bucăţică cu bucăţică, pe măsură ce-i scotea încet cămăşuţa. Străpuns de pasiunea pentru ea, Rafael a sărit din lucrurile lui, asemeni unui sălbatic pornit la vînătoare, iar Annie l-a întîmpinat bucuroasă, lăsîndu-l să-i adulmece pielea ca şi cum ar fi vrut să-i memoreze esenţa. Apoi, cu un sunet adînc,

primitiv, din pieptul lui, Rafael i-a luat cu buzele un sfîrc întărit ca prin minune.

Annie scîncea de plăcere, arcuindu-şi spatele într-o invitaţie instinctivă, dar Rafael nu se grăbea să consume căsătoria lor aşa de repede, deşi trupul său trăda dorinţa. A aşezat-o cu uşurinţă pe pat, mîngîindu-i sînii rotunzi, pe care-i visase atîtea nopţi, şi a coborît cu sărutări spre abdomenul feciorelnic.

– Rafael, a şoptit ea gemînd. Te iubesc, am nevoie de tine...

El a privit-o adînc în ochi.

– Annie?

– Da, a răspuns lăsîndu-şi capul pe spate şi ridicîndu-şi şoldurile ca el s-o pătrundă mai uşor. Oh! da!

Rafael a alunecat înăuntru, puternic, şi Annie l-a întîmpinat suspinînd zgîriindu-i spatele cu unghiile, trăgîndu-l mai mult spre ea.

Căsătoria regală s-a consumat într-un foc de artificii, la fel de exploziv ca fuga panterelor înfometate din jungla întunecoasă. Într-un sfîrşit au devenit o singură fiinţă şi satisfacţia lor a fost supremă.

Au adormit înlănţuiţi, apoi s-au trezit şi s-au

iubit din nou, repede, înfocat, parcă şi-ar fi amintit dintr-o dată că despărţirea lor era atît de aproape.

Următoarea noapte cînd s-au trezit ameţiţi de vinul pasiunii lor, o bătaie puternică a răsunat în uşa căsuţei. Annie şi-a ridicat capul, iar Rafael s-a repezit spre pistol. În secunda imediat următoare, lemnul a cedat şi s-a rupt în fişii care s-au izbit de pereţi. Atunci lumina a învăluit silueta lui Patrick Trevarren.

– Doamne, a strigat, e adevărat!

Rafael a aruncat pistolul şi s-a îndreptat spre el.

– Ţine-ţi gura, Trevarren, înainte să spui ceva urît în faţa fiicei tale. Annie este soţia mea.

Annie a încuviinţat dînd din cap spre tatăl ei, un bărbat înalt, puternic, cu ochi de un albastru închis, dinţi strălucitori şi păr negru, lung legat la spate cu un şiret de piele.

– Soţia ta? E adevărat, Annie Trevarren?

– Da, tată. Ne-am căsătorit alaltăieri şi dacă nu mă crezi poţi întreba preotul capelei.

– N-am pe cine întreba, castelul a fost ocupat de rebeli, a spus Patrick îngîndurat.

– Ce s-a întîmplat? a întrebat Rafael îngrijorat şi începînd să se îmbrace.

– Te caută deja.

– Patrick, du-o pe Annie de aici, chiar în noaptea asta, a spus prinţul ca şi cum ea nu s-ar fi aflat lîngă ei.

Patrick a privit-o cîteva minute, apoi s-a întors cu spatele la patul răvăşit.

– Îmbracă-te, fata mea. Plecăm cu *Enchantress* înainte de răsăritul soarelui.

Annie s-a supus înspăimîntată.

– De ce nu-m-a anunţat nimeni de castei? a întrebat Rafael, aşezîndu-şi pistolul în teacă.

– Probabil, pentru că erai cu mireasa ta, i-a spus Patrick batjocoritor. Cred că mai erau încă ocupaţi cu petrecerea.

Îmbrăcată într-o rochie de bumbac, pe care i-o adusese tatăl ei, Annie stătea nemişcată în clipa cînd Rafaei s-a apropiat şi i-a sărutat mîinile.

– Te iubesc, Annie Trevarren St. James, i-a spus simplu. Ai grijă de copilul meu.

Apoi s-a întors şi a ieşit, iar Annie s-a repezit să-l oprească, dar Patrick a împiedicat-o prinzîndu-i braţele cu putere.

– Hai, iubito. Ştiu că suferi, dar nu te pot lăsa în jungla asta pradă fiarelor sălbatice.

Afară, cîţiva călăreţi îi aşteptau în linişte.

– Tată, trebuie să-i opreşti! Îl vor prinde pe Rafael şi-l vor omorî! a strigat Annie, cînd Patrick a urcat-o pe calul său, fără să-i răspundă. Au pornit în viteză printr-un tunel pe care ea îl ştia, spre porţi ce-i scoteau de pe domeniul St. James. Cînd au urcat dealul au întîlnit un călăreţ singuratic. Patrick a oprit calul smucind hăţurile.

– Cine eşti? l-a întrebat cu voce răsunătoare.

– Edmund Barrett, a răspuns o voce familiară. Sînt un supus al prinţului şi dacă îi sînteţi duşman ar fi mai bine să mă omorîţi decît să mă întoarceţi din drum.

Speranţa a cuprins inima Anniei.

– Tată, domnul Barrett este cel mai bun prieten al soţului meu. Are mare nevoie de el.

– Treci! a spus Patrick. Dar atenţie, la castel sînt rebeli care se luptă cu oamenii prinţului.

– Nu e o noutate, a spus Barrett netulburat.

– Stai! a strigat Annie cînd căpitanul a vrut să treacă pe lîngă ei. Cum se simte prinţesa?

– E furioasă şi în siguranţă, i-a zis soţul Phaedrei. Soţia mea se află la Paris cu nişte prieteni de-ai mei şi învaţă să fie răbdătoare.

Annie a zîmbit.

– Mult succes, domnule şi îţi mulţumesc pentru

că te-ai întors.

– Nu trebuia să te îndoieşti vreodată de asta, a spus Barrett salutînd-o cu mîna la frunte.

Patrick a pornit convoiul spre ţărm, în direcţie opusă Moraviei şi la răsăritul soarelui erau deja pe plaja unde îi aştepta un vapor gata de plecare. Epuizată, Annie a urcat pe punte. Era în siguranţă, dar acela era ultimul lucrul pe care şi-l dorise.

– Vei aduce pe lume un copil, deci un motiv în plus să te lupţi pentru el cu mîinile, cu dinţii şi cu inima, i-a spus tatăl ei.

Capitolul 21

Chiar şi în gîndurile sale cele mai negre, Rafael nu şi-a imaginat adevărata teroare a invaziei. Atacul începuse imediat după apusul soarelui. Inamicul înfuriat, escaladase zidurile, incendiase porţile, cuprinzînd întregul domeniu. Privind tabloul acesta, prinţul simţea înfrîngerea ca pe o execuţie umilitoare. După numai o oră, nedorind ca armata lui să persiste într-o cauză pierdută, a poruncit ca toată lumea să se predea.

Soldaţii şi-au aruncat săbiile şi pistoalele la

pământ, s-au retras câţiva paşi cu mîinile la spate şi capetele ridicate cu demnitate.

Prinţul era mîndru de încăpăţînarea şi loialitatea oamenilor săi, dar ştia că pentru rebeli nu avea nici o însemnătate. Conducătorul lor, generalul rebel, un sălbatic dintr-o provincie din partea de nord a ţării, a trecut peste podul rulant şi pe sub portic, gesticulînd şi ţipînd întruna spre soldaţii săi. Îl cunoştea pe Rafael la fel de bine cum şi acesta îl ştia pe el. S-a apropiat călare de locul unde, lîngă fîntîna din mijlocul curţii, prinţul îl aştepta nemişcat. Hainele lui erau pline de sînge de la rănile ce-i însemnaseră trupul.

– Rafael St. James, prinţ de Bavia? l-a întrebat bărbatul puternic, avînd în jur de treizeci şi cinci de ani, cu păr şaten şi ochi albaştri, ce trădau inteligenţă şi umor.

Rafael şi-a pleçat capul într-un gest de aprobare.

– Simon Carpenter, s-a prezentat conducătorul rebelilor coborînd mîndru de pe cal. Purta pantaloni largi, o bluză de lînă şi cizme din piele uzate. Zîmbind şi-a scos mănuşile din piele şi a spus:

– Soldaţii tăi vor fi trataţi cum se cuvine. La urma urmei ei şi-au făcut doar datoria.

Rafael nu putea să vorbească. Ştia că momentul acela urma să vină de cînd era doar un copil, cu cîteva zile înainte de exilul său în Anglia. Era conştient că pierduse totul: dragostea Anniei, pe care o iubise mai mult decît orice pe lume, castelele, pămînturile, puterea şi prestigiul.

– Sabia, Înălţimea Ta, l-a avertizat Carpenter politicos întinzînd mîna. Rafael şi-a scos sabia şi i-a dat-o ţinînd-o de lama ascuţită. Îmi pare rău că trebuie să te spînzur. Ai dovedit un curaj ieşit din comun.

– Sînt un bărbat ieşit din comun, a reuşit să spună înainte să se prăbuşească într-o baltă de sînge.

– Aduce-ţi doctorul! a strigat generalul spre unul dintre oamenii lui.

Cînd şi-a revenit, prizonierul se afla într-una din celulele cu miros fetid ale castelului, cu spatele bandajat, avînd o durere ce-i străbătea trupul spre şoduri. Simţea că avea febră, dar primul gînd coerent care i-a săgetat mintea a fost unul de bucurie, de mulţumire pentru că Annie era în siguranţă alături de tatăl ei. Nu mai avea ce să-şi dorească de la viaţă. După un efort supraomenesc, a reuşit să se ridice în picioare şi plin de sudoare şi-a sprijinit capul de gratii. Fără îndoială

rebelii reconstruiau spînzurătoarea lui Peter Mailand.

Annie... şi-a spus prinţul fericit pentru mireasa lui fermecătoare şi pentru copilul lor. Fusese atît de egoist să-i lase singuri... Cu ultimele puteri s-a rugat ca vaporul lui Patrick să-i ducă cît mai departe de ţărmurile Baviei.

Cînd Patrick Trevarren a reuşit să-şi ducă fiica în siguranţă într-o cabină a vaporului, ea se afla într-o avansată stare de disperare. A aşezat-o pe pat, i-a scos pantofii şi a învelit-o cu o pătură. După ce a sărutat-o pe frunte, şoptindu-i cuvinte de încurajare la ureche, a ieşit încet.

Era încă într-o stare confuză. Motorul vaporului o ajutase să doarmă, s-o scoată puţin din realitatea cutremurătoare în care-l părăsise pe Rafael. S-a depiasat bîjbîind spre măsuţa din apropiere, pe care era pusă o lampă. A descoperit un chibrit şi l-a aprins luminînd cît de cît încăperea mică. Şi-a privit rochia incomodă. Era imposibil să înoate, să alerge chiar să urce un deal îmbrăcată aşa.

Şi-a amintit că mama ei obişnuia să călătorească pe vasul acela avînd cîteva rochii. Într-adevăr, a deschis uşa dulapului şi dintr-o dată în faţa ochilor au apărut tot felul de rochii, bluze, pantaloni şi cămăşi. A luat o rochie şi a îmbrăcat-o. Se potrivea perfect. A zîmbit în oglinda de perete şi a căutat în continuare o bonetă ca să-şi ascundă părul. Puţin mai tîrziu se afla deja într-unul din tunelurile castelului St. James. Tatăl său întorsese vaporul şi împreună cu oamenii săi străbătea Bavia pentru a-l salva pe prinţ.

Cu inima bătînd să-i spargă pieptul, prinţesa Annie a reuşit să ajungă la poarta secretă din zidul castelului. Palatul străpungea cerul aproape în ruine, iar steagul regal din vîrful lui fusese coborît.

Teama a cuprins-o din nou. Rafael putea să fie mort, la fel şi tatăl ei, şi chiar dacă n-ar fi fost aşa, cum i-ar fi putut oare salva? N-avea nici un plan în minte, dar inima n-o lăsa să se întoarcă fără să încerce să-şi ajute soţul, şi tatăl, Patrick Trevarren. Pentru ei ar fi fost în stare să-şi sacrifice propria viaţă.

Atentă să nu fie văzută de cineva, se concentra la drumul prin coridoarele întunecoase pe care păşise împreună cu Lucian. La un moment dat s-a oprit şi a privit în jur printre tufele de zmeură şi

a descoperit o uşă grea, pe care a împins-o cu forţă. Un scîrţîit prelung a străbătut văzduhul. A intrat repede, cu respiraţia întreruptă de spaimă, exact cînd o mînă necunoscută i-a acoperit gura.

Atacatorul ei a închis uşa şi Annie a descoperit în lumina palidă a unei lămpi, pe care n-o observase mai devreme, chipul lui Edmund Barrett.

– Tu?... a spus el uimit. Nu pot să cred!

– Unde e Rafael?

– În temniţă, i-a răspuns. Vor să-l spînzure mîine dimineaţă.

Annie a simţit o durere ascuţită în stomac, apoi în genunchi şi s-a sprijinit de peretele rece.

– Pe tatăl meu l-ai văzut?

– Nu, dar poate fi oriunde. Palatul e mare...

– De unde ştii că-l vor spînzura pe Rafael?

– Pentru că au ridicat spînzurătoarea în mijlocul curţii interioare. Pe Lucian l-a executat deja.

Un frison de groază a străbătut trupul Anniei.

– Doamne! De ce? a şoptit ea. Era unul de-al lor.

– Nimeni nu iubeşte trădătorii, a spus Barrett.

După ce şi-a întors ochii de la chipul întunecat al căpitanului, Annie a privit în jur.

– Un tunel! a strigat bucuroasă. Oare duce spre temniţă?

– Nu ştiu, a spus Barrett. Am încercat să trec prin el, dar e prea strîmt.

– Pentru tine, a zis Annie sărind fără ezitare gaura adîncă ce străpungea peretele, printre şobolani şi lilieci.

– Nu, Annie, a oprit-o prietenul prinţului. Rafael nu m-ar ierta niciodată dacă ţi se va întîmpla ceva.

Ea l-a împins şoptindu-i printre dinţi cu disperare:

– Rafael nu te va ierta dacă nu facem ceva ca să-l salvăm.

– Totuşi, fii atentă, a adăugat Barrett respirînd cu greu.

Plină de energie, prinţesa s-a strecurat în tunel ridicîndu-se pe genunchi şi coate. Era aşa de întuneric, încît nu vedea nimic în jur, dar mirosul de rozătoare şi rădăcini de plante i-a umplut nările.

– Vorbesc serios, Annie, răsuna vocea lui Barrett în spatele ei ca un ecou. Să nu faci vreo prostie! Dar ea se depărta fără să-i răspundă.

A străbătut o distanţă considerabilă şi la un moment dat a simţit că pereţii castelului se apropie, îngustînd culoarul de trecere. A spus cîteva rugăciuni, apoi respirînd cu dificultate pentru că aerul era foarte cald, a continuat să înainteze ignorînd durerile din picioare şi din braţe. Gîndul

la mama sa, care traversase un tunel asemănător prin palatul sultanului Riz, i-a dat curaj să meargă mai departe. Charlotte Trevarren supravieţuise şi aşa se va întîmpla şi cu ea. Era o trăsătură de familie.

Brusc s-a lovit cu capul de ceva foarte tare. A ridicat ambele braţe şi a împins cu putere, rugîndu-se în şoaptă ca dincolo de obstacol să nu fie aşteptată de rebeli.

Ceva enorm s-a prăbuşit pe podeaua de piatră împrăştiind în jur un nor de praf care a orbit-o pentru cîtva timp. Cînd şi-a revenit a văzut în faţă o rază de lumină. Era o temniţă pustie.

A aştepat nemişcată cîteva secunde, apoi s-a apropiat de uşa celulei ascultînd neliniştită. A tras de clanţă şi uşa s-a deschis; probabil că nu mai fusese folosită de multă vreme. A ieşit în holul fără ferestre şi cînd a ajuns din nou la lumină, a recunoscut imediat unul dintre culoarele prin care trecuse cu Lucian, cînd exploraseră împreună pasajele secrete ale castelului. Se deplasa, atentă la cel mai mic zgomot, cu părul revărsat pe spatele plin de praf.

Deodată în tunel au răsunat nişte voci. Annie s-a oprit ţinîndu-şi respiraţia.

– De ce-l spînzură? întreba un bărbat. Oricum

cu febra pe care o are n-o să simtă nimic.

Annie a fost cuprinsă de panică, dar a rămas în umbră.

– E o chestiune de principiu, a răspuns o altă voce masculină. Cineva trebuie să plătească pentru crimele comise de familia St. James.

– Atunci vom vedea dacă rezistă pînă cînd se înalţă spînzurătoarea, a venit replica celuilalt.

Prinţesa continua să stea rezemată de perete în timp ce bărbaţii vorbeau întruna plimbîndu-se prin faţa celulei. După un timp, s-au îndepărtat şi ea s-a repezit spre uşă. Era încuiată şi cheia nu se zărea nicăieri.

– Rafael, a şoptit ea. Unde e cheia? El nu s-a mişcat şi n-a răspuns. Rafael?

Prinţul a gemut şi Annie a simţit o nevoie dureroasă să-l atingă şi şi-a trecut mîna printre gratii. În disperarea ei i-au trebuit cîteva secunde să realizeze că efortul era inutil.

S-a întors şi a căutat cheia pe masa din faţa celulei. Dar nu era acolo. Cînd a auzit din nou voci apropiindu-se s-a retras la gura tunelului prin care venise.

După schimbarea gărzii, cei doi s-au aşezat la masă şi au început să joace cărţi. Annie a aşteptat mult timp, dar n-a mai avut ocazia să se apro-

pie de Rafael. S-a forţat să se întoarcă în tunel şi apoi în camera unde o aştepta Barrett foarte îngrijorat.

– Ai ajuns în temniţă? a întrebat-o imediat ce i-a zărit capul.

– Da, a spus ea şi imediat a izbucnit în plîns. Ai avut dreptate. Rafael e închis acolo. E rănit sau bolnav pentru că l-am strigat şi nu mi-a răspuns.

– Mă duc eu, a spus Barrett îndepărtîndu-se de ea.

– Nu vei reuşi, abia m-am strecurat eu, l-a prevenit Annie.

– Bine. Atunci cum se întunecă voi găsi un alt mod de a pătrunde la el. Deocamdată stai aici. Mă duc să caut ceva de mîncare şi apă.

Annie n-a protestat pentru că nu era nimic de făcut decît să aştepte. S-a aşezat pe podea cu mîinile în jurul genunchilor şi capul sprijinit de ei.

– Trebuie să-ţi spun ceva, deşi momentul nu este potrivit, a spus Barrett dregîndu-şi vocea. Eşti cea mai curajoasă şi cea mai încăpăţînată femeie pe care am întîlnit-o vreodată.

Ea a zîmbit printre lacrimi, dar nu şi-a ridicat capul.

– Viaţa aparţine celor curajoşi, a zis ea.

După ce Barrett a părăsit încăperea, exte-

nuată, Annie a adormit imediat. Mai tîrziu cînd s-a trezit, el se întorsese deja cu o sticlă de vin, carne şi pîine, într-un coş acoperit.

– L-am văzut pe tatăl tău, a spus Barrett.

– Unde? Era teafăr?

– Pentru mine arăta ca un sălbatic şi n-am vorbit cu el. Era deghizat într-un ţăran amărît.

– Eşti sigur că era Patrick Trevarren? El e un tip foarte pedant. Poartă numai cămăşi comandate la Paris şi cizme din Italia.

– Atunci prietenii lui nu-l vor recunoaşte, a adăugat Barrett rîzînd.

– Mă întreb ce pun la cale, a gîndit Annie cu voce tare.

– Oricare ar fi planul lui, sper să reuşească. Viaţa lui Rafael depinde de asta

– Da, a adăugat ea rugîndu-se ca Rafael să nu moară înainte să apuce să-l salveze.

Au mîncat în linişte, apoi Barrett a ieşit şi Annie a adormit din nou. S-a trezit cutremurată de teamă. Era aproape dimineaţă şi Rafael urma să fie executat.

Măcinat de febră, prinţul se bucura că moartea era atît de aproape. Nu regreta decît că o părăsise pe Annie. Annie... A zîmbit şi a făcut un nou efort de a se ridica. O dată sau de două ori a avut impresia că a auzit-o chemîndu-l. Fusese cu siguranţă un vis, pentru că ea trebuia să fie deja departe. Nişte mîini puternice l-au apucat şi l-au cărat afară pe scări în curte, unde torţele luminau feţele cîtorva spectatori veniţi să asiste la execuţie.

O fată pe care a recunoscut-o ca fiind Kathleen, camerista Anniei, s-a apropiat cu faţa ei albă, i-a întins o cană cu apă din care l-a ajutat să bea.

– Dumnezeu să fie cu Înălţimea Voastră, i-a şoptit.

Apoi gărzile l-au tras şi l-au aşezat în faţa spînzurătorii. Acolo, un preot, altul decît cel care-l căsătorise cu Annie, aştepta tăcut. Prinţul s-a încruntat şi a vrut să-l întrebe cum îl cheamă, dar privirea pe care i-a aruncat-o bărbatul acela l-a oprit.

Un zgomot la partea de jos a scărilor i-a atras atenţia. S-a întors şi a zărit-o pe Annie care, murdară din cap pînă în picioare, s-a aruncat la pieptul lui. Şi-a spus că are halucinaţii, dar ea îl strîngea cu putere şi atunci a ştiut că era într-a-

devăr acolo. Singura consolare fusese s-o creadă în siguranţă, dar acum totul dispăruse. A auzit o împuşcătură şi a căzut instantaneu în genunchi crezînd că a fost omorît. Înainte să-i strige Anniei să fugă, a observat că frînghia era ruptă. A reuşit doar să-i pronunţe numele, apoi a căzut pierzîndu-şi cunoştinţa.

– Aleargă prostuţo! a strigat preotul cărînd trupul lui Rafael pe umărul său.

Recunoscîndu-şi tatăl, fericită, Annie s-a supus coborînd scările în fugă. Jos, la capătul lor, Josiah Vaughn îi bara calea cu sabia scoasă.

– Hai Josiah, lasă-mă să trec!

A privit-o fix mult timp şi preotul s-a întors spre ei neputincios. În cele din urmă soldatul s-a dat la o parte.

În învălmăşeala care se crease în jurul lor, au apărut dintr-o dată cîţiva cai şi Annie a fost aruncată fulgerător pe spatele unuia dintre ei. Ameţită, abia l-a observat pe Barrett lîngă ea, apoi a auzit glasul lui Patrick care-i îndemna să se grăbească.

– Vei plăti pentru asta, Annie Trevarren, i-a

şoptit în timp ce trecea pe lîngă calul ei.

– Rafael! a strigat Annie căutîndu-l în jur.

– E în spatele nostru, iubito.

Vîntul i-a răvăşit părul murdar şi au pornit în galop spre podul care începea să se ridice. În urma lor gloanţele şuierau, dar nimic nu făcea un zgomot mai mare ca inima ei care bătea cu putere.

La ţărm îi aşteptau şase bărci. Patrick a ajutat-o să sară într-una, apoi i s-a alăturat. Într-o altă barcă, Rafael zăcea întins şi inconştient pe podea, iar Barrett vîslea cu toate forţele. De-abia cînd au ajuns pe vapor a îndrăznit prinţesa să-şi întoarcă privirea spre castelul St. James care ardea ca un foc de artificii pe cerul senin, şi lacrimile ei au pornit să curgă în şiruri lungi brăzdîndu-i faţa murdară.

– E timpul să plecăm, i-a spus Patrick conducînd-o spre scară.

Sudul Franţei, şase săptămîni mai tîrziu...

Rafael privea liniştit apusul de soare ce pătrundea printre frunzele viţei-de-vie, un adevărat spectacol de culoare, şi gîndul îl purta departe spre Bavia, ţara sa. Annie stătea lîngă el cu braţul pe mîna lui, cu spatele la căsuţa de fermier din cărămidă, singura avere a prinţului St. James.

– Vei fi fericit ca producător de vinuri? l-a întrebat prinţesa cunoscînd deja răspunsul.

El a zîmbit privind-o şi împletindu-şi degetele cu degetele ei...

– Crezi că vei putea fi fericită alături de un producător de vinuri?

– Da, i-a răspuns ea hotărîtă. Asta e tot ce-mi doresc.

Rafael a rîs, a sărutat-o pe frunte, dar ochii lui erau trişti. Dincolo de plantaţia de viţă-de-vie, de locul unde se fabrica vinul, dincolo de orizont, ţara lui, Bavia, sîngera în agonie. Vor trece generaţii pînă cînd rănile se vor vindeca, iar oamenii nu vor mai suferi. Annie l-a privit şi a înţeles durerea din sufletul lui pentru ţara pierdută şi i-a ridicat mîna, sărutîndu-i degetele.

– Poate că într-o zi ne vom întoarce acolo, Rafael, a încercat să-l consoleze cu amărăciune în glas.

El a clătinat din cap şi cînd i-a întîlnit din nou privirea, ochii lui erau iarăşi senini.

– Nu, iubito. Bavia pe care am iubit-o a dispărut sau, poate, n-a existat niciodată.

S-au întors împreună spre casă şi prinţesa s-a gîndit fericită la noaptea care sosea, la toate nopţile şi dimineţile ce urmau să vină, la toate zilele cînd vor face dragoste cu aceeaşi pasiune ca la început.

– Azi am fost în sat şi Rifka, ţiganca, mi-a ghicit

în palmă, a spus dintr-o dată.

– Ce ţi-a spus? a întrebat-o prefăcîndu-se curios.

– Că acesta, a spus mîngîindu-şi abdomenul umflat, fiica noastră, este primul din şirul lung de şase copii care vor urma.

Cînd au ajuns în bucătărie, Rafael a întors-o şi a sărutat-o cu blîndeţe.

– Cred că e adevărat, i-a şoptit printre buzele apropiate. Dar cum se va termina povestea noastră de dragoste, prinţesă Annie?

Ea a rîs tare.

– La întrebarea asta nu e nevoie să aşteptăm răspunsul de la ea. Vom trăi fericiţi pînă la adînci bătrîneţi.

SFÎRŞIT

„Autoarea de bestseller-uri **Linda Lael Miller** *ne incită cu fiecare roman celebru pe care îl scrie. Poveştile ei de dragoste sînt în acelaşi timp uimitor de romantice, inteligente şi senzuale."*

PUBLISHERS WEEKLY

În curind puteţi citi minunatele cărţi ale
Lindei Lael Miller:

O NEVASTĂ INCOMODĂ
SEDUSĂ ŞI ABANDONATĂ
TAMING CHARLOTTE
O FATĂ SEDUCĂTOARE

Lei 4950